

Giới thiệu Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lăn Nữa Ii

Cuộc đời có những thứ đi ngang ta

Và không bao giờ trở lại.

Có những ký ức mãi mãi xa rồi

Một bước lầm lỡ

Sẽ không bao giờ có thể quay trở lại

Cuộc đời là thế

Muốn rời khỏi nơi đen tối

Nhưng nào được

Nội dung:

Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lăn Nữa II là truyện teen nói về sau khi gia nhập CRE. H và các bạn của mình đã trải qua rất nhiều thử thách. Đồng thời, H gặp lại Hoàng - người bạn thời thơ ấu. Vô tình biết được bí mật của cuộc nổi loạn năm xưa và thông tin về Lục Kỳ. H tập hợp một lực lượng các chiến binh chiến đấu trong tổ chức với tên gọi JE. Sau chiến thắng đầu tiên của đội JE, N bỗng nhiên mất tích. N đã đi đâu???

Nhân vật:

H-(Nhân vật chính): 19 tuổi.

Sinh viên năm nhất một trường đại học.

Cùng đọc truyện và tiếp tục khám phá.

Bạn đang đọc truyện *Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lăn Nữa Ii* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Anh Không Muốn

- O. Em ngồi đây à – Minh quay sang thấy Hoa

- Vâng – Hoa nói

- Có đề rồi kìa – Bé nhắc mình

- Làm thôi – Minh quay sang nói với Bé

Nhìn vào màn hình, thấy có đề rồi. Mấy câu này à. Cũng không khó lắm

- Câu này sao? – Bé hỏi sang

- Là B ấy – Minh trả lời

- Rồi

- O. Cùng mã đề này – Minh ngó sang màn hình máy tính của Bé

- Vậy thì càng dễ. Hihi – Bé nói

- Anh H. Chỉ em câu này với – Hoa nói

- Đâu? - Minh quay sang

- Đây này – Hoa chỉ vào màn hình
- Câu này anh chưa làm tới – Minh nhìn vào màn hình
- Làm đi tí nữa thế nào chẳng có – Hoa nói thúc dục mình
- Vây đợi tí nữa đi – Minh quay lại màn hình. Lúc đó mình chẳng nghĩ gì cả chỉ biết cần làm xong bài
- Anh – Hóa nói xong rồi nhìn vào màn hình của nó làm bài
- Xem nào – Minh nhìn vào màn hình của mình nói

Hoa cũng chẳng quay sang hỏi mình nữa. Từ đầu buổi đến cuối buổi cứ ngồi vậy làm bài. Minh cũng chẳng quan tâm nhiều thi thoảng quay sang nhìn rồi chỉ cho nó những câu mình làm được. Nó chỉ vâng rồi tích thời

Ngồi trong phòng thi 60 phút mới được thoát ra

- Mà làm được không? – Tiền hỏi
 - Tất nhiên là chán – Minh thờ dãi nói
 - Sao vậy? – Tiền hỏi
 - Không được 10 chữ sao. Hehe – Minh cười nói
 - Vãi mà – Nó giờ nắm đấm lên
 - Thế chúng mày? – Minh quay lại hỏi tụi nó
 - Không học lại là may – Thái nói trong sự đau khổ
 - Chúng mày đúng là lũ con gà – Chọc tụi nó chút
 - Mày thi tốt rồi – Đức nói
 - Về đi – Long nói
 - Chiều lại thi. Mẹ ơi. Thi liên tục – N.Hùng nói
 - Thi quản trị học đấy – Minh nhắc tụi nó
 - Môn đó phải học thôi. Sau còn học nữa – Cường nói
 - Chúng mày la ít thôi. Té đề – Thăng trong lớp nói. Sau này nó là nhân vật đặc biệt đấy
 - Mình đi ăn đi – Bé nói với mình
 - Chúng mày lại ăn mảnh hả - Tuấn hét lên
 - Thi sao không? Hay tao gọi cái Thủy cho mày đi ăn cùng nha – Giờ không sợ bị tụi nó chọc nữa rồi
 - Bà mày. Giờ cũng dẽo mỡ lắm rồi – Tuấn nói
 - Tao có là thú như chúng mày đâu mà có mỡ - Minh hét lên rồi cầm tay Bé chạy
- Té gấp không lại ăn hành với tụi nó. Đang khoác tay Bé đi thì
- Ui da – Minh va phải con bé trong lớp. Chưa bao giờ biết nó là cái thể loại gì cả
 - Có sao không? Đi đứng không chịu nhìn gì thế - Minh hỏi nó
 - Hào có sao không? – Bé chạy lại đỡ nó dậy
 - Tớ không sao – Con bé đó nói
 - Làm gì mà bà chạy như bị ma đuổi thế? – Minh hỏi

- Tôi để quên điện thoại ở bàn – Nó trả lời
- Vào lấy nhanh đi không mất – Minh chỉ nó vào phòng
- Kệ tôi – Nó trừng mắt nhìn mình
- Mất giờ ấy mà. Đứng mà nói – Minh quát nó

Con nhỏ đó chạy đi mất

- Thôi mình đi ăn đi. Chiều còn một môn nữa – Bé nhắc mình
- Cũng sắp thi xong rồi. Làm gì được nữa? – Minh đưa tay vuốt cằm giả suy nghĩ
- Về quê chứ còn làm gì nữa – Bé phán
- Cũng chưa biết nữa – Minh nói
- Mà anh này? – Bé bỗng nói giọng buồn buồn
- Sao cơ? – mình nhìn Bé hỏi
- Bé thấy Hoa nó? – Bé nhắc tới Hoa
- Kệ nó đi. Anh không muốn có ai khác. Bé là đủ rồi – Nói rồi véo má của Bé lắc lắc
- Á. Véo má nhắc ăn – Bé gỡ tay mình ra
- Nhưng mà anh thích véo má Bé lắm. Hihi – Nói rồi mình lại cầm má Bé lắc lắc

Hoa bỗng từ đâu xuất hiện rồi quay lưng đi. Minh và Bé đứng lặng người nhìn theo nó

- Thôi về đi. Không chiều còn thi nữa – Minh nhắc Bé
- Vâng. Mà lần này không về anh tính làm gì vậy – Bé hỏi mình
- Có chuyện mà. Đừng báo về nhé
- Có chuyện gì ạ?
- Là.

.

.

.

.

.

Bạn đang đọc truyện *Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lần Nữa Li* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Usb

- Là cuối tuần hợp nữa. Be quên sao?
- Nhưng mà – Be ngập ngừng nói

- Sao? – Minh quay sang nhìn Be
- Lâu rồi không về nhà. Vội lại – Be lại ngập ngừng
- Sao nữa? – Nhìn nhìn Be khó hiểu
- Be nghĩ anh đưa Be về nhà chơi mà – À, thì ra là Be đồng ý rồi. Minh vui lắm. Nhưng vẫn đang còn có việc phải làm nữa mà
- Được nghỉ hai tuần mà. Về sau cũng được – Minh giải thích cho Be
- Thế thì – Be hình như muốn về lắm rồi
- Quyết định thế nhé – Minh cảm má Be lắc lắc
- Á. Đau Be – Be gỡ tay mình ra mặt phụng phịu
- Nào cười anh coi nào. Sting nhé – Minh giờ ngón tay chỉ lên trên nói
- Hix. Toàn tìm đúng điểm yếu của người khác – Be lại khoác lấy tay mình
- Vậy là không uống hả? – Minh nhìn Be
- Có chứ. Hihi – Be sao có thể từ chối lời mời đó được
- Được thế là giỏi thôi – Minh dí vào đầu Be
- Đi nhanh nào. Chiều thi nữa
- Biết rồi

Sau những ngày thi cấp tốc. Cuối cùng cũng đã xong

- Oh year. Cuối cùng cũng đã xong – Cả lớp hét lên sung sướng
- Cái môn này chắc tao tạch mất – Thăng Thái làm câu
- Suốt ngày Gunny đi rồi mà tạch – Con Vy nói nó
- Chơi suốt đầu? Có 6, 7 tiếng chứ mấy – Thái vò đầu nói
- Thế còn ít nhì? – Con Vy nhìn nó chăm chăm như muốn nuốt sống vậy
- Tao xin hai đứa chúng mày – Minh ra can hai đứa này không lại cãi nhau
- Phó làm được không? – Vy quay sang hỏi mình
- Phó này là ai chứ? Haha – Minh ưỡng ngực đầy tự tin
- Xuống nhờ cái – Be từ đầu đến chen ngang. Tụt hết cả cảm xúc
- Sao cứ cắt cảm xúc thế? – mình quay sang nói Be
- Không bay lên cao quá lại gặp Chúa không ai kéo xuống được đâu. Hihi – Be cười nói
- Ít nhất phải kéo thêm người đi cùng mình chứ - Minh nhìn thẳng vào mắt Be nói
- Định kéo ai hả? - Be nhéo mình cái
- Ui da! Không kéo. Không kéo ai cả - Minh xoa chỗ bị nhéo. Đau quá
- Thôi về đi nào – Cường nói rồi đi cùng Quỳnh ra ngoài
- Chúng mày ăn đi tao đi có việc – Thái nói
- Đến lượt mày ăn mảnh hả cu? – Minh chọc nó
- Phó muốn sao – Vy cắt ngang tiếng

- Tôi cũng muốn ăn chứ sao – Minh nói
- Vậy ra này nấu luôn cho – Vy trả lời
- Thôi. Tôi sợ bị ăn đập lắm – Minh chỉ thẳng Thái nói
- Mày sợ bị.... - Thái đang định nói điều chưa cần thiết
- E hèm. Mày còn không đi nhanh là tao đập mày đấy – Minh cắt ngang lời nó
- Ồ. Rồi – Cái thằng đầu đất nhà nó cũng đã hiểu

Rồi thằng trời đánh đó cũng đi với con nhỏ của nó

- Chúng mày cũng về ăn cơm đi – Minh nhìn tụi nó nói
- Mày lại cũng mảnh – Tụi nó hét thẳng vào mặt mình
- Tao cho chúng mày thành hai mảnh đấy – Minh quát lại tụi nó đầy uy quyền
- Đòi nào cô đơn giống tao – Long nói
- Kệ mày. Tao đi đây

Minh bỏ mặc mấy thằng bạn đang đứng đó đi cùng Be

- Ra nhà trọ anh Huy đi – Be nói
- Sao lại ra ấy? – Minh ngạc nhiên hỏi
- Anh Huy lại về nhà rồi, anh ấy thi xong rồi mà – Be giải thích
- Cũng được. Đợi anh về lấy máy tính đã nha
- Lại máy tính đi – Be quát
- Là vì cái này – Minh rút chiếc usb trong túi ra
- Trong này là.....

.
.

.

.

.

.

Bạn đang đọc truyện *Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lăn Nữa Li* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Bí Mật Lục Kỳ I

- Trong này là gì vậy anh – Bé hỏi
- Anh cũng không biết nữa cơ. Tớ nữa xem. Giờ đợi anh lấy máy tính đã nha
- Vâng Bé đợi anh ở dưới

- Không đi ăn mảnh nữa à mày – Thăng Đức lên tiếng khi thấy mình về phòng
- Tất nhiên là có rồi. Tau về lấy máy tính – Minh trèo lên lấy máy tính rồi xuống
- Về rồi ai cho mày mày ra ngoài – Hào cản cửa của mình
- Cản nổi không? – Minh nhìn nó nói
- Mày nói gì, Hồ Vương – Hào nhìn lại mình với ánh mắt sắc Bén
- Biết tao là ai thì tránh ra đi. Tau mà hét lên là Miêu Nhân đang đợi phía dưới lên thì chúng mày biết đấy – Minh nó nói
- Ừc. Té đề – Nó nuốt nước khi nghe mình có thêm một trợ thủ quá quá sợ hãi
- Hehe. Tao nói thế chứ sao đâu. Đi đây. Anh em ở nhà com hộp ngon nhé – Minh bước ra ngoài nhìn tội nghiệp tội nó
- Bà mày. Té – Chúng nó đồng thanh đuổi mình đi

Đi thôi, ở lại thì nhìn chúng nuốt com hộp cũng ớn. Trước giờ anh em trong phòng cứ com hộp. Ngấy tận cổ. Từ hồi có Bé, ít khi phải ăn com hộp. Hihi

- Anh muốn ăn gì? – Bé đi trên đường hỏi mình
- Bé mua gì ăn cái đó. Tất nhiên là đừng là hải sản là được – Minh phải thêm chữ không ăn vào lại khổ
- Bé biết rồi. Chỉ hỏi xem anh muốn ăn gì để mua về nấu thôi
- Hix. Đi thôi

Phòng Gia Huy. Trưa hôm ấy, có một gia đình đang sinh hoạt. Người con gái chăm lo việc nấu nướng. Còn người con trai thì..

Bật máy lên. Đợi nó khởi động cũng chẳng mất bao nhiêu. Máy của tổ chức có khác. Lên như mở tivi ở nhà vậy. Dữ liệu SSPX(dữ liệu đặc biệt chỉ có thể mở bằng máy của tổ chức. Các dữ liệu được bảo mật cao dù để lọt vào các quốc gia khác cũng không thể đọc được). Mã khóa NTN(là lớp đồng gắn thiết bị bên trong lớp mạ đầu usb. Khi tiếp xúc với máy tính của của tổ chức mới kích hoạt usb. Nếu miễn cưỡng mở. Nó sẽ tự hủy)

Hiện trước mắt mình là các file dữ liệu. Đó là danh sách Lục Kỳ

Trong danh sách này, thứ tự được sắp xếp từ trên xuống có sáu người

1. Lão Đại (Không thấy họ tên thật cũng như quê quán. Hẳn là I rất tin tưởng)
2. Nhị Gia (Anh Phi – Anh trai của Hoàng. Sĩ quan Việt Nam)
3. Tam Nương (Nhật Linh – Người Hoa, là thành viên nữ duy nhất trong Lục Kỳ)
4. Tứ Vương (Peter – Người Pháp)
5. Ngũ Lão(Herry – Người Mỹ gốc Việt)
6. Lục Tướng(Thích Tịnh Huỳnh – Người dân tộc Chăm)

Ngoài ra còn các nhánh nhỏ nữa. Nhưng đầu danh sách chính là gia đình của Hoàng – có thể coi là lực lượng trụ cột của tổ chức. Có đến 15 người trong gia đình là thành viên.

Mở file của Peter và Hery lên trước để điều tra chúng

Peter, người Pháp. Tốt nghiệp Đại học Paris I. Từng tham gia lực lượng ALAT của Pháp, sau hai năm thì bị đuổi vì thiếu kỷ luật. Tham gia trong thế hệ đầu tiên của tổ chức. Là một không binh trên bầu trời. Trong tổ chức còn có tên gọi khác là Ó Vương. Thành thạo tất cả các vũ khí. Giới thiệu cho tổ chức Tiền sĩ Z. Từng tham gia 28 hành động chưa từng thất bại. Điển hình là lần hành động của toàn bộ Lục Kỳ trên tàu Zend. Tiêu diệt 47 tên trong 49 giây và hạ đo ván 56 tên trong 2 phút bằng tay không. Khởi tạo cuộc đấu nội bộ năm 2010. Giết chết Nhị Gia nhưng bị Lục Tướng đánh đứt tay trái – Hẳn là kẻ giết chết Anh Phi sao? Minh thật sự giật mình khi đọc thấy. Tiếp tục đọc - Chón khỏi tổ chức cùng Herry. Gia nhập IREAN năm 2011.

- IREAN? – Minh nói
- Sao vậy anh? – Bé đang nấu nói vọng ra
- Bé có thấy tổ chức nói gì về IREAN chưa?

- IREAN. Nó là gì vậy anh?

- Bé lại xem này?

- Xem gì thì đợi tý nữa đi anh. Ăn cơm đã – Bé bụng mâm cơm ra

Thơm quá! Không cưỡng lại nổi. “Ọc ọc” bụng mình sôi lên rồi. Nhìn mâm cơm hấp dẫn quá

- Ôi – Minh nói

- Sao đấy? – Bé nhìn mình hỏi

- Hấp dẫn quá – Minh nhìn Bé nói

- Cái gì hấp dẫn cơ?

- Bé nghĩ là gì? – Minh nhìn thẳng vào mắt Bé nói

- Á! Ăn đi. Anh toàn chọc Bé thôi – Bé che mắt lại nói

- Món này hấp dẫn thế. Hihi – Minh gấp miếng thịt bò lên nói

- Hix. Ăn đi – Bé cầm đũa lên ăn. Chắc Bé đang nghĩ mình nói Bé. hihi

- Tất nhiên là phải ăn rồi

- Mà khi nãy anh nói IREAN hả?

- Ồ. Bé có thấy ai nói gì về nó không?

- Lần trước Bé nghe trộm thấy Lão Đại và anh Cường có nói đó liên lạc gì liên quan đến nó thì phải? – Bé suy nghĩ nói

- Liên lạc gì với IREAN? – Minh hỏi nhanh

- Liên lạc về

.
. .
. .
. .
. .
. .

Bạn đang đọc truyện *Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lần Nữa Li* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Bí Mật Lục Kỳ Li

- Liên lạc với Áo Ảnh gì đó trong đây – Bé gãi đầu nói

- Thập Sứ? – Minh nhớ ra khi nãy có loáng qua file đó

- Là gì anh? – Bé nhìn mình hỏi

- Ăn xong đã rồi xem cùng anh? – Minh chỉ vào bát cơm Bé đang ăn nói

- Vâng

Cuối cùng cũng xong bữa cơm. No quá, Bé nấu càng ngày càng lên tay. Không biết sau này mình có được ăn ngon thế không nhỉ? haiz lại suy nghĩ lung tung nữa rồi

- Anh rửa bát đi chứ - Bé nhìn thấy mình định ngồi máy tính
- Hà? – Minh ngạc nhiên
- Này – Bé nhắc mình lại quen miệng
- Anh quên. Hihi
- Đi rửa đi – Bé dọn gọn bát đĩa lên mâm
- Rồi. Nhiệm vụ nặng nhọc đây – mình thờ dài
- Để đó Bé rửa – Bé toan đứng dậy
- Ngồi đó đọc đi. Tớ có việc đây – Minh chỉ vào màn hình máy tính
- Nhanh lên đây
- Yes sir – Minh nghiêm trang trả lời Bé làm Bé phì cười
- Nhanh đi

Cũng chẳng phải quá lâu. Cũng chỉ có ít bát đĩa nời niêu thôi mà

- Anh ơi – Bé gọi mình
- Sao vậy? – Minh nói
- Sao không có Lão Đại ở đây? – Thì ra Bé cũng thắc mắc giống như mình
- Anh cũng không biết nữa
- Chắc là I tin tưởng lão lắm
- Anh cũng đoán thế
- Anh đọc về Herry chưa? – Bé lại hỏi mình
- Chưa. Giờ anh đọc
- Vậy ra đọc cùng luôn

Minh leo lên giường, ôm lấy Bé. Bé quay lại chừng mắt nhìn mình

- Anh làm cái trò gì thế? – Bé quay lại nhìn mình
- Để yên chút coi – Minh ôm chặt Bé hơn
- Bỏ ra để đọc nào. Không phải nhiệm vụ của anh là khử hai người này sao? Bé nói nhưng vẫn để mình ôm
- Sao Bé biết? – Minh ngạc nhiên khi Bé biết chuyện
- Không gì mà I lại đưa hồ sơ quan trọng này cho anh – Bé chỉ vào đồng tài liệu hiện lên trên màn hình
- Hic
- Thôi xem đi

Minh vẫn ôm Bé và mắt vẫn nhìn vào tài liệu

Herry, người Mỹ gốc Việt. Tốt nghiệp Học viện quân sự West Point Hoa Kỳ (USMA). Tham gia vào “Biệt đội hải cầu” là thành viên xuất sắc. Rồi khỏi Biệt đội vì vô tình sát hại dân thường không có vũ khí. Tham gia trong thế hệ đầu tiên của tổ chức. Là một chiến binh xuất sắc thành thạo cả bộ, thủy, không. Từng tham gia 43 hành động chưa từng thất bại. Điển hình là lần hành động tấn công vào nhà kho vũ khí của LFF. Tiêu diệt toàn bộ lực lượng của chúng có ở đây(101 tên). Tham gia cuộc đấu nội bộ năm 2010 do Peter khởi xướng. Giết chết Tam Nương. Rồi bị Nhị Gia bắn thương ở chân trái.

Chón khỏi tổ chức cùng Peter. Gia nhập IREAN năm 2011

- Bọn chúng quả nhiên rất lợi hại – Minh nói
- Anh sợ rồi sao – Bé hỏi mình
- Cũng hơi run – thật ra là rất run là đằng khác. Bọn chúng quá tài như thế còn mình thì còn nghiệp dư
- Mà cuộc nổi loạn đó là sao anh? – Bé hỏi làm mình sự nhớ
- Anh cũng không biết nữa. Mình tìm đến file đó xem là được mà

Minh và Bé mở file đó lên xem

- Hà.

.
.
.
.
.

Bạn đang đọc truyện *Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lần Nữa Li* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Cuộc Nổi Loạn

- Hà? Sao danh sách nhiều vậy – Minh và Bé đều ngạc nhiên
- Có cả người của Thập Sứ tham gia nữa – Bé nói
- Sáu thành viên của Thập Sứ. Sao đông vậy? – Minh nói
- Nếu tính vậy thì chúng ta thiệt hại quá nửa trong cuộc nổi loạn đó – Bé nói
- Thật không thể tin được? Xem chi tiết đi
- Vâng

Minh và Bé mở file

5/7/2010. Peter dẫn theo toàn bộ đội trực chiến dưới quyền của ông ta tấn công bất ngờ vào cổng chính của tổ chức khi đó ở địa điểm là căn cứ Z – Trung tâm đầu não của tổ chức khi ấy. Lão Đại dẫn toàn bộ lực lượng có trong trung tâm khi ấy chống trả và gọi cho các đội của Nhị Gia, Tam Nương, Lục Tướng đang thực hiện nhiệm trở về. Bất ngờ. Herry đưa đội của mình tấn công từ phía sau. Hai đội của Peter và Hery là hai đội tinh nhuệ của tổ chức. Thêm vào đó, Thiên Sứ, Hung Thần, Xạ Thủ, Đại Bàng, Tiểu Đao đưa các tiểu đội của mình vào tiếp ứng cho cuộc nổi loạn. Hơn ba trăm người tấn công vào căn cứ Z. So với gần hai trăm người đang bảo vệ cứ địa bị bất ngờ thật quá chênh lệch. Thêm vào đó phe nổi loạn có thêm trợ chiến của không lực do Đại Bàng chỉ huy làm cho quân nổi loạn chiếm ưu thế. Đồng thời có thêm có thêm năm chiếc xe tăng Challenger 2 không biết từng đâu đến trợ chiến cho phe nổi loạn. Tất cả gần như đã không còn có thể chống đỡ lại được nữa. Sau gần bốn tiếng chiến đấu. Hơn bốn trăm người của Nhị Gia, Tam Nương, Lục Tướng đã tấn công theo ba hướng vào căn cứ Z với tợ chiến từ trực thăng chiến đấu các loại và xe tăng. Khi đó, quân nổi loạn đã tiến công đến toàn nhà trung tâm. Các lực lượng vòng ngoài của quân nổi loạn không cầm cự được quá lâu với lực lượng viện trợ. Đại Bàng bị bắn rơi ngay trên bầu trời. Lần lượt Thiên Sứ và Tiểu Đao cũng bị hạ gục. Với lực lượng chủ chốt của gia đình Hoàng đã tấn công giải nguy cho căn cứ Z. Ông của Hoàng khi đó là “Người Vận Chuyển” đã đưa I rời khỏi tổ chức cùng đoàn xe hộ tống đi chuyển mở đường máu rời khỏi căn cứ Z. Lão Đại dẫn toàn bộ lực lượng còn lại tấn công mở đường cho đoàn xe di chuyển. Tiểu đội của Xạ Thủ di chuyển tấn công đoàn xe từ trên cao. Năm chiếc xe nhưng chỉ có chiếc xe của I thoát khỏi và di chuyển đến biên an toàn. Herry và Peter gặp Tam Nương và Nhị Gia trong toàn nhà trung tâm và một cuộc gia chiến đã xảy ra. Với kỹ thuật chiến đấu chúng đã giết được họ. Nhưng Herry bị Nhị Gia bắn thương ở chân, cùng lúc đó Lục Tướng xuất hiện. Cả hai đều không phải đối thủ của Lục Tướng. Lục Tướng với tay không đã đánh tụi chúng tơi tả. Peter bị Lục Tướng đánh gãy mất một tay. Lúc đó, quân nổi loạn tràn vào căn Lục Tướng đưa bọn chúng. Tất cả những tên cản đường đều bị Lục Tướng tiêu diệt tại trận. Cuộc nổi loạn kết thúc nhưng tổ chức thiệt hại quá

hiều. Tam Nương, Nhị Gia hy sinh trong trận chiến. Thiệt hại hơn bốn trăm người của toàn bộ tổ chức. Căn cứ Z bị phá tan hoang. Peter và Herry rút lui với gần một trăm quân tinh nhuệ của tổ chức. Tổ chức rời đến ngôi biệt thự này. Đồng thời một loạt các cơ sở bí mật khác của tổ chức cũng bị tấn công và tiêu diệt

- Trời. Chỉ một cuộc nổi loạn mà kinh khủng thế này – Minh hoảng hốt
- Hơn một nửa tổ chức bị diệt chỉ trong một buổi – Bé cũng chẳng kém gì mình
- Mà sao hai tên đó lại tấn công tổ chức chứ? – Minh thắc mắc
- Trong này không có ghi anh à – Bé rò trong máy không thấy
- Vậy phải hỏi I mới biết rõ được? – Minh buông bé ra nói
- Minh đến đó hỏi luôn hả anh? – Bé nhìn mình nói
- Ủ - Minh trả lời
- Nhưng đi bằng gì ạ? – Bé hỏi
- Anh có cách mà

Minh rút điện thoại ra gọi cho Hoàng

- Oi! Tao nghe mày – Tiếng Hoàng bên kia cất lên
- Mày đang ở đâu? – Minh hỏi nó
- Ở biệt thự
- Đến đón tao tới chỗ I
- Làm gì vậy?
- Hỏi nhiều. Nhanh lên
- Ồ. Nhưng tao không có xe
- Trong tổ chức thiếu xe cho mày à
- Rồi đợi tao 20 phút
- Đi đứng cho cẩn thận
- Mày yên trí

Minh rút usb và ra khỏi phòng Gia Huy cùng bé

20 phút sau, một chiếc i30 đến

- Lên xe đi – Hoàng đậu xe trước mặt
- Mày có bằng chưa mà đi con này đến thế
- Cần gì. Nhanh đi
- Rồi

Minh và bé lên xe. Chiếc xe lăn bánh

Đoạn đồi thông

- Mày đến gặp I làm gì thế? – Hoàng quay sang hỏi mình
- Tao đến.....

“Pằng”

“Kít”

.
.
.
.
.
.

Bạn đang đọc truyện *Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lăn Nữa Li* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Đồi Đầu Hiểm Nguy

“Kít”

“Rầm”

Chiếc xe bị nổ lốp đâm vào vệ đường

- Hai người không sao chứ - Hoàng ngượng dậy nói
- Tao không sao. Bé có sao không? – Minh quay sang bên Bé
- Bé không – Bé trả lời

“Pằng”

- Cúi xuống – Minh nghe thấy tiếng bắn và di đầu Bé xuống

“Xoảng”. Cửa kính bị vỡ. Có người bắn tia.

- Hoàng. Có súng đó không? – Minh nói với Hoàng
- Tao có con này thôi này – Hoàng ném khẩu Px4 Storm
- Nó bắn tia đó mày – Minh nhìn cái khẩu súng rồi nhìn nó nói
- Có còn hơn không – Nó hiểu được ý của mình

Không nói lại được với nó nữa. Chọn ngay con xe này đi nữa. Chẳng có gì bên trong xe

- Ra khỏi xe đợi nó mồi nữa à mày – Nó nói
- Không phải nhắc tao. Đi thôi – Minh che lấy Bé mở cửa

“Pằng”

“Pằng”

“Pằng”

Tên này là ai? Chỉ cần hơi nhìn đầu súng ra khỏi chỗ nấp là hắn có thể bắn ngay tại vị trí đó

- Tên này không phải vừa đâu – Minh nói với cả hai

- Ở đây không có sóng điện thoại. Đến tần số bộ đàm cũng không có – Hoàng lấy cả điện thoại và bộ đàm để trong xe cầm trên tay
- Chắc chắn có tín hiệu nhiễu sóng – Bé nói
- Hắn còn chọn chỗ này sao mà thoát ra được – Hoàng nói
- Chỉ còn có một cách thôi – Minh nghĩ ra một ý nghĩ điên rồ trong đầu
- Cách gì? – Hoàng hỏi
- Tao yểm hộ. Mày đưa Miêu Nhân đi tìm viện trợ - Minh nói
- Không. Có đi thì cùng đi – Bé cầm lấy tay mình nói
- Giờ Bé không đi tất cả cùng chết đấy. Bé đi tìm viện binh anh còn có cơ hội mà – Minh nhìn Bé nói
- Không. Bé ở lại với anh – Bé cầm tay mình lắc lắc. Đôi mắt bắt đầu hoen đỏ. Minh không thể cầm lòng được
- Hoàng. Mày đưa Bé đi. Nhanh – Minh quay sang quát Hoàng
- Cầm lấy – Hoàng đưa cho mình thêm 6 băng đạn nữa rồi kéo tay Bé
- Không – Bé hét lên
- Đi – Minh quát lớn

Minh nhảy ra khỏi xe đồng thời bắn loạn xạ lên bên trên

“Pằng”

“Pằng”

“Pằng”

Bé và Hoàng chạy thẳng về hướng của tổ chức. Bé vừa chạy vừa ngoảnh lại nhìn mình. Hàng nước mắt vẫn chảy. Minh quay trở lại chỗ xe để nấp

“Pằng”

“Pằng”

“Pằng”

Hắn ta không phải tay bắn tỉa bình thường. Những phát bắn sát mũi giày, ngang qua tai. Nếu không phải di chuyển nhanh chắc chắn đã chết dưới tay hắn rồi

“Pằng”

“Hắn bắn chảy thùng xăng rồi. Phải làm sao đây?” – Minh nghĩ trong đầu nhìn xung quanh và bất chợt thấy ánh sáng phản xạ trong chiếc gương chiếu hậu của xe.

“Hắn ở đấy” – Minh xác định được vị trí của hắn rồi

Nhảy về phía trước đầu xe. Ngắm về phía ánh sáng phản xạ

“Pằng”

“Pằng”

Không thấy bắn trả. Có lẽ đã trúng mục tiêu. Minh nhìn thấy bụi cây rung động

“Pằng”

“Pằng”

“Pằng”

Minh bắn liên tục vào bụi cây đó đến khi băng đạn hết. Thay băng đạn rồi chạy lên đó

Cái vách đá này trước là nơi luyện tập. Phải trèo lên trong vòng 2 phút nên thành quen rồi

Di chuyển về phía bụi cây. Minh nhìn thấy hấn nằm ở đó. Di chuyển lại gần. Đặt tay lên động mạch

- Chết rồi sao - Minh nói

Lột mặt nạ hấn ra.

.
. .
. .
. .
. .
. .

Bạn đang đọc truyện *Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lần Nữa Ii* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Sự Thật

Lột mặt nạ hấn ra.

"Hấn là ai?" - Minh nghĩ không ra được

"Kít" - Có tiếng xe tới

- Hở Vương. Cậu ở đâu? - Là tiếng của Hoàng

- Tao ở trên này - Minh ngó xuống nói. Có một đội đến tiếp ứng

- Cậu lên đó làm gì vậy?

- Lên này giúp tao một tay

Hoàng trèo lên

- Mà làm cái gì trên này vậy? - Hoàng hỏi mình

- Mang xác hấn về xem hấn là ai? - Minh kéo xác tên kia ra

- Mà xử hấn rồi à? - Hoàng ngạc nhiên

- Hoi nhiều. Giúp tao một tay đi

- Ukm

Minh và Hoàng đưa xác tên kia xuống

- Anh không sao chứ. Có bị thương chỗ nào không? - Bé chạy lại nhìn mình khắp một lượt

- Anh không sao đâu. Bé đừng lo mà - Minh véo má Bé để Bé yên tâm hơn

- Huhu - Bé lại nước mắt rồi

- Về thôi - Minh quay ra nói với Hoàng

- Ukm. Tất cả lên xe - Hoàng nói

- Rõ - Tất cả nói

Ngôi biệt thự hướng ra biển. Phòng họp

- Đã biết thân phận của hắn rồi. Nhìn đi

Lão Đại bước vào nói rồi chỉ lên màn hình

- Hắn là Ta - leo. Từng là xạ thủ của ISAF. Trong tổ chức của chúng ta là Two. Tham gia lần nổi loạn năm 2010. Trục thuộc tiểu đội của Xạ Thủ. Hắn chỉ kém một mình Xạ Thủ trong tổ chức về khả năng bắn tỉa. Cậu phải may mắn đến cỡ nào mới hạ được tên đó - Lão Đại chỉ mình nói - Sau khi rời đi hắn tham gia IREAN. Theo tin nhận được, hắn là một trong năm tên bắn tỉa tài năng của IREAN. Nằm trong đội hành động đơn lẻ của chúng và dưới sự điều hành của Herry. Hồ Vương, cậu thấy thế nào? - Lão Đại nhìn mình hỏi

- Tôi đang muốn biết về vụ nổi loạn năm đó đây?- Minh nói

- Cậu muốn biết điều gì?

- Tại sao chúng lại nổi loạn vậy. Lại còn có thể lôi kéo theo rất nhiều người

- Cậu muốn biết thật sao?

- Đúng vậy

- Vậy là I giao cho cậu nhiệm vụ này rồi. Theo tôi

Minh đứng dậy đi cùng Lão Đại. Ông ta dẫn mình đến phòng thành viên

- Ở đây có danh sách thành tích và kỹ năng các thành viên. Cậu hãy tự chọn ra một đội riêng cho mình đi. Lần này thực hiện do cậu chỉ huy - Lão Đại nói liền một mạch

- Tôi muốn biết về nguyên nhân? - Minh nhìn Lão Đại hỏi

- Nếu tôi nói với cậu chúng vì tiền cậu nghĩ sao?

- ... - Minh không nghĩ rằng chúng có thể bại hoại thế

- Cứ từ từ nghiên cứu đi. Cần gì có thể nói tôi. Tôi sẽ giúp

- Cái đồng thành viên này tôi đã đọc cả rồi. Thật sự họ rất giỏi. Lựa chọn khá khó khăn đấy

Minh để ý thấy một tập dày cộp trên bàn. Đi lại cầm lên xem

- Cái này là gì vậy - Minh quay lại hỏi Lão Đại

- Sao nó lại ở đây được vậy - Lão Đại cầm lấy xem

- Nó là gì vậy? - Minh hỏi

- Là các đối tượng theo dõi để gia nhập hành động - Lão Đại đưa lại cho mình

- Bọn nó có tài năng gì vậy? - Minh mở từng hồ sơ ra xem

- Cũng chưa nắm rõ nữa

- Hà? - Minh ngạc nhiên khi nhìn thấy tập hồ sơ này

- Sao vậy? - Lão Đại hỏi

- Đây là bạn tôi - Minh chỉ vào tập hồ sơ nói

- Cậu ta là tay bắn tỉa của PC. Cậu ta có vẻ khá

- Tôi có thể đọc chỗ này được không

- Được rồi. Tôi ra ngoài

- Thank

Lão Đại đi ra ngoài. Ở đây, có 20 người trong danh sách

- Xem ra chẳng có gì nổi bật cả. Có khi phải đi xem thử xem thế nào - Minh nói

Minh cầm đồng tài liệu đi ra ngoài. Qua phòng Lão Đại

"Cộc cộc"

- Vào đi - Lão Đại nói

- Thưa ngài - Minh bước vào và chào

- Có chuyện gì vậy? - Lão Đại hỏi

- Tôi có thể gặp chúng được không?

- Cậu muốn biết bản lĩnh thực sự của chúng hả?

- Vâng

- Được rồi. Cậu đi đi

- Cảm ơn ngài

Minh đến bãi đậu xe của tổ chức

- Mày đi đâu tao trở đi cho - Hoàng từ đâu chạy lại nói

- Không cần. Mày biết Turbo không? - Minh hỏi nó

- Mày hỏi thằng đó làm gì vậy?

- Tìm nó cho tao

- Anh tìm tôi

.

.

.

.

.

Bạn đang đọc truyện *Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lăn Nữa Li* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Turbo

- Anh tìm tôi – Một người chui từ trong gầm xe ra

Minh nhìn cậu ta. Quá nhỏ con, còn nhỏ con hơn cả mình

- Cậu là Turbo đấy hả? – Minh nghi ngờ tên này quá

- Đúng vậy – Cậu ta cời áo khoác ra quay lưng lại. Trên lưng xăm “Turbo”

- Vậy tốt rồi. Trở tới tới này – Minh đưa địa chỉ cho Tubo
 - Được rồi. Lên xe đi
 - Để tao đưa mày đi cho – Hoàng nói
 - Này. Người Vận Chuyển. Quen tên này à – Tubo chỉ vào mình
 - Tên này cái gì. Hồ Vương đây – Hoàng quát nó. Có vẻ không ưng thẳng này
 - Hồ Vương. Haha. Nhìn thế này mà cũng là Hồ Vương. Tôi thấy giống Nhái Vương thì đúng hơn – Tubo cười nói
 - Cái... – Hoàng chỉ tay về phía nó định quát
 - Ấy! – Minh hạ tay của Hoàng xuống - Cậu từng gặp Hồ Vương chưa? – Minh nhìn tên đó nói
 - Chưa. Nghe nói Hồ Vương là người có thân thủ võ thuật cao sau Báo Gia và Miêu Nhân – Tubo vừa nói vừa dọn đồ nghề vào trong
 - Đúng vậy – Minh nói
 - Này. Cậu ta là... – Hoàng nói
 - Võ thuật giỏi như thế cậu nhìn xem tôi có giống không? – Minh nói chặn Hoàng lại
 - Hừ. Chẳng giống tý nào – Tubo lau cờ lê đi đầu nói
 - Cái tên – Hoàng chỉ về phía Tubo
 - Tao bắt đầu thích tên này rồi đây – Minh nói với Hoàng
 - Này. Không phải nói muốn đi đến chỗ này sao? – Tubo giơ địa chỉ ra hỏi mình
 - Đúng rồi – Minh nói
 - Thắng tôi đã – Tubo treo cờ lê lên nói
 - Ồ. Cậu muốn đấu thế nào? – Minh ngạc nhiên với tính cách của nó
 - Để tôi thử xem nào – Tubo nói
- Tubo đá thẳng chân về phía mình. Minh ngã người ra phía sau tránh đòn
- Này – Hoàng lên tiếng
 - Kệ cậu ta. Thế nào rồi tao cũng phải kiểm tra luôn – Minh giơ tay ra hiệu cho Hoàng
 - Hừ. Để xem – Tubo nói
- Tubo đâm móc về phía mình. Hắn ta chắc chắn đã học qua quyền anh và hẳn là rất giỏi. Nhưng mà mình chỉ tránh và đỡ thôi. Phối hợp giữa tay và chân rất là tốt. Thằng quý này được đây.
- Này. Sao không đánh trả? – Tubo về thế thủ
 - Được rồi. Nếu tôi thắng cậu phải phục vụ cho tôi. Được chứ? – Minh cho tay vào túi quần nói
 - Thắng đi đã – Tubo nói
 - Hoàng. Nó là trong đội mày hả? – Minh gọi Hoàng nhưng mắt không rời khỏi Tubo
 - Uhm. Đang trong đợt kiểm tra – Hoàng nói
 - Vậy để nó cho tao nhé – Minh nói với Hoàng
 - Mày kéo được thằng vô kỉ luật đó đi cho tao đi
 - Ok
 - Cậu giờ à? – Tubo nói

- Quyền anh thì phải dùng quyền anh chứ. Lên đi – Minh giờ tay lên với thể bắt đầu trong quyền anh

- Aaaaaaaaa – Tubo lao tới

Quyền anh không chỉ ở mình lực ở cú đấm mà còn ở tốc độ ra đòn phải nhanh, ngoài ra còn phải nhìn ra được sơ hở của đối thủ. Thăng nhóc này còn sơ hở nhiều lắm

- Này. Sao không đánh? – Tubo nói

- Cậu không cần biết – mình trả lời

- Tôi không có nương tay nữa đâu

Tubo tung ra cú đấm bằng tay phải. “Để hờ mạn sườn rồi kìa”. Nó nhanh một thì mình nhanh quá mười. Tung cú đấm bằng tay trái vào mạn sườn của nó làm nó gấp cánh tay về thủ. Tay phải mình đấm vào ngực nó rồi vào mặt nó vào nó loạn choạng

- Không sao đấy chứ - Minh hỏi Tubo

- Không sao. Còn tiếp được – Tubo đứng vững nói

- Lát còn lái xe đấy

- Tác chiến có bị thương nặng mấy cũng phải lái xe được

- Có chí khí. Nhưng hôm nay đến đây thôi. Còn phải đưa tôi đi nữa – Minh vừa nói vừa xắn tay áo lên. Tất nhiên là hắn sẽ nhận ra

- Hở Vương – Tubo ngạc nhiên

- Tin rồi chứ - Minh nói

- ... – Tubo đứng ngẩn ngơ

- Đứng đấy nữa. Lái xe đi – Minh nhìn nó nói

- Vâng

Nói rồi nó chạy vào trong

- Anh – Bé từ đâu đến vỗ vai mình

- Bé à. Đi chơi đi – Minh quay sang nói

- Chơi ở đâu ạ? - Bé nhìn mình hỏi

- Đi là biết mà

- Vâng

“Kít”. Tubo dừng xe trước mặt mình. Nó định xuống xe mở cửa

- Không cần. Từ sau, để mọi người tự mở cửa – Minh giờ tay ra hiệu

- Rõ – Tubo nói

- Ai đấy anh? – Bé nhìn mình hỏi

- Tubo. Giờ là lái xe của anh – Minh trả lời

- Đây là – Tubo nhìn Bé

- Miêu Nhân

- Chào – Tubo giật mình

- Bé lên xe đi – Minh mở cửa xe cho bé

Minh và Bé ngồi phía sau xe

- Đi thôi – Minh nói

- Vâng – Turbo trả lời

Tubo lái xe đi ra. Từ trong gara đến cổng cũng phải mất 5 phút đi

- Dừng lại

.

.

.

.

.

Bạn đang đọc truyện *Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lần Nữa Li* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Rip

- Dừng lại - Một tên đứng ra cản đường

- Sao vậy? - Turbo hỏi

- Đợt trước có trận tập kích trên đường vào căn cứ nên giờ cần kiểm tra

- Biết người trong xe là ai không - Turbo nói

- Ấy! Đợi chút - Minh nói với Turbo

- Vâng

- Cậu là Rip phải không? - Minh ngó ra ngoài hỏi

- Phải - Rip trả lời

- Turbo. Xuống thử đi - Minh vỗ vai Turbo nói

- Vâng - Turbo nói

- Không cần phải nói đâu

- Rõ. Hở Vương

- Cậu kém tôi một tuổi. Gọi anh hai là được rồi

- Vâng

- Đi đi

Tubo xuống xe. Nắm chắc tay lái và đảm thẳng về tên gác cổng mới này

- Anh làm gì thế? - Bé quay sang hỏi mình

- Tập cho tụi nó thôi - Minh vẫn đang đọc tiếp các hồ sơ

- Cái này giống như đợt chúng ta tập vậy

- Em yên tâm. Anh sẽ tập cho tụi nó như chúng ta vậy
- Sợ tập như chúng ta tụi nó không chịu được bao nhiêu đâu anh
- Anh sẽ tập cùng tụi nó mà. Xem đã - Minh quay sang nói Bé

Tubo và Rip đấu với nhau rất gay cấn. Không ai kém ai. Tubo vẫn là dùng quyền anh, còn Rip là Hồng quyền. Minh ngồi trong xe đọc hồ sơ của Rip.

- Bé à - Minh nhìn Bé nói
- Dạ - Bé quay lại mình
- Xuống xe đi
- Sao lại thế ạ? - Bé ngạc nhiên
- Anh thử tay này chút
- Vâng

Minh và Bé cùng xuống xe

- Được rồi. Tubo - Minh gọi Tubo
- Dạ - Tubo và Rip bỏ nhau ra
- Rip - Minh gọi nó
- Anh là ai? - Rip đi lại hỏi mình
- Nghe nói cậu có tài phá tất cả các loại khóa
- Thì đã sao
- Tôi mới đóng cửa nhưng quên để chốt bên trong. Giờ không mở ra được. Cậu giúp tôi được chứ
- Tại sao tôi phải giúp? - Rip nói
- Đây là Hồ Vương và Miêu Nhân. Còn lên mặt nữa sao - Tubo nói với Rip
- Hừ. Nghe nói họ tài giỏi lắm mà. Đến cái cửa xe cũng không mở được - Rip nói với Tubo
- Vậy cậu thử xem mở được không? - Minh nói
- Được. Tôi cho các người thấy - Rip trả lời

Rip rút con dao găm ra đi lại phía xe. Rip chọc con dao vào ổ khóa và mở ra

- Bên trong xe có một hộp điện tử. Cậu mở nó thử xem
- Định thử tôi sao
- Cậu muốn vào đội hành động mà
- Được
- Anh - Bé cầm tay mình
- Kệ nó - mình nói

Rip cầm chiếc hộp xem. Rút một chiếc điện thoại trong người ra. Quả nhiên nó mở được

"Tít tít..."

- Đây là bom. Anh là ai? - Rip rút súng ra chĩa về phía mình
- Cậu mà mở khóa không xem xét xem bên trong chiếc hộp có gì. Nếu như là bom cảm biết thì cậu đã biết mất rồi đấy - Minh nói

- Anh là ai?
- Yên tâm tôi chỉ thử cậu thôi. Đây chỉ là đồng hồ điện tử đếm ngược không phải bom. Cậu vẫn còn kém lắm
- Đứng yên ở đó
- Được rồi. Cho cậu mở rộng tầm mắt - Minh quay sao Tubo - Đóng cửa xe khóa bên trong lại
- Vâng - Tubo trả lời rồi đi về đóng cửa xe
- Anh định làm gì? - Rip nhìn mình nói
- Xem là súng cậu nhanh hay nắm đấm của tôi nhanh

Nói rồi mình chạy lại phía Rip

"Pằng" - Súng của Rip bắn

Mình ngã người ra tránh và trượt về phía nó, nắm lấy khẩu súng cầm trên tay Rip. Tháo băng đạn và bắn viên đạn cuối cùng ra ngoài. Kéo người nó ngã về phía trước rồi đẩy người nó ngược lại phía sau làm nó bị ngã. Nó rút dao găm của nó ra phi về phía mình. Mình nghiêng người tránh cho con dao bay qua rồi nhanh chóng nắm lấy cán dao lại rồi cắm vào ổ khóa và mở

"Cạch". Nó nhìn mình ngạc nhiên

- Không chỉ mình cậu mới biết mở khóa đâu - Minh nói với nó

Bỗng nhiên Cường từ bên trong chạy ra

- Có chuyện gì vậy? - Cường xuống xe hỏi mình
- Anh đến đúng lúc lắm. Cho người khác gác ở đây được không. Em muốn dẫn cậu ta đi với em - Minh nói
- Đi đâu vậy? - Cường hỏi mình
- Anh yên tâm. Không sao đâu
- Cả Bé đi nữa à - Cường quay sang hỏi Bé
- Dạ - Bé trả lời
- Mai họp rồi đấy. Hai đứa chuẩn bị đi
- Vâng anh - Hai đứa mình trả lời
- Anh đi trước
- Vâng anh

Anh Cường lên xe rồi đi

- Đi thôi - Minh nói với tất cả
- Vâng
- Anh thật là.

.

.

.

.

.

Chương 10

Chương Ngoại truyện I: "Minh là anh em"

10

Công viên ven sông

- Đến rồi đây à – Minh cảm nhận thật tại nó đang đến
 - Quả nhiên là Hồ Vương có khác – Dũng tiến đến gần châm thuốc nói
 - Tao giờ không còn là Hồ Vương nữa
 - Bọn chúng vẫn coi mày là Hồ Vương đấy thôi – Kiên nói
 - Kệ đi. Mày hãy tham gia chương trình bảo vệ nhân chứng. Bộ sẽ bảo vệ cho mày – Dũng nhìn mình nói
 - Tao không muốn phải từ bỏ đi điều tốt đẹp nhất. Giờ tao vẫn đang rất ổn – Minh thản nhiên nói nhưng thật ra trong lòng mình biết rằng nguy hiểm vẫn hiện xung quanh mình
 - Vì một người con gái mà từ bỏ tổ chức. Giờ cô ấy mất rồi. Mày còn gì nữa. Không phải trước kia mày vì đất nước sao – Dũng nói một hơi dài rồi dừng lại.
 - Cũng vì cô ấy mà tao không muốn động chạm tới mọi vấn đề của tổ chức nữa
 - Chỉ vì một người con gái thôi sao – Dũng quay sang nói lớn vào mình
 - Đúng! Chỉ vì cô ấy thôi. Vì cô ấy tao từ bỏ đi tính mạng của mình. Vì cả cô ấy là cả thế giới của tao. Giờ tao mất cô ấy rồi – Minh túm lấy cổ áo Dũng nói. Nó đã đụng chạm đến nỗi đau lớn nhất của mình. Nhắc đến người con gái mà mình không thể nào quên. Một người là tất cả
 - Bỏ nó ra đi H. Bỏ ra đi – Kiên thấy tình hình căng thẳng nên đến can hai đứa mình ra. Nhưng sức của nó thì không thể gỡ ra được
 - Mày có nhớ trước hôm đó một ngày mày đã nói gì với tao không? Chương trình bảo vệ có thể giúp cho tao sẽ có cuộc sống tốt hơn bên cô ấy. Vậy mày bảo vệ cô ấy kiểu gì. Mày đã làm được gì hả? – Minh gào thét lên trước mặt nó.
- Kiên vẫn cố gắng gỡ tay mình ra. Còn Dũng, nó vẫn với khuôn mặt lạnh nhạt đó nhìn mình. Minh thật sự đang rất đau. Minh nhớ cô ấy. Người con gái mà mình yêu
- Nếu hôm đó không phải vì mày đến muộn. Cô ấy có rời xa mày không? – Dũng nói
- Nó nói một cách thản nhiên. Nhưng lời nói đó còn hơn cả liều thuốc độc. Hon ngàn con dao đâm qua tim mình. Nó nói đúng. Không phải tại nó mà là tại mình. Minh mất đi cô ấy là do mình. Buông lỏng đôi tay ra và Kiên nhẹ nhàng tách hai đứa sang một bên. Không gian bỗng nhiên yên lặng giữa ba con người từng rất thân thiết với nhau
- Mày nói đúng! Là do tao đã hại cô ấy. Vì thế nên tao đã mang nỗi đau đó suốt cả bao nhiêu năm tháng. Cô ấy mất trong tay tao. Vì thế nên tao muốn mình sống thật trầm lặng không để thêm bất kỳ ai trong trái tim mình thay thế cô ấy. Tao chẳng có gì cả. Tao chỉ còn có một mình - Minh nghẹn ngào trong dòng nước mắt. Minh nhớ cô ấy
- Dũng và Kiên bước đến bên mình. Kiên đặt tay lên vai mình và nói
- Mày không chỉ có một mình. Mày còn có tại tao. Minh là anh em mà
 - Mày vẫn là nội gián sao? – Minh hỏi Kiên
 - Ủ. Tao vẫn ở đó
 - Vậy hãy cẩn thận. Lão ta đang tìm đến tao mấy lần rồi đấy
 - Tao biết mà

-Mày vẫn còn giữ MPS chứ?

Chương 10: Hiền

1 0

- Anh đúng thật là Hồ Vương sao? – Rip hỏi

- Đúng vậy. Cậu lên xe đi – Minh nói rồi mở cửa vào trong xe

- Dạ

Rip lên xe cùng chúng mình và đi đến nơi cần đến

Cổng trường

- Sao lại về đây anh? – Bé quay sang hỏi mình

- Vì người anh cần ở đây – Minh trả lời

- Ai vậy anh

- Lát là em biết ấy mà – Minh cười với Bé - Rip, Turbo. Đợi trong xe đi

- Vâng anh – cả hai đồng thanh trả lời

- Minh đi bộ vào trường đi – Minh quay sang nói với Bé

- Vâng – Bé đáp

Minh và Bé đi bộ vào trong trường. Con đường này giờ đây đã quá quen thuộc rồi. Nhờ lại từ ngày đầu tiên vào trường đến giờ cũng đã là 8 tháng rồi. Thời gian vội vã là vậy chẳng chờ ai, chẳng đợi ai cả. Nhưng với mình chỉ cần có Bé bên cạnh mình như giờ đây thì thời gian có lấy đi của mình bao nhiêu thứ đi nữa thì mình vẫn chấp nhận. Vì được ở bên cạnh Bé – Người mà mình yêu thương. Thời gian ở trong trường, mình cũng quen rất nhiều bạn gái xinh xắn khác nhưng mình chỉ để cho mối quan hệ dừng lại ở mức bạn bè. Mình không muốn ai thay thế trái tim mình khi mình đã dành cho một người. Con đường vẫn vậy. Đã đổ những con nắng vàng xuyên qua tán cây. Được cầm lấy đôi tay nhỏ Bé của người mình yêu bước đi thì còn gì tuyệt vời bằng. Bé thật sự rất nhỏ Bé. Nhỏ Bé để mình che chở cho cô ấy. Tình yêu xuất phát từ những thứ vô cùng đơn giản. Và tình yêu chỉ cần là cũng bên nhau vượt qua thử thách. Tất cả chỉ là như vậy

- Anh H – Giọng của một cô gái. Và mình biết cô gái đó là ai

- Ai vậy anh – Bé quay lại và nhìn thấy cô ấy

- Người mà mình cần gặp – Minh đáp

- Là cô ta sao – Bé nhìn về phía cô gái nói

- Sao vậy? – Minh nhìn Bé hỏi

- Đội của anh có cả con gái sao? – Bé quay lại nói

- Anh cần cô ta làm cho anh

- Cần cô ta – Bé lác giọng

- Anh cũng phải có một người biết băng bó vết thương cho anh em chứ

- Cô ta là – Bé nói

- Hiền – Minh gọi lớn

- Em chào anh. Hôm nay sao tự dưng anh tìm em vậy? – Hiền nở nụ cười tỏa nắng

- Anh có chuyện cần nói ấy mà

- Dạ. Ai đây anh? – Hiền nhìn sang Bé

- Bạn anh – Minh nói
 - Chị dâu ạ
 - Nói làm nhảm gì vậy. Cần anh cân lại não cho không
 - Dạ không em đùa týt. Em chào chị
 - Chào bạn – Bé nói
 - Bạn thôi. Bằng tuổi nhau mà – Minh phân trần
 - Hix. Bạn của anh thì em cứ gọi là chị trước đã. Chị nhi
 - Ồ – Bé không nói được thêm gì
 - Không phải ngại đâu chị
 - Em dạo này học hành thế nào rồi? – Minh hỏi nó
 - Cũng ổn anh. Hôm trước em mới học băng bó vết thương sau mổ đấy. Kinh lắm – Nó nói mà còn làm vẻ mặt giả bộ sợ nữa
 - Tay nghề tới đâu rồi mà đã đòi xin vào tổ chức – Minh cầm tập hồ sơ của nó trên tay
 - Sao anh lại có vậy? – Nó ngạc nhiên lắm. Không hiểu tại sao hồ sơ lại nằm trong tay mình
 - Hỏi nhiều. Vào làm gì vậy? – Minh nói
 - Em
 - Ai cũng có lý do riêng anh không hỏi nữa. ở ngoài trường có con xe màu đen đấy. Lên xe với tụi nó về tổ chức ghi danh sách – Minh đưa hồ sơ của nó cho nó
 - Anh là....
 - Hồ Vương, thưa cô!
 - Hà - Nó còn ngạc nhiên hơn cả lúc mình cầm hồ sơ của nó
 - Đi đi. Không nghe lệnh cấp trên hả
 - Sao anh lại là – Nó hỏi với tinh thần rất ngạc nhiên. Và giọng cũng rất buồn không hiểu tại sao nữa
 - Ai cũng có lý do riêng của mình. Em muốn tham gia đội hành động thì về tổ chức ghi danh sách đi
 -
 - Còn không mau đi hay để anh cân não em
 - Em chưa học xong – Nó cúi mặt xuống nói
 - Vậy lên học. Anh nói hai đứa nó chờ
 - Vâng – Hiền đáp
- Hiền bước đi như người mất hồn vậy. Chắc là đang giật mình khi biết mình là Hồ Vương. Hiền là người con gái vui vẻ hoạt bát, rất tôn trọng mình. Minh biết là Hiền có tình cảm và vẫn đang theo dõi mình từng ngày, từng giờ như Hoa vậy. Nhưng mình vẫn chỉ coi Hiền như một người em gái vui vẻ thôi
- Á.

Bạn đang đọc truyện *Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lăn Nữa Li* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Nụ Hôn

- Á – mình thấy đau bên hông quá trời. Là Bé nhéo mình
- Anh nhìn gì mà đăm đúi thế hả? – Bé trợn mắt lên nhìn mình
- Á. Nhìn gái – Minh nói đùa Bé týt
- Lại còn nhìn gái nữa à – Bé giọng đầy tức giận. Nhéo mạnh hơn nữa
- Đau anh đùa mà. Tha cho anh. Đau quá – Minh đau quá trời đất luôn
- Muốn tha à. Được rồi nói Bé nghe con đó là đứa nào? Có quan hệ gì? Nhanh – Bé nói xong rồi cũng thả mình ra
- Ui da. Đau quá. Có gì đâu mà – Minh xoa vết nhéo của Bé nói

Minh kể cho Bé về Hiền. Hiền là sinh viên năm nhất khoa điều dưỡng. Ngoại hình cũng xinh xắn, đáng yêu, tính cách hòa đồng. Quê ngay tại đây luôn, gia đình làm nông. Quen khi tham gia thanh niên tình nguyện của trường. Hay quan tâm mình lắm. Học rất giỏi lại còn là bí thư liên khoa. Không hiểu sao lại ngưỡng mộ mình. Gọi mình là anh. Hồi đầu mình còn ngại, về sau quen dần nên cũng gọi như thế

- Á. Sao nữa. Anh khai hết rồi mà – Minh cầm lấy tay Bé đang tiếp tục nhéo mình
- Xinh xắn à. Quan tâm à. Nói Bé nghe thử xem – Bé nhéo mạnh hơn
- Không. Sao bằng Bé của anh được. Ui da
- Nói xem. Hồi trước anh có thích nó không? – Bé tra khảo rất dã man. Lần đầu tiên mình thấy Bé như thế. Chắc tại chưa bao giờ nhìn thấy Hiền
- Không. Thích nó anh còn chỗ nào yêu Bé
- Vậy là còn chỗ là yêu đúng không? - Bé nhéo bằng cả hai tay luôn
- Á. Không. Còn chỗ cũng phải để Bé vào chứ
- Anh được lắm – Bé cuối cùng cũng bỏ ra
- Ui da – Minh xoa chỗ bị nhéo. Chắc thâm quá
- Anh mà cho con Bé đó vào thì liệu hôn với Bé
- Hơ hơ – Minh ngạc nhiên. Con gái ghen dữ vậy sao. Lần đầu tiên thấy Bé như vậy
- Sao. Cãi hả - Bé quát mình
- Nhưng mà công việc mà – Minh giải thích
- Công việc gì? Không được để anh thoát cảm kiểm soát được
- Anh chỉ có mình Bé thôi – Minh nói cảm má Bé lắc lắc
- Đau. Bỏ ra. Không phải nịnh – Bé gạt tay một cánh phũ phàng
- Thôi mà.

Minh ôm Bé vào lòng để Bé hiểu rằng trong lòng mình chỉ có Bé. nơi sân cỏ giờ chỉ có hai người đang nhịp đập trái tim yêu thương. Minh và Bé. bên nhau đã bao nhiêu tháng rồi. Tình cảm là thế. Đơn giản thôi. Yêu không cần quá sâu nhưng hãy bền lâu. Minh nhìn Bé. một người quen thuộc. Một con người với mình là tất cả. Bao nhiêu yêu thương mình đã gửi gắm vào Bé. dù là ai đi nữa cũng vậy mình chỉ cần Bé thôi. Minh cúi xuống định hôn lên bờ môi đang khép hờ của Bé, Bé cũng nhắm mắt lại thì

- Anh hai – Tuno và Rip chạy đến
- Hai đứa à. Sao vậy? – Bực cả mình. Lại bị cản trở
- Tụi em thấy anh lâu ra quá nên vào – Turbo nói
- Hai đứa về chuẩn bị ngày mai ra mắt trước đi. Mai bắt đầu cuộc họp rồi đấy

- Dạ vậy tui em đi nha anh
- Đi đi – Rip nói
- Anh hai bức mình chuyện gì vậy? – Turbo hỏi
- Không có gì. Hai đứa về chuẩn bị đi
- Vâng

Rồi thì bọn nó cũng đi. Bức quá. Những lúc cảm xúc dào dạt thì toàn bị cản trở. Vẫn chưa lần nào thành công. Hix

“Chứt”

Mình ngỡ ngàng. Là Bé. một nụ hôn ngọt ngào nhất. Bờ môi của Bé đang thật ngọt ngào. Bé ôm trọn lấy mình. Ý của Bé là mình chỉ được là của Bé. mình ôm lấy Bé ngất ngây trong nụ hôn say đắm đó. Tất cả trôi qua như vậy đấy. Tình yêu ngọt ngào nhất của mình. Vào lúc ấy. Nơi cửa sổ tầng ba ký túc xá. Vẫn có một ánh mắt nhìn thấy cảnh tượng đó. Ngọt nước mắt lăn nhẹ trên má. Đôi môi mấp máy. Tiếng nấc nghẹn ngào. Có dường như người đó đã đánh mất đi điều gì đó

Mình và Bé buông nhau ra. Bé vẫn thế. Thẹn thùng không nói lên một lời. Dù đã bên nhau bao lâu nay nhưng vẫn vậy vẫn ngại ngùng khi bên mình. Cả hai không nói một lời. Nắm lấy tay Bé tiếp tục bước đi. Trên con đường yên lặng nhưng con người đang hạnh phúc khi có được thứ mình yêu thương. Nhưng ở một nơi khác một con người đang âm thầm khóc trong đau khổ. Đó là.

.

.

.

.

.

Bạn đang đọc truyện *Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lần Nữa Li* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Cuộc Họp

Ngôi biệt thự hướng ra biển. Phòng họp

Tất cả đều có mặt ở đây. Lão đại. Thiên Ứng, Báo Gia, Hồ Vương, Miêu Nhân, đội hành động đơn độc, đội trưởng các đội hành động và các thành viên khác. Một cuộc họp với đầy đủ các thành viên nhất trong tổ chức

I đi ra cùng với Song Hùng. Ông ta vẫn vậy ngồi vào chiếc ghế và xoay lưng lại với tất cả mọi người. Chưa ai có thể nhìn thấy mặt ông ta, trừ Lão Đại. Tất cả đều bí ẩn trong mình

- Chào mừng tất cả mọi người đã tới – Giọng của I vang lên – Hôm nay, tất cả chúng ta có mặt ở đây để nhận hai thông báo quan trọng liên quan đến tổ chức. Thứ nhất, đó chính là vị trí mới của các thành viên. Thứ hai là lệnh tiêu diệt hai tên Herry và Peter. Lão đại. Bắt đầu đi

- Rõ thưa ngài – lão đại trả lời và đứng dậy

Lão đại rút ra một chiếc usb hình cây thánh giá. Ông ta cắm xuống bàn nơi mọi người đang ngồi. Bỗng chiếc bàn phát sáng. Thật ra chiếc bàn này là một chiếc máy tính âm ửng cỡ lớn. Nó hiện lên toàn bộ danh sách của các thành viên ở vị trí hiện tại. Danh sách hiện lên mặt tất cả mọi người

- Và giờ sẽ là vị trí mới – Lão Đại nói

Lão đại đặt tay lên bàn. Bảng hiện lên một thông tin mới

1.Lão Đại

2. Tứ Thần:

a. Thiên Ưng

b. Báo Gia

c. Hồ Vương

d. Miêu Nhân

3. Thập Tướng

a. Hoàng – Người Vận Chuyển

b. Đức – Thần Ngư

c. Hào – Chiến Binh

d. Long – Tử Thần

e. Thái – Không Tướng

f. Tuấn – Phi Dao

g. Hải – Kỵ Mã

h. Tiến Sĩ Z

i. Click

k. Áo Ảnh

Bảng danh sách hiện lên như những gì mọi người dự đoán. Nhìn tất cả các gương mặt đều quen thuộc, trừ một người. Áo Ảnh?

- Tất cả mọi người. Trước đây tổ chức đã từng bị những kẻ phản bội tấn công và gần như bị tiêu diệt. Chúng là những kẻ bại hoại. Và giờ đây chúng ta đã tìm thấy chúng. Tổ chức chúng ta quyết định tiêu diệt chúng và các nhánh nhỏ. Áo Ảnh, cậu cho biết thông tin tình báo – lão Đại nói

- Vâng, thưa ngài

Áo Ảnh bước ra. Cậu ta bịt khăn kín hết khuôn mặt của mình chỉ để lộ hai con mắt. Ánh mắt rất sắc xảo. Nhưng ánh mắt đó đã từng nhìn thấy ở đâu rồi

- Peter đã về căn cứ của chúng ở Iran. Herry vẫn đang ở đây cùng với Xạ Thủ. Có tất cả tám đội ở đây. Chúng ta đã có chính xác các vị trí của chúng. Ta sẽ quét sạch bọn chúng trong một lần. Nơi của Herry là ở ngôi biệt thự thuộc Ba Vi. Có gần tám mươi lính gác. Cách đó hai cây số là lực lượng của Xạ Thủ. Hắn có mười sáu tên lính đi cùng, ở vị trí xung quanh còn có 3 đội khác. Mỗi đội từ mười đến hai mươi người. Tất cả đều là lính tinh nhuệ. Bốn đội khác phân bố ở Bà Rịa, Nha Trang, Nghệ An, Hải Phòng. Tất cả đều được trang bị với hệ thống doanh trại ẩn

Áo Ảnh nói xong một hồi rồi về lại vị trí cũ. Nhìn hình dáng mình thấy ngỡ ngàng là ai đó mà mình không nhớ tên. Cậu ta là ai chứ?

- Thần Ngư, Tiểu Dao, Tử Thần các cậu lo ba doanh trại trên Ba Vi. Chiến Binh cậu lo đội của xạ thủ. Hồ Vương cậu trực tiếp tấn công vào trong biệt thự. Kỵ Mã cậu lo ở Nghệ An, Phi Dao cậu lo ở Nha Trang. Không Tướng cậu lo Bà Rịa. Báo Gia. Cậu lo Hải Phòng. Áo Ảnh quay về làm nội gián. Tất cả nghe rõ chưa – I nói

- Rõ – tất cả đồng thanh

- Thưa ngài – Bé bỗng đứng dậy

- Sao vậy, Miêu Nhân - I hỏi

- Tôi không thấy nhiệm vụ của mình trong hành động lần này

- Cô sẽ ở lại để huấn luyện cho các tân binh

- Tôi muốn...

- Đây là lệnh - I cắt ngang lời Bé

- Rõ

- Tắc cả nếu không còn gì thắc mắc thì chúng ta kết thúc buổi họp. Các cậu nhanh chọn ra đội của mình. Chúng ta sẽ hành động trong 3 tháng tới – I nói

Bước ra khỏi phòng họp mình thấy Áo Ảnh đi về cổng. Mình chạy theo cậu ta

- Áo Ảnh – Mình gọi lớn

Áo Ảnh đứng lại. Và quay mặt về phía mình. Nhìn mình bằng ánh mắt sắc đỏ. Cậu ấy là.

.
.
.
.
.

Bạn đang đọc truyện *Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lần Nữa Li* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Hai Mang

Áo Ảnh đứng lại. Quay mặt về phía mình

- H - Áo Ảnh nói

- Hà? Sao anh biết tôi – Mình thật sự rất ngạc nhiên

- Sau này cậu sẽ biết - Áo Ảnh nói một cách lạnh lùng

- Anh thực sự là ai?

- Chúng ta là anh em - Áo Ảnh nói một câu khiến mình ngỡ ngàng

Áo Ảnh cứ thế đi không đoái hoài gì tới mình nữa. Mình thấy thật kỳ lạ. Tại sao anh ta mình còn chưa gặp một lần mà có thể biết được tên mình, lại còn nói “chúng ta là anh em nữa”. Thật là khó hiểu? Anh ta là ai?

- Anh – Bé vòng đôi bàn tay qua ôm mình

- Sao vậy. Hôm nay tự dưng ôm anh thế? – Mình hỏi Bé

- Sao? Anh không thích hà - Bé nói rồi thả ra. Nhưng sao có thể nhanh bằng mình được. Mình đã giữ chặt lấy đôi tay ấm áp ấy

- Có chứ. Hai không thích người yêu mình ôm chứ

- Hihi

- Mà Bé này – Mình nói với Bé

- Sao ạ - Bé vẫn ôm mình và hỏi

- Hôm qua – Mình gọi lại chuyện cũ

- Không nói nữa – Bé gạt tay ra không ôm mình nữa. Mình quay lại cười và nhìn thấy gương mặt của Bé đang đỏ ửng lên mình thẹn thùng

- Sao vậy? Muốn anh kể tội xấu à. Hihi – Mình trêu Bé

- Á. Anh đáng ghét lắm – Bé đâm liên tục vào ngực mình. Tất nhiên là không phải là quá mạnh để có thể đau. Hihi. Làm nũng cũng dễ thương nữa

- Đáng ghét nhưng có yêu không? – Mình giữ lấy hai tay của Bé nói

- Có chứ. Hihi – Bé ôm lấy mình. Cảm giác lúc ấy thật tuyệt vời
- Anh thấy Áo Ảnh có gì đó rất lạ - mình nói với Bé về thắc mắc của mình
- Là sao anh? – Bé hỏi
- Anh cũng không rõ nữa
- Cậu ấy là nội gián của ta trong lực lượng của IREAN
- Sao biết hay vậy? – Mình nhìn Bé
- Anh đúng là chỉ có nghịch là giỏi thôi. Khi nãy anh không mở file tài liệu của mọi người đọc sao
- Ờ không
- Vậy mà cũng là đội trưởng công nghệ tin học. Thất vọng
- Thất vọng vì sao vậy. Anh có làm mấy cái đó đâu. Click làm là chủ yếu mà. Cái nào khó anh mới làm thôi
- Chỉ được cái chống chế. Mà anh tập hợp đội của anh sao rồi
- Mới được có hai người thôi
- Sao lại hai. Ba chứ - Bé có vẻ ngạc nhiên lắm
- Có mỗi Turbo và Rip thôi mà
- Còn Hiền đâu? – Bé hỏi đến Hiền. Hôm qua dặn mình không được cho vào đội của mình mà
- Bé nhớ hôm qua Bé nói gì với anh không – Mình gõ nhẹ lên đầu Bé
- Anh nghĩ là thật à. Bé nhỏ nhen vậy sao?
- Vậy là được hả? – Mình tỏ vẻ vui mừng lắm
- Anh đừng có mà để đi quá giới hạn
- Cái đó phải xem đã. Hihi
- Xem đã này – Bé nói đồng thời lại cái chiêu cũ. “Nhéo Thần Công”
- Á. Anh đùa thôi mà – Mình cầm lấy tay của Bé
- Anh mà vợ vẫn là Bé đập anh chết – Bé nói xong cũng thả tay ra
- Hà. Sao vũ phu vậy.... quên mất cái gọi là vũ thê chứ? Haha – Mình nói rồi ù té
- Anh có đứng lại ở đó không? – Bé hét lên

Nói xong là phải chạy ngay. Biết rằng thê nào cũng bị đập nhưng mà kệ đi. Bất chợt mình nhìn thấy Áo Ảnh lên xe đi ra. Cậu ta thật sự có điều gì đó làm mình ngờ ngợ. Cũng không biết phải nói làm sao. Ánh mắt vô hồn đó mình từng nhìn thấy ở đâu rồi

- Á – Bé không nhéo hông mình nữa mà chuyển sang xách tai
- Anh chạy nữa đi – Bé nói vào tai nhìn rất nhỏ
- Thôi anh xin thua – Mình phải xuống nước
- Xin mà dễ hà - Bé nói tiếp
- Vậy chiều nay anh nấu cơm được chưa?
- Là anh nói đấy nhá – Bé thả tay ra mà còn cười tươi nữa. Mình đã chết không biết bao nhiêu lần với nụ cười ấy rồi
- Mà Bé phụ anh nha – Mình nhìn Bé với ánh mắt khẩn khoản
- Còn lâu. Giờ về đi – Bé ngoác lấy tay mình đi

Minh và Bé cùng về. Nhưng lần này không phải là về phòng Gia Huy như trước kia. Lần này tụi mình đến một địa điểm mới

247, đường.

.
.
.
.
.

Bạn đang đọc truyện *Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lần Nữa Li* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Trụ Sở Mới

247, đường vào trường

- Anh hai – Turbo mở cửa
- Anh hai – Rip chào mình
- Hai đứa thấy chỗ này thế nào? – Minh hỏi tụi nó
- Ổn anh à – Turbo nói
- Ukm – Minh nói
- Anh hai – Thắng chạy từ trên nhà xuống
- Sao vậy? – Minh quay ra phía nó
- Tụi nó đến rồi ă. Còn thiếu bạn của anh hai thôi – Nó nói tới Kiên
- Được rồi. Cho tụi nó xuống đây. Cậu và Hiền đi chợ với hai bọn tôi. Hôm nay chúng ta liên hoan thành lập đội đã – Minh nói tụi nó
- Yeah! Nhất anh hai – Tụi nó hô lên

Nơi này được ngụy trang là một quán game kiêm cầm đồ ở ngoài. Có một cửa sau thông ra một chỗ gara phía sau để cho Turbo. Nhưng thức chất

Bên dưới được xây dựng kiên cố. Với tất cả các thiết bị cần thiết cho đội. Ba xe trực chiến với các thiết kế khác nhau để phù hợp với nhiệm vụ. Các xe đều làm bằng khung thép. Với kho vũ khí và các thiết bị ở đây dùng cho cả năm cũng không cần phải xin sự trợ giúp của tổ chức. Minh có một phòng riêng ở dưới này. Chuẩn bị rất chu đáo

- Anh – bé gọi mình
- Há? – Minh ngắt dòng suy nghĩ
- Đi chợ nào
- Ừ anh quên

Minh và bé đi lên trên gác. Tất cả đã quá ổn định rồi. Mừng liên hoan và đưa thẳng bạn thân về thôi

- Đây – bé gọi mình
- Sao vậy? – Minh quay lại
- Anh nói anh nấu đây nhá. Tỹ bé vào phòng anh ngồi – bé nhắc lại lời hứa khi nãy

- Rồi. Anh nấu với hiền nhé – mình chọn bé tý
- Cái gì? – bé tròn mắt nhìn mình và giơ tay lên
- Ấy đừng. Anh đùa mà – Mình né đòn của bé
- Lén phét thì liệu hồn – bé lườm mình nói
- Yes sir – Mình chào kiểu quân ngũ
- Hìhì

Mình cùng bé và Thắng, Hiền đi chợ. Cũng không cầu kỳ lắm. Chỉ là những món đơn giản thôi. Ăn cơm gia đình mà.

Mình, Hiền và Nayioka vào bếp nấu nướng. Bé ở trong phòng mình làm cái gì đó không biết nữa

Sau thời gian lọ mọ, thái thái, băm băm, chặt chặt cuối cùng thì bữa cơm cũng đã xong. Tất cả mọi người vào bàn ăn và bắt đầu bữa tiệc nhỏ

- Hoan nghênh tất cả mọi người về đội của tôi. Tôi là H. Mọi người cứ gọi tôi là anh hai là được – Mình đứng dậy và nói
- Vâng anh hai – Tất cả đồng thanh
- Nào Tubo – Mình quay sang Tubo
- Dạ - Tubo quay sang mình
- Giới thiệu về mình chứ
- Vâng

Tubo đứng dậy nói về mình

- Chào mọi người. Tôi là Cheng, người HongKong, mọi người cứ gọi tôi là Tubo. Mọi sau này được mọi người trợ giúp

Sau Tubo là Rip cũng đứng dậy giới thiệu về mình

- Tôi là Rip, người Lào. Mong mọi người giúp đỡ
- Tôi là Hiền, người Việt Nam
- Tôi là Thắng, người Việt Nam
- Tôi là Natioka, người Nhật
- Tôi là Sim, người Ai Cập
- Tôi là Oven, người Mỹ
- Tôi là Đông Phong, người Quảng Đông
- Tôi là Ozen, người Anh
- Nào chúng ta cùng nâng cốc mừng cho ngày hôm nay
- Cạn

Sau khi tất cả mọi người giới thiệu xong về bản thân mình thì.

.

.

.

.

.

Bạn đang đọc truyện *Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lăn Nữa Li* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Kiên - Zero

Sân trường bắn PC

“Pằng”

“Pằng”

....

- Khá lắm – Minh đứng cạnh Kiên
- Mà ở đây khi nào vậy? – Nó giật mình quay lại
- Có nơi nào mà tao không đi được đúng không? – Minh nói
- Mà đến làm gì vậy?
- Tao không biết để một cảnh sát trong đội của tao có ổn không
- Đội nào vậy mà
- CRE
- Hà? – Nó ngạc nhiên hơn cả khi nãy
- Hà gì? Chắc mà thừa biết tao là ai rồi còn gì
- Tao không biết
- Cái đó biết sau đi. Mà vào tổ chức làm gì vậy?
- Tao muốn biết anh Long?
- Mà định trả thù cho anh Long à
- Mà biết đấy. Kẻ thù lớn nhất của tao. Tao phải để anh Long nhắm mắt chứ
- Còn vì mục đích nào nữa không? – Minh lần la hỏi nó
- Xong xuôi tao sẽ rút
- Tao nghĩ không đơn giản vậy – Minh không nghĩ nó sẽ đơn giản như vậy. Nó là một cảnh sát. Vào một tổ chức ngầm thì không chỉ đơn giản là trả thù
- Vậy mà nghĩ thế nào? – Nó quay sang hỏi mình
- Mà giờ đã là cảnh sát
- Mà nghĩ tao làm nội gián hả? – Nó bắt đầu hiểu ra ý nghĩ của mình về nó
- Mà cũng thông minh đấy
- Tao chỉ là một tên lính bắn tĩa, chỉ biết bắn vài ba phát đạn. Muốn trả nốt mối thù cho anh Long. Hơn nữa tao giờ còn phải lo cho Thương Nhi nữa
- Nhắc mới nhớ, mà với Thương Nhi sao rồi? – Không biết giờ “cô bạn” của mình sao rồi
- Cô ấy vẫn nhớ mà – Kiên nói giọng buồn hẳn. Chắc tuy ở cạnh nhau mà không thể đến gần với trái tim của người con gái mà mình yêu thì đau khổ thế

nào

- Mày yên tâm đi. Tao sẽ để điều đó xảy ra nữa đâu? Rồi tình yêu của mày sẽ được bù đắp thôi – Minh an ủi nó
- Tao tin mày
- Ngày mai đến địa điểm này nhé – Minh đưa tờ giấy cho nó
- Được rồi. Muốn làm vài phát không – nó cầm khẩu súng lên nói
- Cũng được – Minh bước đến

Minh và nó thi lắp súng rồi bắn. Kết quả thật tồi cho Hồ Vương. Thua nó một phát. Hic. Nó có lẽ giỏi hơn cả anh Long ấy chứ. Có nó ở trong đội cũng yên tâm

247, đường vào trường

- Giới thiệu với anh em, đây là bạn thân của tôi. Giờ sẽ ở trong đội của chúng ta
- Xin chào, mong được mọi người giúp đỡ – Kiên cúi chào tất cả mọi người
- Chào – Tất cả đáp lại nó
- Cậu ta sẽ giữ vị trí xạ thủ. Tất cả đã sẵn sàng cho lần hành động sắp tới chưa
- Rõ – Tất cả đều đáp lại
- Anh em chuẩn bị đi. Ba ngày nữa chúng ta phải xuất phát rồi đấy
- Anh hai – Turbo lại nói
- Sao vậy? – Minh quay lại nhìn nó
- Chị đang ở trong phòng đợi anh hai ạ
- Ừ rồi. Đi lo việc của mình đi
- Vâng – Nói rồi nó đi về gara kiểm tra xe

Minh bước đến phòng của mình

- Ồ.

.

.

.

.

.

Bạn đang đọc truyện *Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lăn Nữa Li* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Tấm Ảnh

- Ồ. Sao Bé ở đây – Minh ngạc nhiên khi thấy Bé ở đây
- Sao Bé không được ở đây? – Bé quay ra hỏi

- Hôm nay Bé không phải huấn luyện cho tụi mới sao?
- Không. Cường hôm nay huấn luyện tụi nó rồi. Mà anh không thích Bé ở đây à
- Sao lại không chứ. – Minh tiến lại ôm Bé vào lòng - Anh mà chẳng muốn người mình yêu bên cạnh mình
- Léo mép lắm rồi đấy – Bé nói nhưng vẫn ôm lấy mình
- Không thích à – Minh thủ thủ bên tai
- Không – Bé đẩy mình ra nói
- Thật không – Minh nhìn Bé
- Thật – Bé hướng mắt nhìn mình
- Này thì không này

Minh ôm trầm lấy Bé chộc. Vẫn cứ như thế vẫn, lúc nào ở bên nhau cũng không bao giờ vui đi nỗi buồn trong lòng. Tiếng cười rộn vang cả căn phòng. Cũng may là nó cách âm khoong tụi kia biết thì cười chết. Bé vùng vẫy muốn thoát ra khỏi tay mình

- Thả Bé ra, buồn lắm
- Buồn sao Bé cười. Nói dối nè – Minh tiếp tục chọc Bé
- Anh có thả ra không? - Bé vừa cười vừa nói
- Không – Minh đáp lại

Bốp. Một cú đá của karatedo vào giữa bụng mình. Ai thử để Bé đập xem. Minh chịu đựng khá giỏi rồi mà

- Á. Sao đập anh – Minh lùi lại vài bước
- Đã nói anh thả Bé ra thì không thả – Bé nhìn thẳng vào mình
- Đau quá – Minh xoa xoa cái bụng
- Đau lắm không? – Bé chạy lại hỏi han
- Có – Minh giả vờ ê ẩm. Không phải là không đau đâu. Chỉ là hơi ê ẩm tí
- Vậy thôi không cho quà nữa – Bé đứng thẳng dậy
- Hả. Có quà sao? – Mặt mình hớn hở như trẻ con vậy
- Lại hả – Bé lườm mình
- Anh quên – Minh gãi đầu bối rối
- Ông già
- Già rồi mà. Có yêu già không? – Minh hỏi Bé
- Có
- Hìhì. Quà đâu
- Trên bàn của anh ấy
- Cái gì thế

Minh bước đến bên bàn và ngạc nhiên khi thấy tấm hình của mình và Bé chụp chung. Cơ mà mình và Bé đã bao giờ chụp với nhau đâu. Cái này là sao nhỉ?

- Sao lại có này? – Minh hỏi Bé
- Anh thích không? – Bé quay ra hỏi

- Thích chứ. Cơ mà đâu ra vậy
- Photoshop. Ngốc thế
- À. Cũng khéo tay nhỉ
- Chuyện. Bé mà lại – Bé tự đắc
- Hay là nhờ anh Cường làm đấy
- Này. Không thích thì trả đây
- Này. Tặng rồi làm gì có lấy lại. Giờ nó là của anh
- Ông già. Hihi
- Bé dạy tui nó có vất vả không?
- Không. Bé cũng dần thích nghi rồi. Mà mai anh bắt đầu hành động rồi đúng không
- Uhm. Ba ngày nữa anh bắt đầu hành động rồi.
- Cố lên nhé anh – Bé nói rồi ôm chặt lấy mình
- Anh biết rồi – Mình siết chặt vòng tay ôm lấy Bé - Tối nay ở lại đây với anh nhé
- Không đồng.
- .
- .
- .
- .
- .

Bạn đang đọc truyện *Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lần Nữa Li* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Đêm Bên Nhau Kỳ Lạ

- Không đồng ý thì anh làm sao? – Bé hướng mắt lên nhìn mình
 - Thì anh đưa Bé về ký túc xá – Mình tỉnh bơ trả lời
- Bỗng dưng trong ánh mắt của Bé tự nhiên có điều gì đó buồn buồn. Bé tiến lại gần ôm trọn lấy mình
- Bé muốn hôm nay ở bên anh – Giọng nói của Bé vẫn nhẹ nhàng như thế
 - Thật chứ – Mình ôm lấy Bé hỏi
 - Thật mà nhưng mà không được làm gì cả
 - Bé nghĩ anh là người như thế nào vậy?
 - Bé biết anh là người như thế nào mà

Mình nâng Bé ra. Trên mắt Bé bỗng dưng có nước mắt

- Bé! Sao vậy? Sao Bé lại khóc

- Không sao. Không có chuyện gì cả

Bé đưa tay lên lau nhanh hàng nước mắt. Có điều gì đó rất lạ ở đây. Cầm chắc lấy bờ vai của Bé

- Bé! Có chuyện gì nói anh nghe

- Không có thật mà! Bé khóc vì hạnh phúc đây. Vì Bé được ở bên anh

- Thật không?

- Anh không tin lời Bé nói sao?

- Có chứ anh tin Bé

Mình ôm chặt lấy Bé vào lòng mình. Ấm áp, hạnh phúc, tất cả chỉ là vậy

- Anh này! – Bé nằm xoay người sang ôm lấy mình nói

- Sao vậy? – Mình trả lời

- Em rất hạnh phúc khi được gặp anh, được yêu anh. Anh là người không phải quá hoàn hảo nhưng trong mắt em anh rất đặc biệt. Anh luôn nhường nhịn, yêu thương em. Cuộc đời của một người chỉ cần gặp được người yêu mình, hiểu mình, dành trọn tình cảm cho mình, sẵn sàng hi sinh tất cả cho mình là đã mãn nguyện rồi. Và em đã tìm được, người đó là anh. Bên cạnh anh em luôn cảm thấy hạnh phúc, luôn cảm thấy an toàn, luôn cảm thấy được yêu. Yêu anh, em sẽ luôn yêu anh. Nhất định là như vậy – Bé nói một hơi dài, vòng tay càng siết chặt lấy mình hơn

- Hôm nay sao Bé lạ vậy? – Mình hỏi Bé

- Anh cứ để em nói hết đi mà. Anh biết không? Từ ngày gặp anh, cuộc sống của em đã thay đổi. Ngày đầu tiên mình gặp nhau không tốt mấy, anh luôn tự nhận là anh va phải em. Nhưng không phải, em biết rõ chứ. Rồi chúng ta lại gặp nhau ngày đầu tiên bước vào lớp, em đã rất ngạc nhiên khi nhìn thấy anh, em không biết có phải là số phận đã để chúng ta gặp lại nhau hay chỉ là tình cờ thôi. Từng ngày, em cũng không từ khi nào em bắt nhớ anh nữa. Cũng không biết từ khi nào em lại luôn muốn gặp anh. Cảm thấy tức giận khi anh bên cạnh người con gái khác. Từ lúc đó, em biết là em đã yêu anh. Em muốn nói ngay ra, nhưng em là con gái mà. Em đợi câu nói của anh mãi mà không thấy anh nói. Em nghĩ rằng anh không thích em. Anh biết không? Khi đó em buồn lắm. Rồi chúng ta bên nhau đã trải qua biết bao nhiêu điều, những điều đó làm em cảm thấy em yêu anh hơn. Mà anh vẫn cứ để em đợi chờ câu nói đó. Đến ngày giáng sinh, em không thể nào dấu đi nỗi lòng của mình nữa. Em quyết định nói ra nỗi lòng của mình, dù có thất bại thì cũng hơn là dấu kín nỗi lòng của mình. Anh biết khi anh nói anh yêu em, em cảm thấy hạnh phúc đến mức độ nào đâu. Rồi lần hành động ở Phong Nha, anh đã không bỏ mặc em mà ở lại bên cạnh em trong giây phút sinh tử. Em không biết rằng, những người con gái khác thích anh ở điểm gì, nhưng kỳ thực em cũng không biết em thích anh ở điểm gì? Em chỉ biết anh là của em. Em không cho anh công khai tình cảm của mình với mọi người. Em làm vậy chỉ là để anh có thể tự do đi chơi với những người con gái khác mà không bị ai nói gì. Em luôn muốn anh thấy thật hạnh phúc. Em yêu anh, yêu như chính bản thân mình vậy – Bé nói một lúc rồi dừng lại

- Anh cũng vậy, anh yêu em không biết là vì lý do gì? Nhưng anh luôn cảm thấy anh hạnh phúc khi em ở bên anh. Từng ngày qua, anh luôn yêu em. Anh cảm ơn ông trời đã cho anh gặp em. Cho anh được yêu em. Anh sẽ luôn yêu em. Yêu em

Mình nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên bờ môi của Bé. Bé nằm gọn trong vòng tay của mình rồi ngủ thiếp đi. Còn mình thì suy nghĩ về những điều Bé nói

Sáng hôm sau.

- Anh hai dậy đi – Thắng vào lay mình dậy

- Ở Bé đâu? – Mình nhìn quanh không thấy Bé đâu

- Chị ấy đi ra ngoài từ sáng rồi

- Vậy à

- Vâng

- Mà gọi anh dậy sớm thế

- Sớm gì nữa anh. Sắp 10 giờ rồi đó

- Vậy sao?

- Vâng

- Chuẩn bị đi. Ta còn phải họp đề lên kế hoạch tác chiến
- Bọn em chuẩn bị cả rồi. Đợi mỗi anh lên thôi
- Vậy lên thôi

Mình cùng Thắng lên phòng họp. Lên đến nơi thì

.

.

.

Chương Ngoại Truyện 2: Ký ức nhạt nhòa
10
23h, Cổ Nhuế, Hà Nội

Một mình đi trên con đường vắng lặng. Cũng không sao cả. Một mình lâu nay đã quen rồi. Cuộc đời cũng phải có những lúc vui lúc buồn. Chợt thấy một đôi đang ôm nhau trong hẻm. Ừ, thì họ yêu nhau mà. Trước đây, mình cũng vậy thôi. Cũng từng yêu mà.

Trên đường về, thấy các đôi tay trong tay, cười nói vui vẻ. Một mình cũng ganh tị lắm chứ. Nhưng yêu thêm sẽ được gì đây. Hay lại có thêm nỗi buồn trong trái tim của mình. Ngày đó.....

Đà Lạt, đồi thông. Mình và N. Hiền đi dưới đồi thông nắng vàng trải vàng trên con đường. Mùa này, Đà Lạt thực sự đẹp rất đẹp. Đẹp như tình yêu cô gái nhỏ bé ấy dành cho mình

- Mùa này Đà Lạt đẹp đúng không anh? – Hiền nói
- Chỉ cần bên em, mùa nào cũng đẹp với anh – mình nhìn thẳng phía trước nói. Mình vẫn chưa có cảm giác quen thuộc như xưa. Có lẽ nỗi đau ấy khó nào vơi trong lúc này
- Mùa đẹp nhất của em sẽ là anh rời khỏi nơi đó, anh được sống như một con người bình thường. Không tranh giành gì, không ai gây nguy hiểm anh. Mùa đẹp nhất là nụ cười của anh – Hiền nói

Mình dừng lại. Mình hiểu ý của cô ấy. Thật sự mình đã muốn rời khỏi đó. Liệu rằng có được không? Giờ không chỉ mất đi phương hướng mà còn mất đi anh em. Những người anh em của mình giờ đã ra sao rồi? Hiền và gia đình cô ấy đối xử rất tốt với mình. Mình không muốn họ gặp nguy hiểm

Thung lũng tình yêu

- Mình chụp ảnh đi anh?- Hiền kéo mình đến bên dòng chữ thung lũng tình yêu
- Đợi đã nào – Mình bị Hiền kéo đi
- Nhanh anh

Khắp thung lũng tình yêu có tiếng cười của một cô gái ngây thơ. Chạy nhảy cười nói. Tạo dáng trước ống kính máy ảnh. Nụ cười ấy, một nụ cười xóa đi bao nhiêu mệt mỏi, bao nhiêu nỗi buồn trong trái tim mình. Mình chỉ còn có thể mỉm cười. Mình vẫn chưa thể.

- Cái này cho anh – cô ấy đưa cho mình một con dao rất đẹp nhưng cũng rất sắc bén
- Sao lại cho anh – Mình cầm lấy nói
- Anh phải tự bảo vệ mình nữa
- Cảm ơn em – Mình quay nhìn cô ấy
- Cái này là để anh tự vệ không phải để anh giết người đâu đấy – mình nhìn thấy cô đang nở một nụ cười âm áp đến lạ thường
- Nếu cấp bách thì anh phải dùng chứ – Mình cho dao vào vỏ
- Ai có thể làm khó anh. Em chỉ muốn anh sống thật tốt thôi – Cô ấy quàng lấy tay mình nói

Trong mình bỗng nhiên có điều gì đó trong tâm trí rất khó. Mình nghĩ cần phải có điều gì đó làm động lực để mình dứt khoát với tổ chức. Và hình như nó là đây. Một người chăm lo cho mình bao ngày qua

- Anh nhất định sẽ sống tốt. Vì em anh sẽ rời khỏi tổ chức. Bắt đầu cuộc sống mới – Mình nắm lấy tay cô ấy

- Anh nhất định sẽ làm được

“Anh sẽ không làm em thất vọng đâu”. Ký ước trong cuộc đời nhạt nhòa

.

.

Bạn đang đọc truyện *Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lăn Nữa Li* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Phân Tích

Mình cùng Thắng lên phòng họp. Lên đến nơi thì tất cả mọi người đã có mặt ở đó. Vào chỗ ngồi của mình và bắt đầu cuộc họp

- Như mọi người đã biết lần này chúng ta thực hiện tác chiến cùng nhau lần đầu tiên. Mọi người báo cáo tình hình đã thu thập được đi –Mình nói

- Thừa anh, chúng ta có được sơ đồ do tổ chức gửi xuống – Thắng nói

- Mở lên đi – Mình nói Thắng

Sơ đồ hiện trên mặt bàn từ. Chi tiết về hình ảnh và sơ đồ toàn biệt thự cũng như các vũ khí của chúng. Tất cả được hiện lên. Mọi người bắt đầu tập trung xem các chi tiết hình ảnh và thông tin được gửi.

- Lần này chúng ta sẽ dẫn thêm bốn đội nữa đi cùng chúng ta. Anh cùng với Turbo dẫn một đội. Huyền và Thắng, hai đứa dẫn theo một đội. Natioka, Oven một đội. Rip, Sim một đội. Đông Phong, Ozen một đội. Kiên, cậu cùng toàn bộ các xạ thủ của bốn đội đó chọn vị trí để yểm trợ. Mọi người có ý kiến gì không? – Mình nói

- Không – Tất cả đồng thanh

- Được rồi – Mình nói rồi quay sang phía Thắng - Thắng. Nói chi tiết biệt thự đi

- Dạ – Thắng đứng dậy đi về phía màn chiếu

Thắng bắt nói chi tiết về khu biệt thự ẩn mình của chúng. Thự sự rất lợi hại

-Cả khu biệt thự có chín gác cao đều có ba lính tĩa trên đó. Bao quanh là hàng rào điện và tường bê tông. Cổng chính làm bằng thép rất dày và cũng rất chắc chắn. Ở cổng có khoảng mười tên trang bị vũ khí hạng nặng. Bên trong lực lượng của chúng phân tán. Cứ năm tên một đội. Có mòng nhà xe. Bên trong có năm xe chiến đấu chuyên dụng. Một bãi đáp trực thăng. Hàng rào gai bên trong, hệ thống camera. Có máy phát điện riêng. Nhà biệt thự xây dựng kiên cố. Có súng năm máy phòng không trên mái được bố trí ở giữa và các góc. Ngoài ra. Có các lực lượng khác ở gần đó có thể hỗ trợ. Lính gác đi tuần liên tục xung quanh. Hết

Khu biệt thự này quả nhiên quá là lợi hại. Tất cả mọi người đang cau mày suy nghĩ. Mọi người bắt đầu xem xét và bàn luận với nhau. Lần đầu tiên làm việc với nhau nhưng tinh thần rất ca. Đơn giản vì tất cả đều muốn thành công trong nhiệm vụ đầu tiên

- Mọi người thấy thế nào? – Mình cắt ngang dòng suy nghĩ cả mọi người

- Thừa anh. Nơi này khá là khó nhằn đấy ạ – Turbo nói

- Đúng vậy. Hệ thống bảo an của chúng khá cao – Thắng nói

Mình xem các hình ảnh. Nơi này có hệ thống vũ khí cao. Chưa kể lực lượng bị áp đảo về cả quân số và chiến thuật. Lần khó khăn lớn nhất. Nhưng mình chợt nhận ra một điều

- Chúng ta sẽ tấn công khi chúng di chuyển bớt lực lượng của chúng đi – Mình nói

- Chúng rời đi đâu anh – Huyền hỏi mình

- Mọi người có nhớ là các tổ đội khác nữa sẽ tấn công các trọng điểm khác nữa không? Khi đó nhất định chúng sẽ di chuyển lực lượng. Khi chúng di chuyển bớt đi, chúng ta sẽ tấn công – Mình nói

- Đúng vậy – Kiên nói - Tôi sẽ chọn các vị trí tốt để theo dõi hướng dịch chuyển của chúng. Hơn nữa ở đây – Kiên phóng to các gác canh ở phía nhà xe – Chúng ta có thể khử chúng, rồi tấn công bằng đường này. Theo hầm của nhà xe mà tấn công vào trong. Có khi kiếm được vài chiến xe để di chuyển vào trong

- Ô. Đúng vậy – Mọi người gật gù

- Vậy thì chúng ta lên kế hoạch chi tiết nào – Minh nói

- Rõ – Tất cả đồng thanh

Mọi người bắt đầu phác thảo chiến thuật do mình nghĩ ra

- Thừa anh.

.
. .
. .
. .
. .

Bạn đang đọc truyện *Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lăn Nữa Li* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chiến Thuật

- Thừa anh. Đây là hình ảnh từ hầm xe – Thắng mở màn hình rộng cho mọi người xem – Chúng có một chiếc SBA-60-K2 Bulat, hai chiếc Gurkha F5, một chiếc Boxer APC và một lượng xe mô tô. Có tám tên luôn ở đó gác. Cửa hầm làm bằng thép dày 50cm. Chúng ta cần lượng lớn C4 để mở nó ra đây ạ

- Chúng ta sẽ có sự hỗ trợ từ tổ chức một F-22 Raptor trang bị tên lửa AIM-120. Nó sẽ phá huỷ được ba chiếc cửa thép đó – Minh nói – Huyền, Thắng. Hai người phụ trách tấn công vào đây

- Rõ – Cả hai cùng lên tiếng

- Sau khi vào. Thắng có nhiệm vụ lắp đặt bom từ trường để vô hiệu hoá tín hiệu của chúng. Đồng thời đội của Đông Phong, Ozen, Rip, Sim theo sau tiếp tục tấn công mạnh vào bên trong

- Tụi em biết rồi – Tụi nó nói

- Natioka và Oven sau khi thấy lính gác ở cổng chính rút bớt vào trong sau 2 phút lập tức tấn công mạnh vào trong theo cổng chính. Sau đó, anh và Turbo sẽ theo ngay phía sau tấn công vào toà nhà chính. Natioka, Oven tiêu huỷ kho vũ khí của chúng

- Đã rõ

- Kiên. Cậu ở ngoài quan sát tình hình. Nếu thấy có tên nào quay về. Bắn hạ. Nếu thấy bên trong có pháo đồ thì lập tức vào trong tiếp ứng

- Tôi biết rồi – Kiên nói

- Nhiệm vụ của chúng ta là tiêu diệt gọn bọn chúng. Anh em phải cố gắng hết sức và chuẩn bị chu đáo cho nhiệm vụ đầu tiên

- Rõ – Tất cả nói

- Sau khi tấn công hết vòng ngoài. Lập tức tấn công vào trong. Kiên. Tôi sẽ để lại cho cậu ba đội để cậu cố thủ vòng ngoài. Còn lại tấn cả tấn công vào nhà chính. Tiêu diệt Herry – Minh chốt lại công việc chuẩn bị

- Rõ – Tất cả đồng thanh

- Còn có ai có ý kiến gì không? –Minh hỏi lại lần nữa
- Còn về rút lui sau khi hoàn thành nhiệm vụ – Ozen nói
- Turbo sẽ lo chuyện đó – Minh trả lời
- Em biết rồi ạ – Turbo nói
- Từ giờ đến lúc hành động là thời gian cho chúng ta chuẩn bị. Thắng tiếp tục cập nhật thông tin. Nếu có gì lạ. Thông báo ngay lập tức – Minh nói
- Rồi – Thắng nói
- Mọi người chuẩn bị đi. Anh về căn cứ báo cáo. Turbo, chuẩn bị xe đi
- Vâng – Turbo trả lời

Cuộc họp kết thúc nhanh chóng sau hai giờ thảo luận. Cuối cùng cũng đi đến được vấn đề cốt lõi. Giờ mình cần phải về biệt thự báo cáo tình hình và sự chỉ đạo của tổ chức

3h chiều, ngôi biệt thự hướng ra biển

“Cộc cộc”

- Vào đi – Giọng của Lão Đại
- Thưa ngài – Minh chào ông ta
- Đến rồi đấy à
- Vâng. Tôi đến để lấy chỉ đạo và các vật dụng cần thiết cho lần này
- Cậu chuyển qua cho tiến sĩ để lấy dụng cụ. Các đội được chỉ định sẽ đến khi bắt đầu thực hiện nhiệm vụ
- Rồi
- Cậu qua phòng giáo sư đi
- Vâng. Tôi đi ngay đây

Minh bước ra khỏi phòng. Đến giờ mình vẫn thắc mắc về khuôn mặt của I và Lão Đại. Họ chưa hề lộ mặt ra để nói chuyện với bất kỳ ai. Một điều bí ẩn mà mình chưa thể nghĩ ra. Lại còn Áo Ảnh nữa. Cậu ta là ai? Sao còn biết được cả tên của mình nữa. Lại còn câu nói đó....

Phòng Tiến Sĩ

- Tiến sĩ – Minh gọi
- Hồ Vương à. Cậu đến đúng lúc lắm – Tiến Sĩ quay lại nhìn mình
- Tôi đến đưa danh sách dụng cụ – Minh nói
- Có quà cho cậu đây
- Đây là gì vậy ạ?
- Cừ.

.

.

.

.

.

Chương 20: Vũ Khí Mới

- Cứ đưa tay ra đây – Tiến Sĩ nói

Mình giơ tay ra phía trước. Tiến Sĩ mở chiếc hộp ra. Là một chiếc đồng hồ điện tử. Tiến Sĩ đeo nó lên tay mình.

- Ui da! Tiến Sĩ buộc chặt quá – Mình nói

- Như vậy là được rồi – Tiến Sĩ nói rồi bỏ tay ra

- Cái này là gì thế ạ? – Mình ngắm nó thấy chỉ là một cái đồng hồ bình thường

- Thử vận lực chừng một cú vào tâm điểm kia đi – Tiến Sĩ chỉ vào cái bia hồng tâm đặt trong phòng

- Dạ được rồi

Mình toan bước đi thì

- Cậu đi đâu vậy? Đứng ở đây thôi – Tiến Sĩ gọi mình

- Dạ. Đứng ở đây thì sao? – Mình ngạc nhiên. Nó xa đến ba mét là ít nữa

- Cậu cứ đứng ở đây rồi làm thôi – Tiến Sĩ nói tiếp

- Nhưng mà... – Mình nói

- Chặc. Tôi nói gì cậu cứ làm thế đi – Tiến Sĩ cắt ngang lời mình

- Vâng

Mình dồn lực vào cánh tay. Bỗng nhiên cảm thấy có một nguồn khí dày bao lấy quanh tay mình. Mình thả lỏng tay ra thì nguồn khí đó biến mất. Mình quay sang nhìn Tiến Sĩ

- Thấy sự khác biệt rồi chứ – Tiến Sĩ khoanh tay nói

Mình gạt đầu. Thì ra là đồ chơi của Tiến Sĩ

- Cậu thử đi. Sức cậu có bao nhiêu thì nó mạnh lên bấy nhiêu đấy – Tiến Sĩ nói tiếp

- Dạ

Mình dồn toàn lực vào cánh tay, rồi bàn tay. Luồng khí đó khá nặng và rồi

"Uỳnh". Một chương đó làm cho bức tường trước mặt vỡ nát. Mình còn đang ngẩn ngơ với cái thứ đồ chơi mới này của Tiến Sĩ thì

- Chỉ có ba người có cái này thôi – Tiến Sĩ nói

- Là những ai vậy ạ? – Mình hỏi

- Herry, Lão Đại và cậu

- Herry?

- Đúng vậy. Năm xưa hắn là chiến binh giỏi nhất. Cái của hắn là cái đầu tiên tôi sáng chế ra. Cái của cậu mạnh hơn hắn. Tích hợp thêm một số chức năng nữa. Tự tìm hiểu nhé

- Dạ vâng

- Tháng này cậu chưa tiêm thuốc thì phải – Tiến Sĩ lại nói về bệnh tật của mình

- Tôi cũng không thấy đau như trước nữa rồi – Minh nói. Đạo này không thấy sao nữa
- Không được chủ quan. Lại đây nào – Tiến sĩ kéo mình lại

Minh ngồi lên trên ghế tay để lên bàn. Tiến Sĩ lấy trong hộp lạnh ra một mũi tiêm. Loại này nhìn rất khác. Mọi lần thấy màu vàng. Lần này lại thấy màu đỏ. Chắc là loại thuốc mới

- Đây là loại thuốc mới. Nó sẽ đau hơn đây – Tiến Sĩ nói
- Vâng. Không sao đâu

Tiến Sĩ cầm mũi tiêm xuống dưới làn da và tiêm vào

"Uỳnh"

.
.
.
.
.
.

Bạn đang đọc truyện *Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lần Nữa Li* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Lên Đường

Ngày khởi hành. Trụ sở 247. Hầm xe

- Mọi người đã sẵn sàng cho lần hành động đầu tiên này chưa – Minh nói với cả đội
- Tụi em sẵn sàng rồi – cả đội đồng thanh
- Xuất phát

Cả đội chia thành bảy xe xuất phát tiến thẳng đến vùng đất Ba Vi. Cũng phải có hành trình hai ngày mới lên tới nơi. Trước khi đi mình vẫn không quên nhắn tin cho Bé

-“Anh đi nhé!”

Cả đội xuất phát. Đoàn xe lăn bánh đi. Hướng bắc thẳng tiến cho lần hành động này

Một giờ sau khi khởi hành.

Ánh mắt mình không rời khỏi màn hình điện thoại. Cứ tắt rồi lại bật, bật rồi lại tắt. “Sao không thấy Bé nhắn tin lại bây nhỉ? ”. Chưa bao giờ mình lại có cảm giác này. Bồn chồn lo lắng. Sao đạo này bé có vẻ kỳ lạ sao vậy.

- Anh hai! – Giọng của Thắng cắt ngang dòng suy nghĩ của mình
- Có chuyện gì vậy – Minh quay sang hỏi nó
- Đây là sơ đồ dùng máy quay ghi lại phía trên Biệt thự. Tất cả các hình ảnh cho thấy chúng đang vận chuyển một khối lượng hàng lớn từ bên ngoài vào. Theo hình ảnh thì là hàng lớn – Thắng chỉ vào đội vận chuyển từ hình ảnh được ghi lại
- Là tên lửa ấy hả? – Minh ngạc nhiên

- Vâng. Là loại GBU 57
- Bom điều khiển
- Vâng. Là loại của quân đội Mỹ cải biến làm tên lửa mặt đất
- Chúng lấy đâu ra những loại vũ khí mạnh như thế chứ? – Oven quay sang nói
- IREAN cung cấp cho chúng sao? – Kiên nói
- Tổ chức đó không phải bình thường. Nó đã lên lời ở khắp các nơi trên thế giới – Thắng giải thích

IREAN không phải là một tổ chức bình thường mà nó là một mạng lưới phức hợp quân sự ở nhiều nơi nhằm về một mục đích chính. Từ lực lượng các phiến quân đến các cơ quan trên thế giới. Phạm vi ảnh hưởng không hề nhỏ. Chúng tiến hành hàng nghìn phi vụ trên thế giới. Liệu rằng đội quân non nớt này của mình có thể chiến thắng nổi chúng không

“Tít tít”. Tin nhắn của Bé. Minh chờ đợi mãi đến phút này

- Anh sớm quay trở về với Bé nhé. Anh nhất định làm được
- Anh sẽ quay về sớm với Bé – Minh nhắn tin lại ngay cho bé
- Tập trung. Anh sẽ chiến thắng được tất cả
- Anh biết mà
- Đừng nhắn tin nữa. Anh tập trung đi

Minh không nhắn lại nữa. Minh hiểu bé muốn mình tập trung vào công việc. Minh và bé cùng hiểu nhiệm vụ đang được đặt nặng trên đôi vai của những con người như tụi mình. Và mình biết rằng, ở nơi đó, vẫn có người chờ đợi mình quay trở về. Hành trình tuy dài nhưng trong lòng luôn có mục tiêu hướng đến

Hai ngày sau khi khởi hành. Cách biệt thự 30km

- Chúng ta xuống xe ở đây. Tất cả hãy chuẩn bị và mang theo đồ - Minh nói
- Rõ – Tất cả đồng thanh

Cả đội xuống xe và chuẩn bị tất cả các vật dụng cần thiết. Súng, thiết bị liên lạc.... Thắng nhận nhiệm vụ liên lạc về tổ chức điều động F-22 Raptor. Kiên và toàn bộ đội xạ thủ đang xem lại địa hình xung quanh khu biệt thự và phân chia vị trí. Turbo cho những người còn lại ngụy trang lại xe. Rip đang chuẩn bị mìn kích nổ. Natioka và Hiền đang kiểm tra thiết bị y tế và vũ khí của mình. Sim, Oven, Ozen phân phát vũ khí cho mọi người. Đông Phong tiến lại gần mình

- Anh hai
- Sao vậy?
- Đây là hình ảnh mới nhất. Em mới đưa máy quay trên không đến đó
- Đây là.

.

.

.

.

.

Bạn đang đọc truyện *Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lăn Nữa Li* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Sẵn Sàng

- Đây là gì vậy? – Minh chỉ vào đốm đen trên màn hình

Đông Phong mở rộng màn hình. Lực lượng của bọn chúng đang tập trung lại. Có bốn đội ở đây. Do không thể cho máy quay tiến lại gần nên chỉ thấy chúng tập trung khá đông rồi lập tức di chuyển về phía hầm xe. Có lẽ các đội kia đã tấn công nên chúng đang di chuyển đến các doanh trại xung quanh để tiếp viện. Chúng có hỗ trợ từ cả trên không và bộ binh. Mỗi đội khoảng mười tên

- Mọi người – Minh gọi tất các mọi người

Tất cả tập hợp đứng thành hàng ngũ ngay ngắn

- Chuẩn bị cho tác chiến – Minh nói

- Rõ – Tất cả đồng thanh

- Anh hai. Có một đội đang di chuyển trên đường đến đây – Đông Phong chạy lại nói

- Tất cả di chuyển trú ẩn

Toàn đội di chuyển và rừng. Bọn chúng đang di chuyển. Lực lượng bên trong của chúng còn khá là mỏng. Chắc còn hơn một nửa. Chúng di chuyển rất nhanh. Có lẽ đang rất gấp. Có sự hỗ trợ từ các đội còn lại quả nhiên đã tốt hơn rất nhiều

Đông Phong chạy lại gần mình

- Anh hai xem này

Qua máy quay, mình nhìn thấy chúng đang lắp ráp tên lửa GBU 57 tên sân thượng và ngoài bãi cỏ. Chúng đang chuẩn bị rất nhanh. Mục tiêu tiếp theo của bọn chúng là gì đây?

- Tất cả tăng tốc độ - Minh nói với toàn đội

- Rõ

Hai giờ sau.

Toàn bộ lực lượng di chuyển đến các vị trí đã định. Tất cả đã sẵn sàng chiến đấu. Minh dẫn một đội đi tiến dần đến địa điểm gần cổng vào. Cổng cổng đã đóng kín. Mà thật sự thì với tình hình này thì chúng nên đóng kín thật

- Các đội đã sẵn sàng chưa – Minh gọi cho các đội

- Sẵn sàng – Các đội báo cáo lại

Tất cả các thành viên tiến vào vị trí đã định chờ đợi sự hỗ trợ của tổ chức đến.

Mười lăm phút sau.

- Báo cáo. Máy bay số 987. Phi đội I đã đến. Xin chỉ thị

Phi công từ máy bay yểm trợ đã đến. Tất cả chỉ đạo vào lúc này

- Tốt lắm. Cận đến rồi. Xử lý công thép và các chướng ngại vật bên trong đi – Minh nói

- Đã rõ. Mục tiêu hai cửa thép. Xác định – Phi công đã xác định chuẩn mục tiêu

- Khai hỏa

Hai quả tên lửa AIM-120 rời khỏi bộ phóng lao thẳng tới

“Bùmmm.....”

.

.

To be continue

Bạn đang đọc truyện *Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lần Nữa Ii* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tấn Công

“Bùmmm.....”

Hai quả tên lửa phá vỡ cả hai chiếc cổng sắt.

- Tất cả tấn công vào trong – Minh ra lệnh

Thắng và Huyền dẫn theo đội của mình tấn công vào bên trong hầm xe. Đồng thời phía cổng chính, Natioka và Oven cùng mình đợi chờ.

Bên trong biệt thự. Phòng điều khiển tên lửa

- Khóa mục tiêu. Khai hỏa – Giọng từ một tên

Trên nóc biệt thự. Tên lửa GBU 57 xoay chiều và

“Bùmmm.....”

Quả tên lửa GBU 57 đó đã bắn trúng chiếc máy bay. Chiếc máy bay bốc khói nghi nút lao thẳng vào bên trong biệt thự

- Thoát ra ngoài nhanh lên – Minh nói với phi công

- Tôi bị kẹt rồi – Phi công nói

- Nhanh chóng thoát ra.

- Hãy chiến đấu cả phần của tôi. Hồ Vương

Chiếc máy bay nhằm thẳng vào tòa biệt thự. Quả tên lửa thứ hai đã bắn tan chiếc máy bay trước khi nó đâm thẳng vào biệt thự. Nhưng cậu ta vẫn khai hỏa được hai quả tên lửa AIM-120 vào hai mạn bên của biệt thự. Cậu ta đã hi sinh anh dũng.

Hầm xe.

- Tấn công – Tiếng của Thắng rất lớn

T2 với RPG-2 trên tay nhằm thẳng vào nhà xe và khai hỏa. Chiếc cổng sắt bị tên lửa đánh tan thành ba mảnh và trên tên lửa của RPG-2 xé tan hầm xe của chúng.

- Tiến vào – Huyền nói

“Pằng”

“Pằng”

“Pằng”

...

Lực lượng trong hầm xe của chúng phản công ra rất mạnh. Thắng và Huyền nấp sau một chiếc xe. T6 và T9 bị bắn hạ ngay tại chỗ.

Thắng quay sang nhìn Huyền

- Ta cần phải vô hiệu hóa tín hiệu của chúng. Em có nhìn thấy cái hộp sắt ở kia không – Thắng chỉ cho huyền chiếc hộp sắt gần bảng điện
- Có – Huyền nhìn ra chiếc hộp nói
- Giờ anh muốn em mở chiếc hộp đó ra và gắn bom từ trường vào bên trong

Thắng lấy quả bom từ trường ra và đưa vào tay của Huyền. Huyền cầm lấy quả bom trong tay. Đôi mắt nhìn Thắng

- Đây là nhiệm vụ của anh mà – Huyền nói
- Giờ là nhiệm vụ của em. Anh sẽ yểm trợ - Thắng nói
- Không được. Sao lại thế chứ?
- Vì em nhanh hơn anh. Chúng ta cần gấp rút thời gian
- Không được
- Đây là lệnh

Thắng quay ra đội đang chiến đấu.

- Tất cả yểm trợ nhanh lên

Với khẩu AK-47 trên tay, Thắng nhắm thẳng vào bên trong và bắn. Toàn đội cùng nhau yểm trợ tấn công

“Pằng”

“Pằng”

“Pằng”

...

- Em còn đợi gì nữa. Nhanh lên – Thắng thúc dục Huyền

Huyền đứng dậy chạy vào bên trong. Tất cả đội đang yểm trợ cho Huyền. Ba trên tám tên đã bị hạ

“Pằng”

.

.

.

.

.

To be continue

Bạn đang đọc truyện *Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lăn Nữa Li* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tiến Sâu

“Pằng”

Huyền đã bắn nát nắp chiếc hộp sắt ở bảng điện. Căn thận đặt bom từ trường vào trong và khởi động.

- Còn 15 giây nữa – Huyền báo cáo

Bên ngoài dinh thự các lực lượng còn lại chuẩn bị. Các đội của Đông Phong, Ozen, Rip, Sim tiến dần đến hầm xe. Trên tháp canh ở bốn vị trí hai bên phát hiện lực lượng tiếp ứng tiến tới đã sẵn sàng

Trên ngọn đồi đối diện

- Vị trí 10 giờ. Sẵn sàng – T6 nói

- Vị trí 11 giờ. Sẵn sàng – R6 nói

- Vị trí 1 giờ. Sẵn sàng – W6 nói

- Vị trí 2 giờ. Sẵn sàng – Kiên nói

“Pằng”

“Pằng”

“Pằng”

“Pằng”

Chỉ với bốn phát bắn. Bốn tên xạ thủ trên các bốn vị trí bị hạ ngục ngay lập tức

Trên mặt đất.

- Làm tốt lắm các cậu – Đông Phong nói với đội xạ thủ

- Không sao – Kiên đáp lời – Các cậu đi tiếp tới vị trí tiếp theo nào

Đội xạ thủ di chuyển đến vị trí ngăn chặn các ngã đường về biệt thự.

Các đội của Đông Phong, Ozen, Rip, Sim, Huyền và Thắng đã chiếm được khu vực hầm xe và tiếp tục tiến vào bên trong biệt thự.

Cổng chính.

- Họ vào trong rồi. Tiến vào trong – Minh nói

Minh, Natioka và Oven đưa đội tiến đến cửa chính.

“Pằng”

“Pằng”

“Pằng”

.....

Hai tên ở cửa bị hạ gục dưới làn mưa đạn của toàn đội. Tất cả các đội đã tiến vào bên trong sân của biệt thự.

Bên trong biệt thự. Căn phòng đang hướng cửa ra bên ngoài. Tên cận vệ thân cận của Herry chạy vào

- Report. Broken electronic signal. We can not contact the outside (Báo cáo. Tín hiệu điện tử bị hỏng. Chúng ta không thể liên lạc ra bên ngoài) – Tên cận vệ nói

- Ordered retreat (Ra lệnh rút lui) – Herry nói với cận vệ thân cận của mình

- Why? (Tại sao?) – Tên đó hỏi lại

- They attack here. They were prepared. We need to preserve their forces (Chúng tấn tới đây. Chúng đã chuẩn bị. Chúng ta cần phải bảo toàn lực lượng)

- But...(Nhưng...)

- Do it (Làm đi)

- Yes sir (Vâng thưa sếp) – Tên đó chào và chạy ra ngoài

Khu vực trực thăng biệt thự

- Prepare to take off (Chuẩn bị cất cánh) – Tên cận vệ nói với phi công

- Yes sir (Vâng thưa sếp) – Phi công đáp

- All withdrawal (Tất cả rút lui) – Tên cận vệ báo cho tất cả các đội còn lại

Sân biệt thự

- Withdrew (Rút lui) – Một tên hét lên

Chúng yểm trợ cho nhau rút ra phía sau. Các đội của tổ chức tiếp tục tấn công vào bên trong biệt thự.

- Ozen, Oven, Đông Phong. Tiến ra sân sau đi – Minh hạ lệnh

- Rõ

Minh cùng những người khác tiến vào bên trong biệt thự. Ngôi biệt thự này rất là lớn. Mang kiến trúc của Pháp. Nó như một pháo đài của một vị bá tước vậy

- Mọi người chia nhau ra đi kiểm tra nơi này đi – Minh nói

- Rõ

Tất cả lực lượng tản ra. Minh lên tầng. Bước đến phòng một phòng ở hành lang bên phải. Cánh cửa mở tung. Bên trong phòng đang cháy dữ dội. Và đó là

.
. .
. .
. .
. .
. .

Bạn đang đọc truyện *Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lăn Nữa Li* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Tẩu Thoát

Khu biệt thự Ba Vì.

Căn phòng cháy dữ dội và tôi không thể vào trong xem có gì. Nhiệt độ tỏa ra rất cao. Có lẽ chúng đã tiêu hủy thứ gì đó nên chỉ có mình căn phòng này cháy trong cả tòa nhà. Nhưng trong đám lửa, tôi mập mờ thấy có thứ gì đó trên bàn trong căn phòng. Tôi toan nhảy vào trong thì:

- H. Hấn đang thoát ra bãi đáp trực thăng, có 5 tên hộ tống – Kiên gọi lớn qua bộ đàm báo cho tôi biết

Sau một giây, tôi quyết định chạy ra bãi đáp trực thăng và bỏ lại căn phòng cháy dữ dội không biết được có thứ gì bên trong đó. Trong đầu tôi lúc đó chỉ nghĩ rằng phải bắt bằng được Herry. Như vậy thì sẽ là một kho tài liệu sống để khai thác.

- Đội của Rip, Oven tiến đến bãi đáp trực thăng ngay – Tôi hét qua bộ đàm gọi cho chúng nó

- Rõ – Rip và Oven trả lời

Và quyết định bỏ lại căn phòng đó đã là một sai lầm

Trên đường đi đến bãi đáp trực thăng

- Report on the situation and request help with organization (Báo cáo tình hình và yêu cầu giúp đỡ với tổ chức) – Herry nói

- Yes sir (Vâng thưa sếp) – Trên phụ tá của hắn trả lời

Hắn cũng đội của mình di chuyển rất nhanh ra bãi đáp trực thăng. Một chiếc trực thăng dân sự đang sẵn sàng cất cánh ở đó. Những cánh quạt bắt đầu xoay và

“Pằng” – Viên đạn thoát ra từ khẩu súng của tôi bay về phía Herry nhưng không trúng một ai

“Pằng”

“Pằng”

“Pằng”

...

Chúng đáp trả lại dữ dội và chạy về phía chiếc trực thăng. Tôi nấp sai một phiến đá trên đường đi và tiếp tục bắn về phía chúng

Trong khi đó. Ở một nơi khác

Phòng họp. Năm người đang ngồi bên bàn tròn và một lực lượng đứng xung quanh với một màn hình lớn trước mặt. Một cuộc họp được triệu tập khẩn cấp

Màn hình sáng lên với hồ sơ của Herry

- Theo nguồn tin của chúng ta, Herry. Một nhân vật chủ chốt của IREN đang bị lực lượng đối lập CRE tấn công. Tên này đang bị truy nã gắt gao ở rất nhiều quốc gia. Hiện tại đang chuẩn bị tàu thoát bằng trực thăng. Rất có thể hắn sẽ tới một căn cứ khác ở đâu đó trong khu vực ĐNÁ – Một người đứng bên màn hình nói – Theo những gì chúng ta biết thì có rất nhiều căn cứ ngầm ở ĐNÁ. Căn cứ gần nhất là ở Lào. Có thể hắn sẽ bay sang Lào

- Các cậu! Herry là một nhân vật quan trọng. Bắt được hắn rất có thể chúng ta sẽ có nhiều cơ hội tiến gần đến tổ chức này hơn. Vì vậy tôi quyết định, lập tức khởi động chiến dịch bắt Herry – Một người đàn ông đã ngoài 40 tuổi phát biểu ý kiến

- Rõ – Tất cả các thành viên trong căn phòng lên tiếng

Khu biệt thự Ba Vi. Bãi đáp trực thăng

Tôi vẫn nấp sau phiến đá đợi đội của Rip và Oven tới. Những viên đạn của chúng bắn tới tấp về phiến đá như sắp bào mòn hết nó. Đúng lúc đó.

“Pằng”

“Pằng”

“Pằng”

...

Đội của Rip và Oven đã tới. Chúng yểm trợ cho tôi tấn công vào lực lượng hộ tống Herry. Herry đã bước lên máy bay

Trong máy bay

- Move to Laos (Di chuyển sang Lào) – Herry nói với tên phi công

- Yes sir (Vâng thưa sếp) – Tên phi công đáp

Rồi lần lượt từng tên trong lực lượng hộ tống của hắn cũng lên cùng còn lại thì vẫn bắn đạn dữ dội về phía chúng tôi

Chúng tôi vẫn phải nấp sau các phiến đá trên sân vì chúng có hỏa lực mạnh và tên lửa cầm tay FIM-92 có sức công phá lớn

Trực thăng cất. Cánh quạt quay tạo nên một cơn gió rất mạnh thổi bay những gì xung quanh nó. Chúng tôi đứng lên. Hai mươi nòng súng chĩa về phía trực thăng và liên tục xả đạn. Nhưng chiếc trực thăng ấy đã được gia cố, đạn không thể xuyên qua được. Trong đầu tôi khi ấy chẳng nghĩ được gì. Tôi chạy ra khỏi chỗ nấp và bắn tới tấp về chiếc trực thăng ấy đến khi nó bay khuất bóng núi. Tôi chạy theo nhưng Oven cản tôi lại. Tôi nhưng một tên điên lúc đó. Sao tôi có thể để cho hắn thoát được chứ

- Anh hai! Hắn thoát rồi. Chúng ta không thể chạy bộ mà bắt được chúng- Oven nói

- Gọi Turbo mang xe đến. Tất cả đuổi theo chúng – Tôi nói

Đúng lúc đó. Điện thoại của tôi reo lên. Một tiếng nói phát ra

- Hở Vương. Lập tức trở lại tổ chức ngay – I nói

- Nhưng tôi vẫn chưa bắt được Herry – tôi trả lời

- Hủy nhiệm vụ. Trở về căn cứ ngay. Đó là lệnh – I nói

- Rõ – Giờ tôi biết phải làm gì đây

Trục thăng của Herry. Nó di chuyển đến gần biên giới thì

- Chúng tôi là không quân. Yêu cầu hạ thấp độ cao để chúng tôi kiểm tra.

Một tiếng nói chuyển đi phát ra từ bộ đàm của một trong hai chiếc MIG đang bay sát trục thăng Herry

“Bùm”

.

.

.

.

.

To be continue

Chương Ngoại Truyện 3

10

10h đêm. Đê sông Hồng

Một mình nơi đây thật buồn. Nhưng chuyện gì đã đi qua thì hãy cho nó qua đi. Giờ mình chỉ muốn sống một cuộc sống đơn giản, nhẹ nhàng. Không còn những ngày tháng chém chém giết giết nữa. Nhưng liệu rằng có được không?

Trên cầu Thăng Long.

- I had him then (Tôi có hắn rồi) – Một giọng nói lên tiếng

- His removal (Giết hắn) – Một tiếng nói qua bộ đàm vang lên

- Yes sir (Vâng, thưa sếp) – Tên đó nói

“Cạnh”

Đê sông Hồng. Đêm nay là ngày trăng tròn. Bờ sông sáng như dát vàng vậy. Dạo bước trên bờ đê và

- Hự - Có một thứ ánh sáng chói mắt. Đó là phản quang từ súng bắn tỉa

“Tạch”.

- Hự - Viên đạn suýt qua bả vai của mình. Tên này bắn khá chuẩn. Chẳng lẽ nào

“Tùm”. Minh nhảy ngay xuống nước

Cầu Thăng Long

- I lost him then (Tôi mất hắn rồi) - Tên xạ thủ nói

- Useless. Deploying the S (Vô dụng. Triển khai đội S) – Tiếng nói từ bộ đàm vang lên

- Yes sir (Vâng, thưa sếp)

Lặn một hơi dài dưới nước mình ngoi lên. Trên bờ có đến mười tên trên đó. Vậy là đã đủ một đội rồi. Không ngoài dự đoán của mình. Chúng vẫn không buông tha cho mình. Mình phải làm sao đây?

- Searching (Tìm kiếm thật kỹ) – Một tên nói

Mình dần dần di chuyển lên bãi đá. Một tên đang đứng . Nhẹ nhàng tiến đến chỗ hấn rồi

“Rắc” bẻ gãy cổ hấn ta. Rút khẩu súng lục của hấn nhắm đến tên đang dưới sông

“Pằng”. Chỉ một phát. Rất nhanh. Tên đó đã ngã ngay xuống sông

“Pằng”

“Pằng”

“Pằng”

“Pằng”

.....

Mình nấp ngay vào phiến đá khi chúng đang nã đạn liên tục về phía mình. Mình giờ súng qua phiến đá bắn loạn xạ. Trúng được thêm một tên nữa nhưng hết mất đạn

“Còn những bảy tên nữa. Làm sao thoát đây” - Mình nghĩ

Chúng ngừng bắn và lên tiếng thay đạn. Cơ hội là đây

Mình chạy lại đồng thời rút con dao cầm bên tay phải. Nhảy lên và đập một tên xuống sông. Đập một lực thật mạnh vào cổ họng hấn nên gãy cổ. Đảo mắt nhìn thấy một tên đã thay đạn xong bên trái. Phi thẳng con dao vào cổ họng hấn. Vặn ngược cổ ở tên ở gần nhất. Trên cánh tay có chữ “S7”. Rút khẩu súng lục bên hông hấn.

“Pằng”

“Pằng”

.....

Hai tên đã chết hai tên cuối cùng thay đạn xong. Và xả liên tiếp về phía mình. Nhanh như cắt lấy S7 làm lá chắn. Hút một hơi thật sâu tiếp tục nhảy xuống sông

“Pằng”

“Pằng”

“Pằng”

“Pằng”

.....

Chúng xả đạn xuống nước liên tục. Tuy rằng đã lặn thật nhanh và thật sâu nhưng mình vẫn bị trúng đạn ở bả vai trái.

Sau một hồi xả đạn. Chúng lại tiếp tục thay đạn. Không thể để tuột mất cơ hội. Mình nhảy lên khỏi mặt nước. Và nhắm thẳng vào chúng, trong đầu vẫn suy nghĩ phải để lại một tên còn sống để hỏi

“Pằng”

“Pằng”

Một tên chết ngay tại chỗ. Tên còn lại bắn mất ngón tay trở và cò súng. Hấn ta lao đảo. Chạy lại bắn vào chân hấn làm hấn khụy xuống. Tiến lại gần. Hấn ngẩng mặt lên nhìn mình. Mình ngạc nhiên. Hấn còn rất trẻ, rất trẻ

Ngồi lại gần hấn hỏi

- Tên mày là gì?

- Tên tôi là Trần Văn Lương

- Bao nhiêu tuổi rồi?

- 17 tuổi

Hắn mới có 17 tuổi thôi sao? Chúng tuyển mộ cả các chiến binh với độ tuổi như vậy sao? Thật không thể tin được

- Mục đích đến đây là gì?

- Mục đích đến đây là

“Pằng”

- Hà

Bạn đang đọc truyện *Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lăn Nữa Li* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Trở Về

Naka, Lào

Chiếc trực thăng dần dần hạ xuống cùng với hai chiếc MIG đáp xuống bãi đất giữa khu rừng già Naka. Từ trên cao nhìn xuống chỉ có thể thấy một bãi cỏ. Còn lại xung quanh hoàn toàn là rừng rậm

Chiếc trực thăng yên vị trí xuống bãi cỏ. Ở đó có một tốp người đang đứng chờ sẵn. Một người đàn ông cao lớn với làn da ngăm đen tiến dần tới. Bên hông là một khẩu SIG P250 và một con dao găm.

Có năm người bước xuống từ chiếc trực thăng. Bốn người bước xuống đầu tiên. Tất cả đều mặc quần áo màu đen và che kín mặt. Trên tay đều cầm một khẩu M4A4. Người cuối cùng bước xuống là.....Herry.

Người đàn ông đẩy tiến đến gần Herry. Ông ta đứng lại và

- Hello, sir (Chào sếp) – Ông ta đứng nghiêm và nói

- Hello, Pom. How are you? (Chào Pom. Cậu vẫn khỏe chứ?) – Herry nói với người đàn ông đó

- I'm fine (Tôi khỏe) – Pom nói

- Thanks for your help (Cảm ơn cậu đã giúp đỡ) – Herry quay sang nói với Pom

- Nothing. We in talk (Không có gì. Chúng ta vào trong nói chuyện) – Pom chỉ tay về phía căn nhà sàn lấp ló sau đám cây rừng già

- Ok(Được) – Herry bước đi cùng Pom

Căn nhà sàn lợp bằng lá cọ nằm sâu trong đám cây cối của khu rừng. Xung quanh căn nhà có đến hai mươi tay súng đứng gác. Hệ thống camera cảm biến lắp ở khắp nơi. Chỉ huy ở đây là Pom

.....

Pom - 40 tuổi. Mang trong mình hai dòng máu Thái và Lào, chỉ huy căn cứ Naka, Lào. Với 120 chiến binh, hai chiếc MIG 21. Hai xe tăng T-90S và hàng loạt xe cơ giới quân sự khác. Pom xuất thân là chiến binh trại lính Cam. Năm 1998, trại lính Cam bị tiêu diệt bởi sự phối hợp của quân đội Thái Lan và Lào. Khi thoát khỏi đó, Pom gia nhập tổ chức. Tham gia các chiến dịch của tổ chức tại Iran. Là một chiến binh hạng A+, luôn tuân thủ cao điều lệnh từ tổ chức. Năm 2008, được điều động thành lập căn cứ ở Naka và ở đó cho đến nay.

.....

Pom đưa Herry vào trong căn nhà. Và bên trong có một cô gái trong bộ đồ màu đen bó sát cơ thể làm tôn lên vẻ đẹp từ thân hình. Mái tóc vàng thả dài. Herry tiến lại gần. Ông ta đã nhận ra đó là ai.

- Hello. Mary. How are you? (Chào Mary. Cô vẫn khỏe chứ?) – Herry đặt tay lên vai cô gái và nói

- Fiasco. The entire base is destroyed. Here he explains why?(Thất bại hoàn toàn. Toàn bộ cơ sở bị phá hủy. Ông giải thích sao đây?) - Mary nhìn vào chiếc tab trên tay và xem lại những gì từ cctv quay lại ở biệt thự

- You do not change anything (Cô không thay đổi gì) – Herry buông tay khỏi vai Mary

- So I was sent here (Vì vậy tôi được gửi tới đây) – Mary vẫn buông những lời nói lạnh lùng

- Now what? (Giờ thì sao?) – Herry ngồi xuống ghế nói

- I need information about the people in this (Tôi cần thông tin về những người trong này) – Cô ta đưa chiếc tab ra và chỉ vào những người hiện diện trong tab

- Ok (Được thôi)

.....

Mary – 32 tuổi. Người Mỹ. Chuyên viên quan sát của tổ chức. Một con người cứng rắn và lạnh lùng. Từng là chuyên trách viên lực lượng an ninh California, Mỹ. Năm 2003, bị đuổi do làm sai chức trách. Năm 2004, tham gia vào tổ chức. Trở thành quan sát viên cao cấp, chuyên theo dõi tình hình các căn cứ của tổ chức và thông tin tình báo tại khu vực ĐNÁ

.....

Biệt thự Ba Vì

Toàn bộ khu biệt thự đã tan hoang. Tất cả các thành viên của tổ chức IREAN đều đã chết. Một phần do bị hạ, một phần đã tự tử để không thể để lộ thông tin ra bên ngoài. Một trong những điều luật mà bất kỳ tổ chức ngầm nào cũng có.

Chúng tôi kiểm tra lại ngôi nhà một lần nữa trước khi rút lui.

- Hãy kiểm tra kỹ lại khu này một lần nữa thật kỹ trước khi rút. 15 phút sau tập trung tại đây – Tôi nói với tất cả mọi người

- Rõ – Tất cả đồng thanh

- Turbo. Đưa xe đến cổng đi – Tôi nói qua bộ đàm

- Em đến ngay

Tôi bước lên căn phòng cháy khi nãy. Ngọn lửa trong căn phòng đã tắt. Mùi tro và sức nóng vẫn còn rất nặng. Cả căn phòng đã cháy đen toàn bộ. Vẫn có thể thấy một bàn làm việc cháy. Và trên bàn có một chiếc laptop.

Tôi tiến gần lại chiếc bàn đó. Chiếc laptop đã cháy hoàn toàn. Có một lỗ hổng ở chính giữa bàn phím. Chúng đã phá dữ liệu của laptop.

- Thắng à. Cậu lên tôi nhờ một chút – Tôi nói qua bộ đàm

- Ở đâu vậy anh hai – Thắng trả lời

- Phòng trong cùng hành lang bên trái

- Vâng

Trong lúc đợi Thắng lên. Tôi tiếp tục tìm kiếm xung quanh căn phòng đó. Chẳng có gì để quan tâm cả. Vì căn phòng đã bị thui rụi hoàn toàn

- Anh hai! – Thắng bước vào nói

- Cậu gói cái này lại đem về xem có thể làm gì được với nó nữa không – Tôi chỉ vào chiếc laptop nói

- Vâng anh

Thắng lấy chiếc laptop cho vào túi bảo quản. Trong khi đó

- H à! Có lực lượng quân đội đang tiến đến – Kiên báo cáo

- Báo cho tất cả rút ngay – Tôi nói – Turbo. Mau đưa xe đến đón mọi người

- Vâng anh hai – Turbo nói và điều tất cả các xe đến cổng biệt thự

Chỉ mất chưa đầy hai phút tất cả đã có mặt ở cổng. Sau đó tất cả đưa đồ lên xe

- Còn thiếu ai không? – Tôi hỏi

- Không ạ - Rip nói

- Đi thôi

Tất cả lên xe và rời đi trước khi phải chạm trán với quân đội

“Bé à! Anh về rồi đây!”

.
. .
. .
. .
. .

To be continue

Bạn đang đọc truyện *Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lần Nữa Ii* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Hoảng Hốt

Trụ sở điều tra bí mật

- Thủ trưởng, Chúng ra mất hai chiếc MIG rồi – Một chàng trai trẻ với quân phục màu xanh mang quân hàm thiếu tá lục quân

- Tôi biết rồi. Có thiệt hại về người không? – Người đàn ông đó nói với giọng buồn man mác

- Cũng may không có thiệt hại về người thừa thủ trưởng

- Được rồi. Cậu ra ngoài đi. Tôi cần suy nghĩ

- Rõ

Chàng trai chào ông ta và bước ra ngoài. Chỉ còn lại một mình trong căn phòng. Người đàn ông đó rút điện thoại ra và gọi cho một người

- Tình hình ở đây thế nào rồi?

-

- Tôi biết rồi. Bắt đầu chuyển sang gian đoạn mới

- Rõ

Một ngày sau.....

Hôm nay, bầu trời thật u ám, có vài hạt mưa nhẹ. Chắc lại sắp giông gió rồi

Đội xe của chúng tôi về đến công của tổ chức. Lão Đại đã đứng ở cổng để đón chúng tôi. Ông ta tiến đến chỗ tôi. Vẫn là thế. Vẫn không thể nhìn được gương mặt thật của ông ta. Bên cạnh có năm tên mặc đồ đen đi cùng ông ta. Nhìn thấy tôi, Lão Đại giơ tay ra chào hỏi

- Các cậu thực hiện nhiệm vụ đầu tiên với đội thế nào? – Giọng ồm ồm không đổi

- Không được như ý muốn. Tôi không hiểu sao I lại nói chúng tôi rút lui?

- Ông ấy có lý do riêng của mình. Các cậu có thu thập được gì không?

- Cũng không được nhiều. Phá hủy được căn cứ đó, mang về được một ít thứ mong là có thể giúp ích được cho chúng ta – tôi chỉ vào đồng đồ mà những người khác xách

- Được rồi. Vào gặp I thôi

Lão đại nói xong thì dứt hai tay vào túi áo và quay người bước đi. Dáng người to lớn của ông ta tiến về phía biệt thự. Tôi quay lại nhìn đội của mình

- Các cậu đưa những thứ thu thập được đến phòng phân tích trước đi – Tôi nói

- Rõ – Cả đội đồng thanh

Tôi xỏ bước theo sau Lão đại đến biệt thự. Khu biệt thự đã quá quen thuộc. Và tiến đến một căn phòng cũng đã quá quen thuộc. Phòng chỉ huy của..... I

Bước vào phòng tôi đã nhìn thấy Thiên Ưng và Báo Gia ở đó cùng với I. Thấy tôi bước vào mọi người đều nhìn tôi. Trừ I, ông ấy vẫn ngồi ở đấy quay lưng về phía mọi người. Tự hỏi rằng liệu đã có ai nhìn thấy gương mặt thật của I và Lão đại chưa? Có lẽ đó là điều tôi không cần biết.

Tôi tiến đến giữa căn phòng và chào

- Tôi đã về thưa ngài!

I dập đầu xi gà trên tay và ngã lưng vào chiếc ghế

- Tôi biết chiến công của cậu rồi. Mọi người ra ngoài đi. Hồ Vương ở lại!

Cả Lão đại, Thiên Ưng và Báo Gia đều chào I rồi bước ra ngoài. Trong căn phòng giờ đây chỉ còn lại mình tôi và I. Không khí im lặng với hơi thuốc của I lan tỏa.

- Tôi có nhiệm vụ tối mật cho – I nói với một giọng điệu nghiêm chỉnh

- Có chuyện gì thưa ngài?

- Cảm chỗ tài liệu trên bàn xem và cho tôi ý kiến của cậu

Tôi tiến lại gần và cầm chỗ tài liệu đó. Một tập dài liệu trông rất bình thường. Nhưng

- Trời ơi cái gì đây? Sao lại có thể như thế được

Tôi lật từng tờ từng tờ tài liệu xem. Thật không thể tin được rằng có chuyện này xảy ra.

Các bản vẽ chi tiết. Các sơ đồ. Các nhân vật chủ chốt..... không thể tin được rằng điều này lại có thể xảy ra ngay tại nơi đây

- Tôi đã hỏi qua ý kiến của Lão đại, Thiên Ưng và Báo Gia. Giờ tôi muốn nghe ý kiến của cậu – I điềm tĩnh nói

.....

Tôi mãi miết xem các tấm hình. Các bản đồ. Các nhân vật chủ chốt mà quên rằng

- Sao cậu không nói gì vậy? – I nói lớn

Giật mình sau tiếng của I. Tôi đóng hồ sơ lại. Mắt thêm vài giây để trấn tĩnh

- Thưa ngài. Họ nói sao ạ - Tôi hỏi về ý kiến của ba người trước

- Tấn công vào tất cả địa điểm cùng một lúc. Như vậy sẽ tiêu diệt được tận gốc. Tôi thì không cho đó là ý kiến hay. Muốn tấn công vào toàn bộ các địa điểm ấy cần phải có một lực lượng vô cùng lớn. Sức của chúng ta không thể. Lực lượng của chúng ta chỉ có 800 người, trong khi đó có hơn 100 địa điểm

I nói đúng. 100 địa điểm đó. Điểm ít nhất được thống kê cũng phải có 20 người giữ. Cũng phải có đến con số 2000 người. Trong khi đó, toàn tổ chức đi cũng chỉ có 800. Chưa kể đến chúng được phòng vệ chắc chắn là không chỉ đơn giản như trong hồ sơ nói

- Tôi có thể về suy nghĩ thêm không? – tôi nói

- Được. Cả Miêu Nhân nữa. Hôm nay, tôi không liên lạc được với cô ấy – I nói

“Không liên lạc được”. Có chuyện gì vậy? Chắc Bé bạn chuyện gì. Lát về hỏi xem sao

- Tôi xin phép được về trước.- tôi nói với I rồi tự bước ra ngoài

Ra khỏi phòng, tôi rút điện thoại và gọi cho Bé

“Tít”

“Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời...”

“Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời...”

“Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời...”

...

Ba lần đều không được. Có chuyện gì xảy ra vậy?

.

.

.

.

.

To be continue

Bạn đang đọc truyện *Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lần Nữa Ii* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Quyết Định 1

Bên ngoài biệt thự

Bầu trời u ám. Dường như một trận dông tố đang đến gần. Gió thổi rất mạnh ở nơi gần vùng biển này. Những cơn gió làm cho tôi cảm thấy lạnh run cả người. Dù đây đang là miền nam chứ không giống như ở miền bắc và cũng đang sắp dần vào hè. Tôi tiến dần ra bên ngoài sân của biệt thự

Cường và Tiền đã đứng sẵn ở con xe Mercedes S550 màu đen. Cả hai cùng nhìn về hướng của tôi như muốn hỏi một điều gì đó. Tôi chậm chậm tiến lại gần chỗ hai người. Chợt nhận ra rằng. Trên tay họ cũng là một sập tài liệu giống như tôi có được chữ chử của I. Những điều đó đã cho thấy nhiệm vụ lần này vô cùng quan trọng. Tất cả các thành viên cốt cán đều có mặt trong nhiệm vụ lần này

- Trời sắp mưa to rồi đấy! Muốn quá giang về trường không – Cường nói với tôi

- Lên xe đi. Chuyện muốn bàn bạc nữa đấy – Tiền que quẩy đồng tài liệu trên tay

- Được rồi – Tôi nói

Tôi lên xe cùng với hai người. Cường cầm lái. Không thấy Hoàng ở đâu?

- Hoàng ở đâu mà hôm nay không thấy vậy anh? – Tôi hỏi Cường

- Lần này là tối mật. Đi trên đường rồi nói

Cường nói xong thì khởi động xe và đi

Trên đường đi

Tất cả đều im lặng. Không ai lên tiếng trước. Tất cả đều đang suy nghĩ và cả tôi cũng vậy. Chỉ cần nhìn chi tiết về đồng tài liệu cũng đã đủ thấy kinh hãi về quy mô của nó. Không hề đơn giản một chút nào. Vô cùng khó là đăng khác. Thật không thể tin được

- H. Nhiệm vụ đầu tiên với đội thế nào? – Cường hỏi tôi

- Trong đội của em không thiệt hại nhân mạng nào cả là may mắn rồi anh à. Mà các đội khác thì sao ạ? - Tôi hỏi lại

- Các đội đều an toàn trở về. Đội của Thái và Hải không hoàn thành được nhiệm vụ - Tiền nói với vẻ mặt không có gì đáng để ngạc nhiên với kết quả như vậy. Cũng đúng. Tụi nó kém nhất mà

- Tụi nó có sao không? – Tôi hơi lo lắng cho những đứa chiến hữu của mình

- Không sao! Giờ vào việc chính nhé? – Cường nói tỉnh bơ với sự việc xảy ra

Chiếc xe vẫn chạy trên con đường mòn thoát khỏi căn cứ. Những hạt mưa đầu tiên đã rơi. Có tiếng sấm vang bên tai. Con giông lớn đã đến rồi. Trời mưa nên chiếc xe chạy chậm dần lại. Mưa càng lúc càng nặng hạt. Trong xe, cả ba chúng tôi đều im lặng. Và rồi

- Được rồi! Mày thấy vụ lần này như thế nào? – Tiền quay sang hỏi tôi đang chăm chú vào đồng tài liệu

- Khó. Không phải là một địa điểm mà chúng định đặt mà là rất nhiều địa điểm chúng muốn đặt. Lực lượng chúng ta không đủ để xóa tụi này – tôi nói lên quan điểm của mình

Dường như cả hai đều đồng tình với ý kiến của tôi nên đều im lặng. Chúng tôi đều biết được tình hình chung rằng, Lực lượng không đủ là yếu tố cốt lõi cho lần này.

- Tất cả chỗ này là bản khi chúng lắp đặt thành công. Thời gian dự kiến cũng ghi ở đó. Hai mươi người đã hi sinh để chuyển được số tài liệu này về cho chúng ta. Có lẽ chúng sẽ tiến hành sớm hơn cả dự liệu – Cường vừa lái xe vừa nói lại

Tất cả các thiết bị lắp đặt của chúng đều vận chuyển trên tàu Zend II.

.....

Zend II là phiên bản thứ hai sau tàu Zend I bị Lục Kỳ phá hủy. Là một tàu sân bay chiến thuật hạt nhân. Tàu có chiều dài 332 m, rộng 40 m và lượng giãn nước 100.000 tấn. Ngoài ra, Tàu được trang bị 2 lò phản ứng hạt nhân A1B và có khả năng chạy với tốc độ 55,5 km/giờ, hoạt động ở mọi vùng biển. Lò phản ứng A1B hoạt động liên tục khoảng 20 đến 25 năm. Tàu có chiến đấu cơ đa năng F-35 JSF và F/A-18E/F Super Hornets, máy bay có hệ thống cảnh báo sớm, trực thăng đa nhiệm MH-60R/S. Tàu gồm 2 máy phóng với mỗi máy có thể phóng 16 tên lửa ESSM chuyên chống lại các tên lửa chống hạm. Tàu này còn có 4 hệ thống vũ khí Phalanx 20mm vv....

.....

Naka, Lào

- That is what I know(Đó là những gì tôi biết) – Herry nói

- Ok. Zend ships are moving bring large blocks(Được rồi. Tàu zend đang di chuyển mang theo khối hàng lớn) – Mary nói

- I have to defend it? (Tôi phải bảo vệ nó ?)

- No. Have more important tasks for you(Không. Có nhiệm vụ quan trọng cho ông đây)

.

.

.

.

.

To be continue

Bạn đang đọc truyện *Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lần Nữa Li* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Quyết Định 2

Trên đường đi

Chiếc xe Mercedes S550 màu đen đi chậm chậm trong cơn mưa lớn. Ba con người trong chiếc xe đang cùng nhau bàn bạc về một chuyện cơ mật. Có thể đây chính là nhiệm vụ khó khăn nhất trong cuộc đời của một con người như tôi, và cũng có thể là với cả hai người họ. Cả ba người lại im lặng. Lại cùng suy nghĩ.

Chuyến hàng lớn được trở trên con tàu tối tân bậc nhất – Tàu Zead II, xuất phát từ một địa điểm không thể xác định. Việc đánh sập được con tàu đó là điều không thể với bất kỳ thế lực nào. Với hệ thống rada hiện đại cản trở bất kỳ đường sóng dò tìm. Con tàu dường như vô hình với bất kỳ máy xác định vị trí hay vệ tinh nào. Trở thành một điểm mù với máy móc hiện đại.

Chiếc xe cuối cùng cùng thoát ra khỏi khu rừng chạy ra phía đường lớn. Tốc độ của chiếc xe tăng nhanh dần lao về phía con đường về trường. Con mưa càng lúc càng nặng hạt hơn. Chiếc sạt nước di chuyển liên tục. Con đường vắng bóng xe cộ. Cả cung đường chỉ còn lại xe chúng tôi chạy.

- N hôm nay đi đâu mà không thấy đến địa điểm tập, cũng không nghe máy thế H?

Tiếng của Cường vang lên xóa đi không khí im lặng và làm tôi thoát ra khỏi bộn bề của suy nghĩ. Tôi cũng không biết trả lời sao Bé cũng có nghe máy của tôi đâu, cũng chẳng nói gì. Tôi cũng đang muốn biết điều ấy đây.

- Em cũng không biết. Em không liên lạc được – tôi trả lời

- Sao kỳ lạ vậy nhỉ? – Cường thắc mắc

Xoẹt

Một tia chớp cắt ngang bầu trời sáng chói. Cường rút cần ăng-ten của xe và chúng tôi tắt hết điện thoại.

- Về đến trường rồi tính sau – Cường nói rồi nhấn ga tăng tốc

Chiếc xe lao vút xé tan màn mưa

Bến xe miền Tây. Mưa nặng hạt rơi

- Chị ơi! Lên xe đi. Sắp khởi hành rồi – Lơ xe khách nói

- Vâng. Em lên ngay đây ạ! – Tiếng nói nhẹ nhàng của một người con gái

Bỗng có một bàn tay giữ cô gái ấy lại

- Mày định cứ như thế mà đi sao – Một giọng nói của một người con gái khác nói

- Tao phải đi thôi – Giọng nói nghẹn ngào lại

- Mày không định nói cho...

- Mày không phải cho ai biết cả. Có gì tao sẽ tự liên lạc lại với mày

Giọt nước mắt hiện lên lăn dài trên gò má đỏ. Hai người con gái đó ôm lấy nhau tạm biệt lần cuối. Tiếng mưa đã hòa lẫn vào tiếng nghẹn ngào của hai người con gái. Một người con gái sắp phải ra đi vì một điều gì đó mà không ai biết được, một người phải giấu đi điều mà mình biết nhưng không thể nói ra. Tình cảm thân thiết của họ vẫn như vậy trong suốt năm qua.

Tiếng còi xe khách vang lên thúc giục. Họ buông nhau ra mà hai hàng nước mắt vẫn lăn dài. Họ phải tự gạt đi dòng nước mắt của mình để cho người đối diện biết rằng mình vẫn mạnh mẽ

- Mày có nghĩ cho nó chưa vậy

- Đừng nói gì với anh ấy. Tao biết như thế là không công bằng. Nhưng chỉ mày mới giúp tao được thôi. Đừng để anh ấy biết

- Tao biết rồi. Nhớ liên lạc với tao khi ổn định đây

- Tao biết rồi

Rồi cánh tay của họ cũng phải rời nhau

Chiếc xe lăn bánh. Một cô gái đứng ở bến xe trông ngóng theo một chiếc xe dần dần rời khỏi bến xe

“Em xin lỗi”– nỗi lòng của một người con gái với hải dòng nước mắt lẫn dài

Chiếc xe của chúng tôi cũng đã dừng lại ở cổng trường. Mỗi người cầm một chiếc ô bước xuống xe. Tôi bước đi thật nhanh vào trong. Trước ánh mắt ngạc nhiên của Cường và Tiên. Rồi cuối cùng hai người họ cũng cười.

- Nó đi tìm N ấy mà

Đúng vậy, tôi xáo bước nhanh về phía ký túc xá nữ. Tôi muốn gặp bé ngay. Tôi nhớ bé rất nhiều. Nỗi nhớ đã dần thúc dục tôi chạy nhanh lên phía trước.

Bỗng phía trước mắt tôi có một hình dáng quen quen. Đó là Quỳnh

- Quỳnh

Quỳnh nghe thấy tên mình được gọi thì quay lại. Ánh mắt có điều gì đó sợ hãi. Quỳnh đứng nhìn tôi mà không thể nói lên lời. Thấy kỳ lạ, tôi tiến đến gần

- Quỳnh. Cậu sao vậy

- Không sao! Không có gì

- Thật chứ

- Thật. Có thấy tôi bao giờ đau ốm chưa

- Được rồi. Cậu có thấy Bé ở đâu không?

- Bé...

.

.

.

.

.

To be continue

Bạn đang đọc truyện *Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lăn Nữa Li* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Chuyện Gì Đang Xảy Ra?

Đường đến ký túc xá nữ

- Được rồi. Cậu có thấy Bé ở đâu không? - Tôi thúc giục Quỳnh trả lời.

- Bé á. Tôi không biết – tuy nói thế nhưng trong ánh mắt của Quỳnh có điều gì đó giấu kín khó nói

Tôi không hiểu gì cả. Thế là sao? Chưa bao giờ Bé thế này. Điện thoại gọi không liên lạc được. Quỳnh cũng không biết đi đâu. Vậy là sao chứ. Chưa giờ Bé như thế này. Đã có chuyện gì đã xảy ra. Bé đã đi đâu chứ.

....

Trụ sở điều tra bí mật

“Cộc cộc”

- Mời vào

Cánh cửa dần mở ra. Một sĩ quan mang quân hàm thiếu tá bước vào trong căn phòng

- Báo cáo. Tôi đã trở về - Sĩ quan đó đứng nghiêm chào

Người đàn ông ngồi trên bàn lớn dùng bút. Ông ngược lên nhìn người mới bước vào trong căn phòng. Ánh mắt của vừa hài lòng vừa vui mừng khi nhìn thấy người đó. Ông rời khỏi vị trí của mình tiến đến gần người đó. Đôi tay rắn chắc ông đặt lên vai người ấy

- Chào mừng cô trở về

.....

Đường đến ký túc xá nữ

- Thôi được rồi. Cậu lên phòng xem cô ấy có trên phòng không hộ mình với – Tôi nói với Quỳnh

Quỳnh không nói một lời nào chạy thẳng về ký túc xá nữ. Trong tôi bồn chồn, lo lắng. Lòng tôi như lửa đốt. Không hiểu sao. Lần đầu tiên trong lòng tôi lại như thế.

Tôi cứ đi đi lại lại dưới ký túc xá nữ.

Ba mươi phút đã trôi qua

Tôi đợi tin từ Quỳnh mà đã được ba mươi phút rồi mà không có động tĩnh gì. Nó làm cho tôi càng lo lắng thêm. Đang lo lắng thì có một bàn tay bịt lấy mắt tôi. Tôi mừng rơn. Chắc là Bé rồi

Cầm lấy đôi tay nhỏ nhắn ấy và quay lại. Nhưng

- Sao lại là em – Không phải là người mà tôi mong đợi

- Sao lại không thể là em – Người con gái đó nói

Đó là Hoa. Là người em gái tôi nhận làm bạn. Và

- Không! Ý anh không phải là thế? – tôi xua tay làm như chỉ là hiểu lầm mà trong lòng ngái ngùng vì mình nói dối. Vì thực chất người mà tôi muốn gặp ngay bây giờ là Bé

- Anh đang đợi N chứ gì? – Hoa nhìn thẳng vào sau lưng con mắt tôi mà nói. Đúng là không có gì có thể giấu được con gái khi họ trực tiếp nhìn thẳng vào mắt mình

- Ồ...thì... – Đến giờ tôi vẫn ngại khi nhắc đến chuyện đó. Dù giờ đây ai cũng biết cả rồi

- Đến giờ anh còn ngại gì nữa chứ? – Hoa lại nhìn thẳng vào tôi nói

- Ủ! Anh đợi N đấy – Tôi nhìn thẳng vào mắt Hoa nói

Tại sao phải ngại chứ. Bé là người yêu của tôi. Tại sao lại phải ngại khi mình có người yêu tuyệt vời như Bé chứ. Tôi phải cảm thấy hãnh diện vì điều đó mới phải. Phải tôi phải hãnh diện vì điều đó

- Em biết ngay mà. Nhưng chắc anh không gặp được đâu – Bỗng nhiên Hoa đổi giọng

Tôi giật mình trước câu nói đó. Cảm giác có điều gì đó rơi xuống đè lấy mình trước câu nói của Hoa.

Tôi nắm chắc lấy đôi vai của Hoa lay mạnh

- Em nói thế là sao chứ. Sao lại không gặp được N chứ?

- Á! Anh làm em đau

Hoa nhăn nhó mặt lại. Đôi tay Hoa cô gắng gỡ tay tôi ra. Tôi không nghĩ được điều gì ngay khi đó. Tôi muốn biết chuyện gì đang xảy ra

- Em nói anh nghe ngay coi – Tôi vẫn nắm chắc đôi vai của Hoa sợ tuột mất đi câu trả lời

- Anh thả em ra rồi em nói – Hoa nhăn nhó nói. Chắc là nó đau thật

Tôi thả đôi tay ra khỏi vai của Hoa. Nó cảm vai lắc lắc. Chắc là đau lắm. Tôi cũng hơi mạnh tay thật

- Em có sao không? – Tôi hỏi nhỏ nó

- Không sao. Chỉ hơi đầu một chút thôi – Hoa nói

- Giờ em cho anh biết được chưa

- Rồi! Khi sáng em thấy N xách đồ đạc của mình ra khỏi ký túc xá. Em thấy lạ nên chạy xuống phòng N hỏi. Tụi cùng phòng nói là không biết có chuyện gì mà N nó nghe xong điện thoại là thu dọn đồ nói là không học ở đây nữa rồi đi thẳng

- Cái gì.....

.....

Trụ sở điều tra bí mật

- Cô ngồi đi – Ông ta mời cô gái đó ngồi xuống ghế

Cả hai người bắt đầu nói vào chuyện chính

- Cô ở trong đây ổn chứ - Ông nhìn cô gái hỏi han ân cần

- - Vâng! Tôi rất ổn

- - Lần này gọi cô về là có nhiệm vụ đặc biệt phối hợp với Mất Cú và Mèo Đen

- - Vâng! Tôi sẵn sàng nhận nhiệm vụ - Cô đứng lên nói

- Nhưng trước hết cô vẫn phải làm một số bài kiểm tra. Đó là quy tắc. Cô chắc hiểu điều này

- Vâng! Tôi hiểu

- Nhưng trước hết. Cô có thể cho tôi biết điều này được chứ?

- Thử tưởng cứ hỏi.

- Cô từ đó ra đã điều tra được những gì rồi

- Báo cáo.....

.

.

.

.

.

To be continue

Bạn đang đọc truyện *Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lần Nữa Li* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chương Ngoại Truyện 4:

“Pằng”

Một viên đạn đi xuyên qua đầu của Lương. Hắn chết ngay tại chỗ. Tôi cầm lấy khẩu M4 chạy về phía dòng sông.

“Pằng”

Tôi nhanh chóng lao xuống nước để trốn. Lặn một hơi dài dưới lòng sông Hồng

“Pằng”

“Pằng”

“Pằng”

Tên xạ thủ đó bắn liên tiếp ba phát xuống dòng sông

Cầu Thăng Long

- Do not see him (Không nhìn thấy hắn nữa) – Tên xạ thủ nói
- Give up (Bỏ đi) – Tiếng nói qua bộ đàm
- Come get me (Đến đón tôi)

Một chiếc UH-1 Iroquois bay đến chỗ của hắn

Dù ở dưới mặt nước tôi vẫn có thể nghe thấy tiếng của trực thăng đang bay đến cầu Thăng Long.

Lặn một hơi dài ở dưới sông. Tôi cố ngoi lên mặt nước và thở dốc. Tôi vẫn còn sợ nước từ lần đó.

Chiếc UH-1 Iroquois bay đến cầu Thăng Long. Lấy lại được chân tĩnh, tôi cố gắng bơi đến gần hơn đây.

Cầu Thăng Long

Chiếc trực thăng bay áp gần sát vào thành cầu

- Hurry up. Air Force of the Ministry of Defense will arrive shortly (Nhanh lên. Không Quân của Bộ Quốc Phòng đến ngay đây) – Tên phi công điều khiển UH-1 Iroquois nói
- Wait for me(Đợi tôi chút) – Tên xạ thủ đang thu dọn lại đồ đạc
- Hurry up (Nhanh lên)

Gần đến nơi, tôi nhìn thấy chiếc trực thăng đang dừng lại trên cầu Thăng Long

Cạnh

Nhìn qua ống ngắm. Một tên đang đứng trên cầu. Chắc hắn là xạ thủ của nhóm S. Hắn chuẩn bị nhảy lên trực thăng và đứng lúc đó.

“Pằng”

Viên đạn bay từ khẩu M4 tôi cầm trên tay đến chỗ trực thăng và trúng vào cổ hắn. Hắn rơi xuống dòng sông.

Trên trực thăng

- He died (Cậu ta chết rồi) – Tên phi công nói
- Search him (Tìm hắn ta) – Tiếng trong bộ đàm lại vang lên

“Pằng”

“Pằng”

“Pằng” ...

Tôi xả đạn liên tục vào chiếc trực thăng. Nhưng không có ích gì cả. Chiếc UH-1 Iroquois này đã được gia cố kính cường lực dày. Dù cho loại đạn đặc biệt này cũng không thể xuyên thủng. Xả hết cả băng đạn trên tay vào chiếc trực thăng xong. Tôi lặn sâu xuống dưới nước

“Pằng”

“Pằng”

“Pằng”

Chiếc trực thăng xả đạn liên tục xuống nước từ súng máy GAU-17/A gắn trên trực thăng. Một viên đạn trúng vào chân tôi. Nhưng tôi vẫn cố gắng để

vào bờ

Chiếc trục thẳng chiếu đèn xuống lòng sông tìm kiếm thứ gì đó. Chắc hẳn chúng đang tìm kiếm tôi. Nhưng lúc đó, tôi đã bơi vào đến bờ và lết từng bước lên trên mặt đê để trốn. Nhưng ở phía sau...

“Vèo”

Hai quả tên lửa bắn đi và đích đến

“Bùm”

“Aaaaaaaaaaaaaa”

Sức ép từ vụ nổ đẩy tôi bay xa, đập đầu vào tảng đá. Tôi bắt đầu thấy mờ dần. Mờ dần...

- Anh à! Tỉnh dậy đi – Có một giọng nói ở đây. Một giọng nói vô cùng thân thuộc đối với tôi

Tôi nhìn xung quanh chỉ có một màu đen cố gắng tìm kiếm giọng nói ấy từ đâu đến. Nhưng không có gì ở đây ngoài một màu đen cả

- Tỉnh dậy đi anh – Vẫn giọng nói đó. Rồi bất chợt tôi đã nhận ra giọng nói ấy. Là giọng của Hiền

- Hiền. Em ở đâu – Tôi gọi trong nỗi vô vọng

- Anh còn việc phải làm mà. Tỉnh dậy đi anh

- Em ra đây đi. Đừng chôn nữa. Hiền

Tôi chạy trong mộng lung lặn đen áy để kiểm tìm thứ mà bao lâu nay mình đánh mất

- Em yêu anh – Tiếng nói nhỏ dần đi trong cái bóng tối ấy. Nhỏ dần rồi biến mất

- Hiennnnnnnnnn

Tôi giật mình mở mắt. Tôi thấy mình đã nằm trong một căn phòng toàn màu trắng.

- Tôi đang ở đâu thế này

- Cậu tỉnh dậy rồi sao

Một người đàn ông bước vào. Đó là.

.
. .
. .
. .
. .
. .

To be continue

Bạn đang đọc truyện *Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lăn Nữa Li* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chờ Đợi

Tiền vừa ghi chặt lấy tôi vừa nói nhẹ nhàng, nó biết tính khí của tôi lúc này như thế nào nên không dám quát to như ở chỗ tập. Nó rất có tài thuyết phục lòng người.

- Có chuyện gì vậy hai ông?

Một giọng nói quen thuộc với cả hai chúng tôi. Và đó là Hào

Cái giọng nói lạnh lùng của Hào làm chúng tôi giật mình quay lại. Hào bình thường trong lớp rất ít nói, hiền lành. Hào học cũng khá giỏi, nhưng ít tiếp xúc và nói chuyện với người khác. Vì thế chẳng ai biết nhiều về tính cách và con người bên trong của Hào.

- Không có gì đâu! Bà xem nó như thằng phát bệnh vậy – Tiền nói với Hào trong khi tay ghi chác lấy tôi

Hiện tại, nếu như chạy lên ấy. Gặp phải ông thanh tra hung hãn mới. Chắc tôi đến bị treo sỏ cả năm nay, nhưng nếu không lên thì tôi biết hỏi ai bây giờ đây? Và một điều nảy sinh trong đầu óc đang trống rỗng của tôi. Tôi cố hết sức mình vùng mình ra khỏi Tiền

- Hào à! Tôi nhờ bà việc này được không? – Tôi chạy lại chỗ Hào khẩn cầu

- Có chuyện gì mà Phó phải nhờ tới tôi vậy? – Hào với vẻ lạnh lùng nhìn thẳng vào tôi mà nói

- Bà lên gọi cái Quỳnh xuống giúp tôi được không? Tôi có chuyện muốn hỏi Quỳnh. Lần này thay thanh tra mới. Tôi không thể chạy lên đó được. Giúp tôi được không? – Tôi khẩn khoản nhờ Hào giúp đỡ. Tôi muốn biết điều gì đang xảy ra ở đây. Và người có câu trả lời chính đáng nhất giờ chỉ có thể là Quỳnh thôi

- Không phải tìm N sao? – Hào nhìn mặt lạnh băng mà nói

- Không! Bà đừng hỏi nữa giúp tôi đi – Tôi hỏi Hào trả lời

Hào trầm ngâm suy nghĩ điều gì đó. Tôi và Tiền đứng chờ câu trả lời của Hào mà bóng chồn không yên.

- Được rồi! Nhưng Quỳnh có xuống hay không thì tôi chịu – Hào trả lời mà mặt tỉnh bơ như không có chuyện gì vậy

- Bà phải tìm cách để qQuỳnh xuống giúp tôi chứ - tôi nói

- Quyền quyết định là ở mỗi người. Không được thúc ép. Nếu ông cảm thấy không được thì thôi. Có một chút hy vọng còn hơn không có – Hào nói ra những lời rất thấu tình đạt lý làm tôi không biết phải ứng xử lại thế nào

“Có một chút hy vọng còn hơn không có”. Câu nói của Hào sáng lên trong đầu tôi.

- Thôi được rồi. Bà cố gắng giúp tôi – Tôi trả lời lại Hào

- Được rồi! Tôi lên đó đã – Hào nói rồi đi thẳng vào ký túc xá nữ

- Nhanh lên nhé – Tôi thúc Hào đi nhanh

Còn lại tôi và Tiền đứng ở dưới đợi. Tôi ngồi xuống ghế đá trước cổng mà buồn rầu.” Tại sao chứ? Tại sao Bé lại bỏ đi mà không nói một lời nào? Rốt cuộc là cuộc gọi ấy là như thế nào mà khiến cho Bé vội vàng bỏ đi như vậy? Chẳng lẽ, với mình mà Bé cũng không thể nói lời nào sao? Rốt cuộc là cô ấy đi đâu”

- Mày khóc à H? – Tiền lại gần nhìn tôi mà nói

Tôi giật mình trong miên man suy nghĩ. Giọt nước mắt đã rơi từ khi nào không biết nữa. Giọt nước mắt rơi vì người con gái đầu tiên trong cuộc đời mình. Tôi khẽ lau đi giọt nước mắt đang rơi, cố kìm nén lại cái cảm giác hụt hẫng, bất ngờ mà chờ đợi điều mình cần biết.

- Có chuyện gì xảy ra vậy H? – Tiền lại hỏi tôi lần nữa

- Bé biến mất rồi – Tôi cố gắng để nói một cách bình thường nhất. Nhưng không sao có thể nói câu nói đó một cách bình thường được

- Cái gì? Biến mất là sao – Tiền giật mình hoảng hốt sau câu nói của tôi

- Khi nãy Hoa nói cho tao biết. Lúc nãy tao gặp Quỳnh, ánh mắt của Quỳnh như muốn giấu điều gì đó. Nên tao muốn gặp để hỏi rõ

- Tại sao lại như vậy? – Tiền tự quay ra hỏi lấy chính mình

Rồi có tiếng bước chân đi xuống cầu thang từ từ bình thản. Tiếng chân đó làm cho tôi và Tiền quay lại tìm kiếm sự chờ đợi

- Quỳnh.

.

.

To be continue

Bạn đang đọc truyện *Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lần Nữa Ii* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Gặp Lại

- Quỳnh đâu? – Tôi hỏi Hào đang đi xuống

- Quỳnh đi ra bằng cửa sau rồi. Tôi chịu – Hào trả lời tôi một cách bình thản

- Gì cơ – Tôi hét lớn

- Tôi lên phòng hỏi. Thấy nói là Quỳnh đi có việc rồi. Tôi đi cửa này lên không gặp thì không đi cửa sau thì đi cửa nào nữa

Tôi thất thần sau câu trả lời của Hào. Hi vọng biết được đã tắt. Lồng ngực tôi như thắt lại. Con đau nhói trong tim cùng với hàng loạt suy nghĩ trong đầu làm cho tôi khụy xuống. Tại sao lại vậy? Tại sao lại đối xử với tôi như vậy? Tôi đã làm gì sai?". Bầu trời bắt đầu tối dần lại và

- H à!

.....

Trụ sở điều tra đặc biệt

Hai chàng trai đang bước từ bước nghiêm trang lên bậc thang dẫn đến một căn phòng. Có người đang đợi họ ở đó.

Cánh cửa mở dần dần. Một vật thể là bay từ trong phòng ra và

“Bộp”

- Ui da – Một trong hai người bị vật thể đó bay trúng vào đầu

- Đồng chí vẫn kém cỏi như xưa. Mèo Đen – Giọng một người con gái nhẹ nhàng lên tiếng và cùng đó cái mỉm cười nhẹ nhàng.

Hai người họ nhìn nhau với ánh mắt nhẹ nhàng. Họ nhận ra được nhau là ai. Mèo Đen thần thờ nhìn người con gái đó, ngạc nhiên khi thấy cô gái ấy là ai. Ánh mắt chưa từng được thấy bởi cậu ta dành cho bất kỳ ai.

Không khí trong căn phòng yên lặng nhưng không hề nặng nề. Có cái tình người ở trong căn phòng.

Chàng trai bên cạnh thấy vậy liền hích vai Mèo Đen để nhắc nhở rồi cậu ta

- Chào thủ trưởng

Mèo Đen giật mình liền rồi cũng vội vàng

- Chào thủ trưởng

Ông ấy cũng cười nhẹ không thành tiếng rồi ra hiệu cho hai người ngồi xuống. Họ lại gần và ngồi phía hai bên của cô gái. Ông nhìn cả ba người và tỏ ra rất hài lòng. Và nhất là Mèo Đen và cô gái đó

Sau một lúc, ông ấy bắt đầu nói:

- Hai cậu biết đây là ai rồi phải không?

- Dạ. Chúng tôi đã biết. Thưa thủ trưởng – Chàng trai đi cùng Mèo Đen lên tiếng

- Ở đây không có người ngoài. Cũng chẳng phải cuộc họp cấp cao hay gì cả. Gọi mình là chú là được rồi. – Ông ấy lên tiếng nhẹ nhàng

- Vâng. Thừa chú – cô gái lên tiếng nhẹ nhàng

- Chú vẫn hơi già. Có khi phải gọi là anh thì mới đúng – chàng trai đó lại lên tiếng

- Gọi là gì cũng được. Giờ ta vào việc nhé – Ông ấy nói

- Vâng

Ông ấy đi lại bàn và bật chiếc màn hình trên tường. Ở đó, hiện lên hình ảnh của Tứ Thần trong tổ chức CRE

- Đây là danh sách Tứ Thần mới của tổ chức CRE. Như mọi người đã biết họ là những ai rồi, nhưng tôi vẫn muốn kiểm tra lại. Cháu nói đi – ông ấy chỉ tay về phía cô gái

- Vâng chú

Cô lại gần màn hình và bắt đầu

- Đây là Cường, 20 tuổi. Ngoại hiệu là Thiên Ứng. Là thành viên cấp cao của tổ chức. Anh ta luôn hoạt động một mình. Trên cơ sở không quản lý bất kỳ thành viên hay có tổ đội riêng nào. Nhưng xét về vai vế thì anh ta là thành viên đứng thứ 3 trong tổ chức. Đặc biệt, anh ta hoạt động thì chỉ đi một mình và chưa thất bại bất kỳ lần nào.

Màn hình bắt đầu đảo tiếp

- Đây là Tiễn, 19 tuổi. Ngoại hiệu Báo Gia. . Là thành viên cấp cao của tổ chức. Cậu ta là chỉ huy đội Hắc Ảnh của tổ chức. Là một nhà chiến thuật và là một chiến binh giỏi nhất trong tổ chức. Đội Hắc Ảnh mà cậu ta chỉ huy là tập hợp các chiến binh tinh nhuệ nhất của tổ chức. Đội này còn cao thủ hơn cả đội Z và gần như không ai biết mặt họ ngoài Báo Gia

Màn hình lại tiếp tục chuyển

.....

Tôi mở mắt và thấy mình đang trong một căn phòng xung quanh là màu trắng. Mùi kháng sinh nồng nặc.

- Tôi đang ở đâu đây?

- Ông tỉnh rồi đấy hả?

Tôi quay sang và thấy Hào đã ngồi bên cạnh tôi từ lúc nào.

- Tôi đang ở đâu đây?

- Bệnh viện chứ ở đâu nữa? Ông ngất thế không đưa ông vào bệnh viện thì đưa đi đâu nữa. Tiễn nó đang đi gặp bác sĩ xem thế nào rồi. Ông nằm đó nghỉ đi – Hào nói cái giọng không thể nhẹ nhàng được hơn một chút nào

- Bệnh viện? Còn Bé? – Tôi giật mình khi nhớ ra mình đang muốn làm gì

- Bé.

.

.

.

.

.

To be continue

Bạn đang đọc truyện *Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lần Nữa Li* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Chọn Lựa

- Bé bỏ đi rồi. Ông không sao thật đấy chứ? – Hảo ở bên cạnh tôi nói

- Cái gì cơ?

Tôi ngồi dậy. Tay còn vướng ống truyền giật lại. Tôi giật phăng ống truyền ra rồi xuống giường đi trong hoang mang, hoảng loạn. Hảo thấy tôi như vậy sợ hãi chạy lại ôm chặt lấy giữ tôi

- Bình tĩnh đi

- Tại sao lại thế?

- Bình tĩnh lại đi

- Sao lại vậy? – Tôi dần dần khựng xuống

Đúng lúc đó Tiền chạy vào trong giữ lấy tôi lại. Nó khỏe hơn tôi rất nhiều. Đôi tay nó ghì chặt lấy đôi vai tôi

- Bình tĩnh lại H. Tao sẽ cho người tìm ra Bé. Mà bình tĩnh lại đi

- Mà biết Bé đi đâu sao. Nói cho tao biết mà biết gì? – Tôi túm lấy cổ áo nó nói

- Tao sẽ về nhờ Tiến Sĩ. Mà cứ yên tâm nghỉ ngơi đi. Có gì tao sẽ báo với mà

- Tại sao? - Tôi dần chìm vào miền man

- Bác sĩ. Bác sĩ - Giọng của Hảo là điều cuối cùng tôi nghe thấy

.....

Trụ sở điều tra đặc biệt

Phòng chỉ huy

- Chúng ta cần một đội tình nguyện ở đây đây – Người đàn ông đó nói

- Vâng chú. Chúng ta cần ít nhất 10 người để chống lại họ - Cô gái đưa ra ý kiến

- Nếu như vậy tôi đâu thể tham gia – chàng trai lên tiếng

- Cậu sẽ là thành phần dự bị - người đàn ông nói

- Tội nghiệp cháu quá chú ơi – Cậu ta lấy tay ôm mặt

- Không sao. Khi cần thiết nhất. Cậu vẫn ở vị trí đó - Người đàn ông lại nói

- Còn cháu thì sao ạ - Mèo Đen lên tiếng

- Cậu vẫn làm nhiệm vụ như cũ thôi. Chúng ta cần thêm một số người nữa - Người đàn ông nói

- Chú đã chọn được ai chưa ạ? - Cô gái hỏi

- Cần cháu đi theo chú đây - Người đàn ông nói

- Vâng khi nào đi thì chú báo cháu ạ - Cô gái nói

- Ngay bây giờ. Còn hai cậu. Trở về vị trí của mình thực hiện nhiệm vụ

- Rồi

Cả bốn người rời khỏi phòng làm việc. Cô gái cùng người đàn ông già dặn ấy cùng lên một xe và di chuyển

- Thôi về mày. Rồi sau cũng được gặp lại mà— chàng trai lên tiếng
- Ờ ờ. Mà không biết đội của chúng ta có phải mấy đứa trong thời gian huấn luyện xưa không nhỉ? – Mèo Đen thắc mắc
- Chắc là thế. Cũng có thể là không phải. Ngày đó, chúng ta được chia ra hoạt động mà mày.
- Đội cần theo có tất cả là mười người. Mày nghĩ chúng ta cần thêm bao nhiêu người nữa?
- Chắc là bảy người nữa
- Ờ. Tao cũng nghĩ thế. Mà mày có về không thế?

- Có chứ. Không lại bị nghi ngờ

Rồi cả hai người bước đi ra khỏi trụ sở đi xa dần dần vào làn người trên đường đông đúc

Trên tuyến đường đi

- Gặp lại cậu ấy vui chứ? - Người đàn ông nói
- Dạ
- Khi nào xong nhiệm vụ thì hai đứa có thể gặp nhau công khai rồi
- Không biết khi nào sẽ xong nữa chú – Cô gái nói trong lòng chất chứa một nỗi buồn
- Tất cả mọi người cùng cố gắng nhất định sẽ thành công
- Vâng chú
- Ở trong đó có quen được ai hơn nó chưa
- Chú này. Cháu làm gì có

Cô gái nói xong hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ nghỉ ngơi. Ánh mắt nghĩ về điều gì đó xa xăm. Ông nhìn thấy cô gái như vậy biết mình nói hơi quá đáng nên đã nói lại gỡ lời

- Đó là chú hỏi chơi vậy thôi. Cố gắng lên
- Chúng ta đi đâu thưa thủ trưởng – Người lái xe hỏi
- Đến Nha Trang. Có quán game Vàng ở đấy.
- Rõ
- Chúng ta gặp ai ở đó vậy chú . Sao lại là quán Game ạ?
- Chúng ta đi gặp người quen thuộc thôi mà

Chiếc xe lao nhanh đi trên đường quốc lộ hướng đến Nha Trang

.

.

.

.

To be continue

Bạn đang đọc truyện *Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lăn Nữa Li* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Nghĩa It

Quán game Vàng - Nha Trang

Hai người bước vào trong quán game với ánh mắt nhìn của nhiều người. Cũng chẳng có gì lạ. Một ông già lại đi với một cô gái trẻ trung xinh đẹp thế mà.

- Chúng ta gặp ai trong này vậy chú
- Là cậu ta - Ông ấy chỉ tay về phía một thanh niên đang ngồi chơi game
- Ồ Nghĩa

.....

Nghĩa IT - 21t. Tham gia chương trình đào tạo bí mật do quân đội thực hiện. Chuyên ngành lập trình hack. Tốt nghiệp đại học FPT, chuyên ngành lập trình. Quân hàm trung sĩ - quân chủng công nghệ thông tin. Điệp vụ ẩn danh 3 năm chưa xuất hiện. Bí mật ngăn chặn thông tin mạng gây hại cho quốc gia. Thu thập thông tin mật qua hệ thống công nghệ thông tin

.....

Cậu ta không nghe thấy điều gì xung quanh vì đang đeo tai nghe to và đang chơi game. Cô gái định chạy lại gọi thì

- Cứ kệ cậu ấy – Ông ta giữ lấy vai cô gái

Nghĩa vẫn ngồi đấy, vừa chơi dota vừa chat qua mạng. Chăm chú không rời mắt khỏi màn hình. Hoạt động của tay và mắt cậu ta rất nhanh. Gần như các điều xảy ra bên ngoài không hề ảnh hưởng đến cậu ấy

- Yeahhh! Lại thắng tiếp – Nghĩa giờ tay lên hét lớn sau trận thắng

Và rồi cậu đứng hình khi thấy hai người quen thuộc đứng trong quán đang nhìn mình. Như một phản xạ không bình thường, cậu đứng vội dậy.

- Anh cho em thanh toán – Đồng thời tay cậu ta đưa tờ 20000VND cho chủ quán- Khỏi thổi anh

Sau câu nói cậu chạy nhanh ra ngoài

Cô gái và những người trong quán đang còn ngơ ngác không hiểu gì thì

- Đi theo nó thôi – Người đàn ông nói
- Vâng chú

Rồi cả hai người đi về hướng Nghĩa đi ra cứ thế hơn 700 mét thì đến một ngôi nhà cũ nát ở một nơi vô cùng vắng vẻ và cùng lúc đó thì Nghĩa cũng mất hút

- Sao chỗ này lại không thấy nữa thế chú? – Cô gái quay sang hỏi người đàn ông
- Vào trong thôi là biết

Người đàn ông nói xong rồi cũng bước vào căn nhà đó. Cô gái ngơ ngác ra một hồi rồi cũng bước theo vào trong căn nhà ấy.

Căn nhà đó chỉ là một căn nhà cấp bốn bỏ hoang, không có gì ngoài những bộ bàn ghế, tủ đã bị mục nát. Mái nhà mất một mảng lớn. Vẫn còn dấu vết ẩm ướt của trận mưa hôm qua còn sót lại. Ngôi nhà heo hút, cũ nát. Chỉ cần thoáng nhìn qua cũng đã thấy ghê sợ. Tiếng ếch nhái, tiếng những giọt nước rơi xuống sàn nhà kêu tí tách. Các âm thanh hòa vào với nhau tạo nên thứ âm thanh nghe mà lạnh cả sống lưng.

Người đàn ông bước vào bên trong một căn phòng tối om. Ông ta cầm một chiếc đèn pin đi trước soi đường, cô gái đi sát lại gần ông và rồi

- Là chỗ này – Người đàn ông nói

Cô gái rung mình sợ hãi vì trước mặt mình là một loạt các xương động vật, sọ động vật cô cũng ghê sợ. Người đàn ông cúi xuống và lật một cánh cửa thông xuống bên dưới

Ánh sáng phát lên từ phía cánh cửa xanh lè. Hẳn nếu là người nào không biết sẽ không bao giờ dám bước vào nơi này. Không khí lạnh lẽo, tiếng động lạnh người, các vật đáng sợ. Vị trí heo hút. Quả là đáng sợ

Người đàn ông và cô gái bước xuống căn hầm. Bên trong căn hầm là một hệ thống hơn mười màn hình máy tính với hàng trăm thiết bị hỗ trợ. Một bộ quần áo chống đạn được treo trên tường. Một khẩu M4, một khẩu shotgun ngắn 003, một khẩu súng ngắn Beretta-92.

Nghĩa đang ngồi đó. Trước một dàn máy tính đang chạy các thông số quân sự kín màn hình và các biểu đồ khác nhau. Nghĩa in ra một loạt giấy tờ gì đó rồi kẹp vào trong một bản báo cáo.

- Chào thủ trưởng – Nghĩa đứng nghiêm trang chào
- Được rồi. Lần sau chỉ có chúng ta chỉ cần chào là chủ là được rồi – Người đàn ông đó nói
- Dạ - rồi nghĩa quay sang phía cô gái – cậu trở về khi nào vậy
- Minh cũng mới vừa trở về thôi – cô gái trả lời
- Đây là thông tin về chuyến hàng lớn mà chúng dự định vận chuyển ạ - Nghĩa đưa bản báo cáo cho người đàn ông
- Hàng lớn là....

.

.

.

.

.

To be continue

Bạn đang đọc truyện *Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lần Nữa Li* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Vinh

- Hàng lớn là chỉ vũ khí quân sự như súng, đạn, xe quân dụng, tên lửa v.v... còn nếu là hàng nhỏ thì là chỉ người. Tùy vào tình hình có thể là áp giải hay tiếp viện cho các khu vực của chúng – Nghĩa nói một hồi để giải thích các ám hiệu của tổ chức sử dụng
- Vậy cậu điều tra ra được hàng lớn lần này là gì chưa – Người đàn ông đẩy hỏi
- Dạ thưa chú.. cháu.... cháu..... – Nghĩa ngập ngừng
- Được rồi. Tôi biết rồi. Chắc tổ chức kia đã biết
- Dạ. Có lẽ vậy. À chú. Cháu điều tra ra được chúng trở trên một con thuyền rất lớn. Cháu đoán hàng lần này phải rất đặc biệt. Có thể là kích thước lớn hoặc là số lượng rất lớn
- Được rồi. Biết gì về con tàu chưa
- Dạ. Rồi ạ. Ô đây

Nghĩa mở màn hình máy tính số hai lên và phóng lớn lên màn hình chính. Hình ảnh con tàu Zend II hiện lên. Người đàn ông và cô gái vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy toàn bộ hình ảnh không gian đa chiều của nó

- Là Zend II. Zend I từng bị tổ chức phá hủy. Không ngờ chúng lại có thể làm ra tiếp chiếc này
- Dạ vâng. So với chiếc cũ nó còn hiện đại hơn rất nhiều lần
- Chúng ta cần một chuyên gia vũ khí. Nghĩa à. Thu xếp toàn bộ chỗ này đi. Từ giờ tôi cần cậu quay về tổng cục
- Dạ. Nhưng mà chỗ này – Nghĩa nhìn xung quanh với những gì nhiều năm gắn bó

- Chỉ cần mang những thứ thực sự cần thiết. Còn lại phá hủy hết

- Rõ

Nghĩa quay đi và bắt đầu thu dọn mọi thứ trong căn nhà

- Để mình giúp – Cô gái nói

- Cảm ơn cậu

Người đàn ông lấy điện thoại.

- Vinh. Cậu cho xe vào chỗ tôi đi

- Rõ

.....

Vinh – 21 tuổi, tham gia chương trình đào tạo bí mật do quân đội thực hiện, chức vụ lính vận tải. Tốt nghiệp quân hàm sĩ quan hậu cần, quân hàm trung sĩ – quân chủng hậu cần, là lái xe riêng cho thủ trưởng. Cậu là một tay đua cừ khôi trên mọi nẻo đường địa hình. Hoạt động tại tổng cục

.....

Đồ của Nghĩa cũng không quá nhiều. Cậu chỉ đem theo bốn chiếc laptop, trang bị quân sự và vài gói bắp xếp vào các túi.

- Vẫn thích món đó hả Nghĩa – Cô gái hỏi

- Ủ. Ngồi bên máy tính nhiều cũng buồn, nên ăn cái này cũng đỡ. Hi – Nghĩa đáp lời

Người đàn ông gắn vài quả C4 trong phòng và lắp thiết bị điều khiển từ xa. Nghĩa cho hết đồ lên một chiếc xe đẩy

- Xong hết rồi thưa chú. Ta đi chưa ạ

- Ra đi. Vinh đang đợi bên ngoài đây – Ông ta kích hoạt các quả bom nhận tín hiệu

- Hà. Cậu ấy cũng đến sao – Nghĩa ngạc nhiên hỏi

- Minh và chú đã đi cùng cậu ấy đến đây – Cô gái quay sang trả lời

- Vậy là có tài xế ngon rồi.

- Thôi nhanh lên đi – Ông ta nói rồi bước ra ngoài

- Vâng chú

Nghĩa đẩy đồng đồ lên trên mặt đất

Bên ngoài. Vinh nhìn qua gương chiếu hậu thấy mọi người đi ra

- Ê quý! Vẫn yếu đuối như xưa nhỉ

Vinh hạ kính xuống và nói khi thấy Nghĩa bắt đầu thờ khi đẩy đồng đồ lên. Cậu bước xuống xe và đi về phía sau mở nắp xe

- Đưa đây giúp cho nào

- Cảm ơn nhé. Cậu thì vẫn khỏe nhỉ - Nghĩa vỗ vai người bạn lâu năm

- Tôi tập thể dục hằng ngày đấy. Đâu như cậu. Ngồi đưa hai con mắt vào máy tính đâu

- Thôi. Tâm sự sau đi mọi người. Nhanh rồi lên xe đi – Người đàn ông nói thúc dục hai người

- Vâng – Cả hai đồng thanh

Vinh và Nghĩa xếp hết đồ lên xe rồi vào xe

An vị trong xe. Nghĩa lay hay ngắm nghía lục lọi trong xe

- Cậu tìm cái gì vậy? – Vinh quay sang hỏi

- Lâu rồi mới ngồi xe này đây. Không biết nó có gì mới không?

Trong khi Nghĩa đang tò mò thì Vinh rút khẩu Px4 Storm giờ trước mặt Nghĩa. Nghĩa giật thót cả tim mình vì thấy họng súng ngay trước mặt mình

- Cậu thử không? Xem nó có mới không nhé. Lâu lắm rồi tôi không dùng

Vinh dí sát khẩu súng vào đầu Nghĩa và lên đạn. Ánh mắt của mình nhìn Nghĩa. biết rằng Vinh đang đùa, Nghĩa khoát tay vinh ra với vẻ mặt bức tức vì trò đùa quá trớn của bạn

- Thôi không đùa với cậu nữa. Đi đi

- Thủ trưởng. Giờ ta đi đâu – Vinh quay xuống hỏi người đàn ông

- Sư đoàn 315

- Rõ

Chiếc xe lại tiếp tục lăn bánh đi trên đường

Đi được một quãng. Nghĩa chợt nhớ ra điều gì đó. Cậu quay sang phía người đàn ông

- À chú – Nghĩa nói – Còn chỗ này? – Nghĩa chỉ về phía căn nhà hoang tàn

- Không phải lo đâu

Nói rồi ông lấy điện thoại và

“Bùmmmmmm...”

.....

.

.

.

.

.

To be continue

Bạn đang đọc truyện *Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lăn Nữa Li* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Chương Ngoại Truyện: Đêm Giao Thừa Năm Đó

Đêm giao thừa 2014, quảng trường lam sơn-thanh hoá

Đêm đoàn viên của người người nhà nhà trên khắp đất nước việt nam. Đêm mà các bạn trẻ đôi lứa bên nhau đắm thắm. Cũng là đêm của hai con người

- Lần đầu tiên em được đón tết ở miền bắc đó anh - giọng nói của một người con gái đã lạt trong trẻo, dịu dàng vang lên bên cạnh đôi tai tôi

- Sau này về làm dâu rồi. Em sẽ còn được đón nhiều cái tết hơn nữa. Hi

- Anh này. Đã cưới đâu - cô ấy chọc vào nóc tôi

- Ái. Anh đang đi xe nhé

- Mình đi bộ vào đi anh. Đường tắc thế này lâu lắm
- Mà còn xa lắm đó
- Không sao. Em đi được mà
- Thật không vậy
- Còn hơn đứng đợi tắc đường thế này
- Uhm. Được rồi. Nghe lời em

Tôi đưa xe vào bãi gửi xe. Rồi chúng tôi cùng nhau dạo bước trên con đường. Con đường đông người qua lại. Và cũng có từng đôi từng đôi cùng nhau trao nhau hơi ấm trong ngày đông giá lạnh này

Chúng tôi đứng yên ở một vị trí mà từ đây có thể nhìn thấy toàn bộ quảng trường và toàn bộ khung cảnh xung quanh. Tôi ôm chặt lấy Hiền- người con gái nhỏ bé thân yêu của tôi

Cô ấy cũng siết chặt bàn tay tôi giữ lấy hơi ấm

- Miền bắc lạnh, em mặc áo ấm vào đây
- Chỉ cần có anh bên em là em thấy đủ ấm áp rồi

Tôi siết chặt vòng tay mình hơn Và giây phút giao thừa cũng đã đến. Thời khắc chuyển giao của một năm đã đến. Những đợt pháo hoa làm sáng của một vùng trời. Và cứ thế chúng tôi cùng nhau ngắm nhìn pháo hoa đã phát sáng đó

Cũng nguyện ước cho một tương lai tốt đẹp hơn cho cả hai chúng tôi

- Anh yêu em- tôi thì thầm bên tai cô ấy

Hiền xoay người lại và không nói câu gì. Cô ấy đặt nhẹ nhàng đôi môi của cô ấy lên môi tôi. Môi hôn sâu. Nụ hôn giao thừa

- Em cũng yêu anh

Trên đường trở về nhà

"Kítttttt"

Một chiếc xe chặn đầu xe tôi, thêm một chiếc nữa phía sau

Từ những chiếc xe xông ra hơn 8 tét mặc đồ đen bịt mặt, trên tay tên nào cũng cầm một cây kiếm nhật Biết rằng chuyện chẳng lành. Tôi mở cửa bước xuống xe

- Anh - Hiền níu tay tôi

Tôi quay sang mỉm cười gỡ tay hiền

- Anh không sao đâu. Em ở yên trong này nhé

Tôi bước xuống xe và đi về phía trước. Chúng có khoảng gần 20 tên quay quanh xe tôi

- Chúng mày là ai? - Tôi nói lớn

Và một tên giơ thẳng cây kiếm vào mặt tôi

- Giết

Rồi tất cả bọn chúng cùng xông lên

Tôi đạp thẳng tên đầu tên bay đi và phải tên ngay phía sau. Ngã người ra phía trước tránh cây kiếm của tên phía sau. Xoay ngang người né cây kiếm đang chọc thẳng về phía mình

Tay phải nắm cổ tay, tay trái bóp cổ

"Rắc" - tôi vè gãy cổ tên đó và đoạt lấy kiếm của hắn

"Keeng"

"Keeng"

"Keeng"

...

Tôi chém không biết bao nhiêu tên gục xuống. Và giờ trước mắt tôi còn lại hai tên trong khi tôi còn chưa bị truong bất kỳ chỗ nào

- Nói đi. Ai sai chúng mày đến - Tôi chìa cây kiếm về phía chúng

Hai tên đó nhìn nhau rồi cầm kiếm lao thẳng về phía tôi

"Keeng"

Tôi gạt hai cây kiếm của chúng đi. Đồng thời cắt cổ một tên. Máu từ cổ hắn phun ra. Tên còn lại tròn mắt nhìn tôi lui về thế thủ. Tôi định lao tới thì

- Dừng lại - Một tiếng nói từ xe tôi vọng tới

Tôi quay lại nhìn thì giật mình. Một bàn tay vuốt sát đang kẻ trên cổ hiền. Và người bên cạnh hiện giờ chính là một tên đeo mặt nạ sắt. Đội mũ kín đầu. Chỉ để lộ ra hai con mắt ra bên ngoài. Một ánh mắt quen thuộc như đã gặp ở một nơi nào đó

- Thả cô ấy ra - Tôi hét lớn chạy lại

- Đứng yên đó. Mày còn tiến lên một bước nữa, tao cho con bé này thoát xác

Tôi dừng lại nhìn về phía hiền. Cô ấy gỡ cánh tay của tên kia ra, một tên nữa vòng lại phía sau tôi

- Chúng mày là ai? Tại sao muốn giết tao - Tôi chìa thanh kiếm về phía tên bịt mặt

Tên phía sau chìa cây kiếm ngay phía sau tôi. Trời nhẹ cơn mưa xuân lớn dần rồi nặng hạt hơn nữa. Cây kiếm của tên phía sau lao thẳng về phía tôi

- Cẩn thận - Hiền lớn tiếng

"Phập"

Con mưa nặng hạt hơn, nước mưa hoà với dòng máu đang chảy ra từ thanh kiếm. Hiền mở tròn đôi mắt về phía tôi. Một thanh kiếm buông rơi xuống mặt đất

"Roẹt"

Thanh kiếm rút ra khỏi cơ thể. Một nhát kiếm đâm thẳng vào tim nhẹ nhàng như đâm qua một tờ giấy

- Mày vẫn giỏi như xưa - Tên bịt kín mặt nói

- Mày là ai?

- Nhờ mày mà tao phải đeo chiếc mặt nạ này đây. Vậy mà mày quên nhanh vậy sao

- Nếu vậy thì chỉ là ân oán của tao và mày. Hãy thả cô ấy ra

- Tao đâu phải kẻ tiểu nhân

Hắn đẩy hiền sang một bên

Tôi đá thanh kiếm dưới đất lên cao và đâm thanh kiếm trên tay đâm thẳng về phía hắn. Hắn giơ hai bàn tay sắt lao về phía tôi

"Keeng"

Thanh kiếm của tôi và bàn tay sắt của hắn chạm vào nhau. Hắn túm chặt lấy đầu thanh kiếm của tôi đang cầm trên tay. Tay trái tôi túm lấy thanh kiếm còn lại chém xuống

"Keeng"

Hắn lấy thanh kiếm của tôi mà hắn ta nắm được đỡ lấy đường chém từ thanh kiếm kia. Và cánh tay còn lại của hắn lao nhanh đến ngực tôi với một cú đâm

"Bụp"

"Rầm"

Tôi bay xa đập mình vào ô tô

- Anh ơi

Hiền chạy nhanh đến phía tôi và đỡ tôi dậy. Tôi bị sốc sau cú đâm đẩy chưa đứng vững lại được. Cú đâm vào giữa ngực làm cho cơ thể tôi muốn khụy xuống

- Anh ơi! Anh có sao ko?

Hiền nhìn khắp người tôi kiểm tra xem tôi có bị thương ở đâu không. Tôi thấy được giọt nước mắt của hiền rơi xuống hoà cùng làn mưa. Tôi vui lắm vì có người thương yêu mình bên cạnh

- Anh không sao đâu. Đừng lo

Hiền vẫn nhìn tôi với đôi mắt cay cay. Tôi đứng thẳng dậy cho hiền không còn lo lắng nữa.

- Mày vẫn chịu được sao. Khá đấy

Tôi ôm lấy hiền vào lòng và thì thầm bên tai cô ấy

- Em chạy đi. Lát mình gặp lại nhau ở nhà nhé

Cô ấy gục đầu vào tôi nức nở:

- Không có về thì mình cùng về. Em muốn anh đưa em về

- Ngoan nào. Nghe lời đi

- Không. Em sẽ không xa anh đâu

- Đủ rồi đấy

Hắn hét lớn về phía chúng tôi. Và hắn lao về phía chúng tôi. Thả Hiền ra, tôi lại lao vào cuộc chiến

"Keeng"

"Keeng"

"Keeng"

...

...

...

Hai cây kiếm trên tay tôi liên tục chém lên người hắn nhưng không kết quả gì. Toàn thân hắn mặc một lớp giáp chắc chắn và phản xạ của hắn rất nhanh hầu như những đường kiếm của tôi đều bị hắn gạt đi đồng thời tôi nhận lại những cú đánh của hắn bằng cùi trỏ, đầu gối, nắm đấm dù đã đỡ chúng khá nhiều

Và cuối cùng, hắn nắm lấy cả hai cây kiếm và

"Keengggggggggg"

Hắn bẻ gãy cả hai thanh kiếm đó và bồi thêm hai cú đâm vào ngực và bụng tôi làm tôi bật ra xa

- Anhhhhhh!

Hiền chạy lại ôm chặt lấy hắn. Nhưng với sức của hiền không thể nào giữ hắn lại được. Chỉ một cái lắc mình của hắn đã làm hiền ngã xuống

- Hiennnnnn

Tôi chạy đến đập thẳng vào người hắn cũng chỉ làm hắn lùi lại vài bước. Những cú đâm của tôi vào người hắn hoàn toàn vô dụng với hắn. Hắn lên gối vào giữ lồng ngực tôi làm tôi khụy xuống. " Vậy là hết thật rồi"-ý nghĩa về tương lai trong đầu tôi hiện lên từ đó

Hắn tiến lại gần tôi

- Vĩnh biệt mày. Thắng bạn của tao

Hắn lên chân cao và đạp xuống đầu tôi

"Vèoóóó"

"Pup"

"Bịch"

Hắn ngã ngay xuống đất trước mặt tôi. Tôi ngạc nhiên với điều xảy ra trước mắt. "Chuyện gì đang xảy ra vậy?"

Hiền chạy lại đỡ tôi dậy. Tôi nhìn thấy con mắt của hắn nổ tung như bị vật gì đó cứng rắn xuyên qua đầu. Tôi ôm chặt lấy hiền vào lòng cho cô ấy không thấy cảnh tượng ấy

- Mình về thôi

Và rồi tôi và cô ấy ra xe, tiến thẳng về nhà nhưng ở một nơi khác

- Cậu ấy an toàn rồi đấy!

- Cảm ơn cậu

- Không có gì đâu. Tôi về đón tết đây

Người đó đóng hộp đàn lại và đi xuống khuất dần trong làn mưa lớn giao thừa năm đó

Bạn đang đọc truyện *Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lăn Nữa Li* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Hòa Và Hành Động Bất Ngờ

Sư đoàn 315, Đại đội 17

Vùng đất Quảng Nam nắng cháy, một năm chỉ có hai mùa khô và mưa. Chiếc xe dừng lại ở cổng đại đội 17, sư đoàn 315.

Ở cổng đã có hai đồng chí đứng sẵn ở đó để đón mọi người.

- Chào thủ trưởng. Thủ trưởng vẫn khỏe chứ ạ? – Họ chạy lại bắt tay người đàn ông già đó

- Chào cậu. Tôi vẫn khỏe. Tôi cần gặp cậu ấy ngay bây giờ - Ông ấy nở một nụ cười với họ

- Cậu ấy đang ở bên trong nhà xe. Mời thủ trưởng và mọi người đi theo tôi

Họ đi theo bước chân của hai người đó. Hai người họ là đại đội trưởng và đại đội phó của đại đội 17 thuộc sư đoàn 315. Thao trường của sư đoàn rất rộng, hơn nữa còn được bao bọc bởi rừng núi nên đây là nơi thích hợp để che giấu đi những điều tối mật. Và là nơi mà thành viên tiếp theo đang hoạt động. Hòa.

.....

Hòa – 22 tuổi – Nam – Chuyên gia vũ khí. Tham gia chương trình đào tạo bí mật do quân đội thực hiện. Tốt nghiệp quân hàm sĩ quan hậu cần. Quân hàm thiếu úy – Quân chủng hậu cần. Là một chuyên gia về vũ khí.

.....

Phía trước mặt họ là dãy xe vận tải chuyên dụng của quân đội - xe tải nhẹ một cầu chủ động Gaz-53. Cả gara không hề thấy một bóng người nào bên trong đấy.

- Tôi nghĩ các cậu nói ở đây? Cậu ta đâu? – Người đàn ông già đó lên tiếng

- Thủ trưởng nhìn xuống dưới gầm xe thứ ba xem ạ.

Họ cùng hướng mắt theo cánh tay của đại đội phó. Đúng là dưới gầm xe thứ ba có một người. Người ấy đang cặm cụi dưới gầm xe.

- Cảm ơn các cậu. Chúng tôi sẽ tự lại đó – Ông ta quay sang nói với hai người họ

- Vâng thưa thủ trưởng. Vậy chúng tôi xin phép đi chuẩn bị bữa trưa cùng mọi người

- Cảm ơn các cậu

- Chào thủ trưởng

Rồi hai người ấy cũng đi còn họ thì tiến lại gần chỗ người đó.

Biệt thự hướng ra biển.

Sân cỏ tập trung.

Một đội không giống như bình thường. Một đội với 24 thành viên. Tất cả họ đều mặc đồng bộ quân phục tác chiến màu đen với các trang thiết bị cần thiết. Họ đã bịt mắt và chỉ để ra đôi mắt. Họ là đội tác chiến tinh nhuệ của tổ chức. Và sẽ tham gia vào một nhiệm vụ đặc biệt. Họ là đội Hắc Ảnh

.....

Hắc Ảnh – đội tác chiến tinh nhuệ chịu sự chỉ huy trực tiếp của I thông qua Báo Gia. Họ có thể tác chiến đồng đội cũng như tác chiến độc lập. Được tuyển chọn trong các chiến binh tinh nhuệ nhất và đào tạo trong môi trường khắc nghiệt mà đến tôi cũng chưa bao giờ biết đến. Họ chỉ biết tuân theo mệnh lệnh và thi hành dù cho đó là bất kỳ nhiệm vụ gì. Nhắc đến họ có lẽ là nỗi ám ảnh lớn nhất mà sau này tôi phải trải qua.

.....

Căn phòng của I

Tất cả mọi người đều ở đó. Một cuộc họp quan trọng sắp bắt đầu.

- Chúng ta mới nhận được một tin tức hệ trọng mà cần gấp rút thực hiện ngay lập tức – I bắt đầu lên tiếng - Tôi gọi mọi người đến để thông báo rằng. Tiến sĩ Gatiau, một chuyên gia phần mềm quân sự, đang lưu vong ở Nam Phi đã bị bắt cóc vào tháng trước. Theo tin tình báo mà chúng ta mới xử lý và thu thập được. Ông ta đã bị IREAN bắt cóc và đang trên đường đến đây để thực hiện kế hoạch tiếp theo của chúng. Và ngay bây giờ đội Hắc Ảnh dưới sự chỉ huy trực tiếp của Báo Gia sẽ đi giải cứu cho tiến sĩ Gatiau và đưa ông ấy về chỗ chúng ta. Tôi cần mọi người chuẩn bị đầy đủ trang thiết bị cho họ. Mọi người đã rõ chưa?

- Rõ - tất cả mọi người đều đồng thanh

- Lập tức tiến hành

Tất cả mọi người bắt đầu lao vào nhiệm vụ của mình. Báo Gia đi ngang qua tôi và nói

- H. Khoan đã

- Có chuyện gì vậy? Mày cần tao làm gì sao – Tôi quay lại nhìn mặt nhìn nó

- Đúng rồi. Tao cần mày làm một việc

- Nói đi

- Tao cần mày nghỉ ngơi.

- Sao lại vậy?

- Mày quá mệt mỏi rồi – Rồi ghé sát vào tai tôi – Mày hãy tranh thủ cơ hội này để tìm N.

Trong khi chúng tôi đang nói chuyện thì ở một góc khuất của biệt thự

- Là tiến sĩ Gatiau.

- Cậu chắc chứ? – tiếng ồm ồm vang lên từ đầu dây bên kia

- Vâng. Họ đang đưa đội Hắc Ảnh đi. Đội này không bình thường đâu ạ

- Họ sẽ tấn công vào lúc nào?

- Trên ...

.

.

.

.

.

To be continue

Bạn đang đọc truyện *Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lần Nữa Li* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Cuộc Chiến Ba Bên

- Được rồi. Tôi biết cách phải làm như thế nào

Nói xong rồi thủ trưởng tắt máy

- Có chuyện gì xảy ra sao chú? – Cô gái hỏi ông

- Tôi sẽ nói sau. Nghĩa. Cậu gọi về tổng cục điều động Nam đến ngay lập tức

- Rõ – Nghĩa trả lời

.....

Nam – 26t – bác sĩ. Tham gia chương trình đào tạo bí mật do quân đội thực hiện. Hiện đang làm y tá tại Bệnh viện 108. Ngoài là y tá. Cậu cũng là một tay bắn tỉa siêu hạng. Tính khí nóng nảy. Kỹ năng: trị thương, bắn tỉa

.....

Cùng lúc đó, Hòa cũng từ dưới gầm xe ra. Cậu nhìn thấy một con người quen thuộc. Mái tóc đã pha sương gió theo năm tháng. Giờ ông đang đứng trước mặt cậu ở đây

- Thầy

Chỉ một tiếng rồi cậu chạy lại phía mọi người. Mọi người cũng chẳng lạ gì về tính nết của cậu ấy nữa.

Thủ trưởng mở rộng vòng tay đón sẵn muốn ôm lấy người học trò của mình vào lòng. Hòa cũng vậy, nhưng rồi cậu nhìn lại cơ thể mình. Cậu dừng lại và đứng nghiêm trang

- Chào thủ trưởng – Hòa nói

Ông ta vẫn ôm lấy cậu vào lòng. Mặc kệ những vết dầu mỡ đang bám trên người cậu. Hòa trong lòng vừa vui vừa ngại trước hành động của ông

- Thủ trưởng, người em đang bắn lăm. Thủ trưởng – Hòa đang nói thì

- Cái cậu này. Những vết này có là gì đâu – Ông vẫn ôm chặt cậu ấy trong lòng

Hòa đã cao hơn trước, không còn là một con người nhỏ bé khi xưa mà ông chỉ bảo nữa. Giờ cậu đã là một thanh niên trai tráng của Việt Nam

- Dạ. Cảm ơn thủ trưởng

- Bỏ chữ thủ trưởng đi. Gọi tôi là thầy hay chú là được rồi
- Dạ....Thầy....
- Anh vẫn khỏe chứ ạ - cô gái lên tiếng
- Anh vẫn khỏe cảm ơn em. Em còn xinh đẹp hơn trước nữa đấy

Câu nói của Hòa làm cho cô gái ngượng ngùng. Hòa cũng nhìn cô với ánh mắt trìu mến mang trong đó là tình cảm của cậu dành cho cô

- Có thể chứ. Giờ cậu vào chuẩn bị đi. Chúng ta phải đi luôn, việc khá gấp
- Có chuyện gì thế ạ?
- Tôi sẽ nói sau
- Dạ

.....

Naka, Lào

- This is very important work. Our hand in the presentation of their mobilization. Pom (Đây là việc rất quan trọng. Tay trong của chúng ta đã báo về việc điều động lực lượng của chúng. Pom) – Mary nói

- There is me (Có tôi) – Pom trả lời
- You report for ship Zend II. They prepare to cope (Cậu hãy báo cho tàu Zend II. Để họ chuẩn bị đối phó)
- Yes sir (Vâng thưa sếp)
- Herry. You is delivered to barrack's 20 peoples most bellicose come to coordinating(Herry. Ông hãy đưa 20 người tinh nhuệ nhất của trại lính đến để phối hợp)
- Ok. And you? (Được. Vậy còn cô?) - Herry nói
- I will sit these wait for news and report about Organisation (Tôi sẽ ngồi đây đợi tin tức và báo về tổng bộ)
-
- What do you want to ask? (Ông muốn hỏi gì sao?)
- No. I go to prepare (Không. Tôi đi chuẩn bị)

Herry đứng dậy và đi ra ngoài. Mary ngồi gác chân lên bàn và nhếch mép cười

“ Ông nghĩ tôi không biết ông đang nghĩ gì trong đầu sao. Nhưng rồi ông cũng sẽ biết đến sự lợi hại của tôi nhanh thôi. Ông già à”

Hahahaha

.....

Biệt thự hướng ra biển

- Mày nghỉ ngơi đi. Tranh thủ thời gian này tìm hiểu sao N bỏ đi và đi đâu. Mọi việc còn lại đã có tao và anh Cường lo. Tao còn dẫn đội Hắc Ảnh nữa mà – Tiền nói một hồi
- Được rồi. Mày lèm bèm quá rồi đấy. Tao sẽ tranh thủ thời gian này. Mày nhớ cẩn thận – Tôi vỗ vai nó.

Người bạn thân thiết không chỉ ở trường trong sách vở mà còn là người anh em bên ngoài cuộc sống và trong cuộc sống. Nó sắp đi vào nơi nguy hiểm nhất mà tôi được biết. Tàu Zend II.

- Tao biết rồi. Còn chuyện này nữa – Nó vỗ lại vai tôi
- Chuyện gì vậy?
- Là.

To Be Continue

Bạn đang đọc truyện *Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lăn Nửa Li* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Data Deleted Successfully

-“ Là mày có tin gì mày phải báo lại cho tao!” - Tiền nói

-“Được rồi! Tao biết ...” - Tôi trầm ngâm trước câu nói của nó

-“ Mày thử hỏi tiến sĩ xem?”

-“ Sao lại hỏi tiến sĩ?” - Tôi ngạc nhiên quay sang hỏi nó

-“Đâu dễ dàng gì mà gắn được một quả boom mini vào điện thoại đúng không?”

Tiền vỗ vai tôi nói rồi bỏ đi. Còn lại mình tôi với đồng suy nghĩ hỗn độn trong đầu.

-“Đừng để tình cảm ảnh hưởng đến mày quá nhiều nhé ...”

Nó ngoái lại nhìn tôi rồi vẫy chào tạm biệt, câu nói ẩn ý đó của nó thực khiến tôi khó chịu.

“Đúng rồi ! Loại bom mini đó thì rất khó kiếm. Chỉ có thể là ...”

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu của tôi. Đúng là tình cảm đã làm ảnh hưởng đến tư duy của mình. Tôi bèn chạy nhanh đến khu vực của Tiến sĩ.

-“ Cậu ta đi đâu vậy?”

Một người đứng trong bóng tối. Ánh đèn điện thoại tắt đi theo từng tiếng chân của tôi.

Tôi đến trước cửa phòng của Tiến Sĩ mà gõ cửa

“Cộc cộc”

-“ Tiến sĩ. Ông có trong đó không?”

Hoàn toàn im lặng, không có lời đáp lại, chỉ có tiếng gõ máy tính và tiếng va chạm của đồ đạc khá lớn.

“Chẳng nhẽ có biến bên trong đó”. Tôi bỗng lo lắng hơn, tay càng cố gắng đập cửa to hơn.

-“ Tiến sĩ! Tiến sĩ!”

Tôi đập cửa lớn như vậy mà vẫn không thấy cửa mở. Không thể chờ đợi được lâu hơn, tôi lên gót đập tung cánh cửa phòng. Tiến Sĩ thấy tôi bỗng nhiên giật mình gấp máy tính lại.

-“ Tiến sĩ !Ông đang làm gì vậy?”

-“ Tôi... Tôi..”

Cái thái độ của ông ta như vừa làm chuyện gì đó mờ ám khiến lòng tôi càng thêm nghi ngờ. Tôi bèn chạy lại và đẩy ông ta sang một bên.

Mở chiếc máy tính lên. Và dòng chữ tôi thấy xuất hiện đầu tiên là

‘Data deleted successfully’ (Dữ liệu đã xóa thành công).

Tôi quay ngay sang phía ông ta mà ngắt lên.

-“ Ông vừa mới xóa đi cái gì?”

-“ Tôi... Hồ Vương... Cậu bình tĩnh nghe tôi giải thích!”

‘Cạch’.

Tôi đẩy ông ta sát vào một góc và dí sát khẩu súng lên trán ông ta. Nòng súng lạnh lùng áp vào giữa cái đầu ấy. Một người mà tôi luôn tôn trọng trong tổ chức

-“ Một là ông nói ra hoặc tôi sẽ nổ súng và báo cáo lại cho I là ông đã xóa đi dữ liệu nào đó đặc biệt.”

-“ Cậu...”

-“ Nói cho tôi biết, dữ liệu ông đã xóa là gì?”

-“ Tiến Sĩ...”

Tiếng của một ai đó ngắt lời tôi, chuẩn bị tiến đến phòng tiến sĩ.

-“ Tiến... Chuyện gì vậy?”

Đức ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi đang dùng súng uy hiếp Tiến Sĩ. Nó có chút hoảng hốt rồi nhanh chóng dùng thái độ hòa giải nhìn tôi, chắc nó đang nghĩ rằng giữa tôi và Tiến Sĩ vừa xảy ra khúc mắc gì đấy.

- “H, mà sao vậy?”

Tôi lên đạn, ánh mắt tức giận nhìn thẳng ông ta.

-“ Tôi không nói chơi đâu?”

‘Cạch’.

Đức đưa súng lên hướng về phía tôi, ánh mắt kiên định nhìn tôi giống như trong tình huống này tôi là người sai vậy. Điều ấy khiến nổi tức giận trong lòng tôi lúc càng tăng thêm.

- “H, đừng làm điều gì dại dột. Hạ súng xuống đi!”

Đức bước đến chỗ tôi một cách chậm rãi, tránh để tôi làm bậy.

-“ Mày đứng lại đó! Nếu tiến thêm một bước nữa thì chắc chắn sẽ có án mạng trong căn phòng này đấy!”

Tôi dí chặt súng vào đầu Tiến Sĩ hơn.

-“ Được rồi! Tao dừng lại. Có chuyện gì từ từ nói!”- Đức dừng lại nói

-“ Đúng rồi ! Có gì từ từ nói!!”

Ông ta nói trong sợ hãi, giọng ông không kiềm được mà run rẩy.

-“ Vậy ông hãy mau khai đi!”

Tôi túm lấy cổ áo ông ta. Tôi thật sự muốn bắn nát cái đầu trí tuệ của ông ta để hả cơn bực tức trong lòng mình, nhưng tôi muốn biết được sự thật trước khi làm điều đó.

-“ Emergency situation, laboratory...” (Trường hợp khẩn cấp, phòng thí nghiệm...)

-“ Mày không phải gọi đâu. Có gọi đến thì tao cũng sẽ không buông ông ta ra. Mày hiểu điều đó chứ!”

-“ Tiến sĩ, là chuyện gì vậy?”

Đức biết là không thể khuyên nhủ được tôi nên đành quay ra hỏi ông tiến sĩ để thỏa mãn tính tò mò.

-“ Ông ta đã xóa đi cái gì đó trong máy tính. . .”

-“ Tôi. . .”

-“ Và nếu ông ta không nói thì tao sẽ cho ông ta biết cảm giác mà não ăn đạn là như thế nào!”

Cùng lúc ấy, tiếng ồn ào từ những bước chân vội vã đến gần. Họ là đội K và đi cùng với họ là Hào, tôi hoàn toàn có thể đoán ra điều gì tiếp theo.

-“ Stop!”(Dừng lại)

Hào ra hiệu cho họ dừng lại và hướng mười nòng súng về phía của tôi. Không thêm hai khẩu từ tay hai người bạn của tôi nữa. Một cảnh tượng có thể huynh đệ tương tàn.

-“ H, hạ súng đi. Có chuyện gì từ từ giải quyết!”

-“ Được. Mày hãy tịch thu chiếc máy tính trên bàn của ông ta mang đến phòng của tao trước đã.”

Tôi không muốn có một cuộc chiến giữa những huynh đệ với nhau. Tôi không nhìn mặt họ mà nhìn vào con người của người đang run sợ dưới họng súng của tôi.

-“ Sao lại vậy?”

Hào hỏi Đức .

-“ H phát hiện Tiến sĩ đã xóa đi dữ liệu gì đó. Hình như rất quan trọng.”

Đức ghé sát vào tai Hào nói.

Điều này khiến Hào lưỡng lự rồi cũng làm theo lời tôi nói. Cậu ta mang chiếc máy tính ra khỏi phòng của Tiến sĩ.

-“ Thế này được rồi chứ?”

Hào gỡ chiếc máy tính ra hiệu cho tôi. Tôi gật đầu và ánh mắt vẫn không rời khỏi ông ta. Lừa gạt trong lòng cũng chỉ vui đi được đôi chút.

-“ Chúng ta đi thôi!”

Tôi nhìn chằm chằm vào ánh mắt tràn ngập sợ hãi của ông ta. Tâm trạng bây giờ lại chuyển sang tò mò không biết dữ liệu đó là gì.

-“ Đi. . . Đi đâu. . .”

Ông ta nói trong run sợ, xem ra rất dè chừng trước thái độ tức giận của tôi trước đó.

-“ Đi gấp”

.
. .
. .
. .
. .

To be continue

Bạn đang đọc truyện *Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lăn Nữa Li* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Trước Giờ Chiến

Tôi quay về phía Hào rồi nói :

- Mày mang đến phòng của tao, đừng để ai đến gần. Tao sẽ tự làm

Rồi tôi đưa Tiến Sĩ ra ngoài !

Phòng của I nơi chúng tôi ...

.....

Tại sân bay quốc tế Chu Lai

một chiếc phi cơ đáp xuống, từ phía trước cửa, một người con trai kéo theo chiếc vali đi ra mà không một ai kiểm soát. Bên ngoài hai chiếc xe đen đậu tại chỗ đợi sẵn, trong bộ comple đen , hai người đàn ông từ từ bước đến. Người cầm lấy chiếc túi sách từ tay chàng trai, người đưa tay ra cười chào hỏi:

- Chào anh, mọi người đang đợi !

- Ủ... chúng ta đi thôi !

Rồi cả ba cùng lên xe, hai chiếc xe từ từ lăn bánh rời khỏi sân bay

.....

Naka, Lào, Pom vào phòng chỉ huy

- Reports boss, I informed our ships(Thưa sếp! Tôi đã báo cho tàu của chúng ta) – Pom nói

- Surely this time they will also act, so you make informed giving twenty soldiers to help, this plan is very important. With the large number and with the assistance of Dr. Gatiau, the program that we proposed will work best!(Chắc chắn lần này bọn chúng cũng sẽ hành động, vì thế cậu hãy thông báo đưa hai mươi lính đến trợ giúp, kế hoạch lần này rất quan trọng. Với số hàng lớn và có sự trợ giúp của tiến sĩ Gatiau thì chương trình mà chúng ta đề ra sẽ hoạt động tốt nhất!)

- With a squad of 20 people, though strong, does it matter can not outlast? Maybe they will put in greater numbers than us!(Chỉ với một tiểu đội có 20 người, dù mạnh đi chăng nữa thì liệu có thể thắng được chúng không? Có thể chúng sẽ đưa số lượng lớn hơn chúng ta!)

- You are only allowed to carry twenty people, We can not mobilize the entire army here !(Cậu chỉ được phép mang hai mươi người. Chúng ta không thể điều động toàn bộ quân ở đây!)

- ...

- You assured, the ship brought Dr. to no less than twenty persons escorted. People like that are just going to make sure the plan does not have published anything!(Cậu yên tâm, con tàu đưa tiến sĩ đến không dưới hai mươi người hộ tống. Số người như thế chỉ cần đi để đảm bảo kế hoạch không có sơ xuất gì thôi!)

- I know.I will arrange (Tôi biết rồi. Giờ tôi sẽ đi bố trí)

.....

“ Phòng điều tra đặc biệt “.

Mọi người trong phòng đều rất tập trung vào công việc. Đây là lần đầu hành động chung với mọi người, chỉ huy cất giọng lên tiếng :

- Lần này chúng ta không chỉ đối đầu với một bên mà sẽ là đối đầu với cả hai. Theo như báo cáo thì thuyền đưa tiến sĩ Gatiau sẽ cập bến sớm, tuyến đường đi như thế nào rồi?

- Đây là toàn bộ hình ảnh của khu vực

Cô gái nói rồi nhấn nút phóng lớn hình ảnh khu vực tác chiến lên trên màn hình. Cô tiếp tục nói và lấy tay chỉ vào bản đồ .

- Theo như trên bản đồ, có hai con đường chính ở đây. Mỗi một con đường lại đưa về một hướng khác nhau. Rất có thể một trong hai bên sẽ đưa họ trở về theo hướng của họ.

Vừa lúc đó Nghĩa từ ngoài chạy tới, thở hổn hển và trên tay cầm mảnh giấy báo cáo .

- Báo cáo! Đây là thông tin mới nhận được. Chúng ta thu được một tín hiệu lạ từ rừng Naka thuộc Lào !

- Mang qua đây – chỉ huy gọi cậu ấy lại gần và xem xét báo cáo .

- Theo định vị tín hiệu thì nó chuyển đến một tàu cá cỡ lớn từ phao số không đang đi vào vùng biển của chúng ta.
- Chúng ta có cần phải báo cho công an biển kiểm tra không? - Vinh lên tiếng
- Tín hiệu này đã được bao lâu rồi? – chỉ huy quay sang hỏi Nghĩa
- Được 30 phút thừa chỉ huy!
- Kiểm tra vệ tinh xác định con tàu đi – cô gái lên tiếng
- Tôi biết rồi – Nghĩa trả lời
- Không cần đâu – Hòa trầm ngâm suy nghĩ
- Tại sao? – cả Nghĩa và Vinh bắt ngờ đều dồn ánh mắt quay sang phía anh ta .
- Có kiểm tra chúng cũng sẽ có cách thoát khác. Nếu kiểm tra thì chúng sẽ càng thật trọng hơn trong hành động của mình. Chúng ta chỉ cần biết chúng đi đến khu vực nào và có chính xác như lộ trình mà chúng ta nhận được hay không? – Hòa giải thích.

Bầu không khí trở lại như cũ. Mọi người bắt đầu suy nghĩ về kế hoạch tác chiến lần đầu tiên này và rồi ..

- Mọi người nghe đây. Dù sao thì một trong hai sẽ mang tiến sĩ đi. Vậy nên chúng ta chỉ cần đợi một trong hai đi qua đây thì chúng ta sẽ cướp lấy

Vừa nói chỉ huy vừa chỉ vào đoạn đường giao nhau trên bản đồ . Cô gái thấy thế liền nói :

- Ở đây chủ yếu là vùng núi đá hiểm trở. Chỉ có một con đường mòn giao nhau dài khoảng ba trăm mét. Nếu như cướp tiến sĩ ở đây thì việc bị truy đuổi là rất cao!
- Nghĩa, Vinh, Hòa. Ba cậu hãy chuẩn bị phương tiện và vũ khí , sẵn sàng cho nhiệm vụ đầu tiên này – chỉ huy ra lệnh
- Rõ ! - cả ba cùng đồng thanh .

Bước chân từ xa vang vọng nhanh dần đến phòng họp.

- Cháu nghĩ nếu như chúng ta có hỗ trợ trên cao thì tốt hơn. Chúng ta có thể xin lệnh điều động trực thăng W-3 Sokol đến để hỗ trợ được không thưa chú – cô gái cho ý kiến của mình.

Chỉ huy phân bác :

- Nếu như điều động trực thăng thì sẽ gây chú ý rất lớn. Đồng thời, cũng không có địa hình để hạ cánh ẩn nấp cho trực thăng ở đây, ta cần có một người đủ giỏi để có thể điều khiển máy bay ở điều kiện như thế !
- Có đó, nhưng không phải là phi công

Cánh cửa phòng họp bị đẩy ra, một người đàn ông cao lớn bước vào

- Là tôi đây. Xin lỗi vì đến muộn ...

- Anh...

.

.

.

.

.

To be continue

Bạn đang đọc truyện *Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lần Nữa Li* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

